

LYSSA
KAY
ADAMS

TRADUCERE DE
LAURA FRUNZĂ

NEBUNI
DIN

dragoste

ROMANCE

LEDA BAZAAR

„Înainte de a presupune că volumul pe care îl aveți în mână e doar despre amuzament și distracție, ar fi bine să știți că acesta atinge și subiecte sensibile precum pierderea unui părinte, donarea de organe, hărțuirea și abuzul sexual. [...] E combinația perfectă de umor și dragoste, dar fără a fi o poveste siropoasă și exagerată! [...] Dacă aveți nevoie de o pauză de la lecturi mai complexe sau, pur și simplu, de o gură de aer proaspăt, vă recomand din toată inima această serie! Pe mine, una, m-a umplut de extaz și de bucurie. Abia aștept al patrulea volum, povestea Rusului!”

Book Reporter

„O poveste despre bătăliile pe care merită să le porți, despre renunțarea la mânie și încercarea de a ierta.”

Utopia State of Mind

„Mi-au plăcut toate suișurile și coborârșurile relației sentimentale dintre Alexis și Noah și am adorat direcția în care a luat-o povestea. *Nebuni din dragoste* este o altă piatră prețioasă a unei serii incredibile.”

A Novel Glimpse

LYSSA KAY ADAMS

NEBUNI
DIN
dragoste

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

LYSSA KAY ADAMS

NEBUNI
DIN
dragoste

Traducere din limba engleză de
LAURA FRUNZĂ

Redactare: Alina Băltăc, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

LYSSA KAY ADAMS
CRAZY STUPID BROMANCE
Copyright © 2020 by Lyssa Kay Adams

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMS, LYSSA KAY

Nebuni din dragoste / Lyssa Kay Adams; trad. din lb. engleză de Laura Frunză. - București: Leda Bazaar, 2023
ISBN 978-606-088-182-7

I. Frunză, Laura (trad.)

821.111

*Pentru Gerry, soful meu, cel mai bun prieten
și expert în glume deochete*

CAPITOLUL UNU

NOAH LOGAN ȘTIUSE DINTOTDEAUNA CĂ URMA SĂ vină și ziua în care avea să se transforme, în mod oficial, într-o persoană pe care n-o mai recunoștea și, din câte se pare, momentul acela sosise chiar în ziua în care împlinea 31 de ani.

Dar numai dacă nu se împotriva din toate puterile.

Și al naibii să fie dacă n-avea de gând să se împotrivească!

Își încrucișă brațele la piept, adoptă atitudinea aia de „vrei să mai repeți?”, pe care o învățase de mic de la tatăl lui, militar, și își încheștă maxilarul acoperit de o barbă tunsă scurt.

— Nu, nici gând! Nici într-un milion de ani!

Prietenul lui, Braden Mack, își bosumflă buza de jos.

— Haide, frate! O să fie cel mai grozav cadou aniversar din toate timpurile.

— Poate pentru tine, dar azi e ziua *mea*, boules! mor-măi Noah și flutură din mână pentru a arăta spre grupul mare de bărbați și o singură femeie aflat în jurul unei mese din apropierea ringului gol de dans din Temple,

clubul de muzică country și western al lui Mack. Și scu-tește-mă cu moaca aia îmbufnată, că nu merge la mine!

Ceea ce era departe de adevăr. Tocmai cu fața aia îmbufnată reușise Mack să-l aducă pe Noah până acolo. La început, Noah fusese onorat și impresionat când Mack îl rugase să-i fie alături la viitoarea lui nuntă. Apoi venise faza cu bosumflatul și, dintr-odată, Noah se trezise că face toate căcaturile pe care ar fi trebuit să le facă o mireasă. Se pare că logodnica lui Mack, Liv, îi pasase lui Mack toată responsabilitatea planificării, iar el considerase c-ar fi corect să-și inițieze prietenii bărbați în toate acele roluri pe care societatea le obliga, de obicei, pe femei să le joace.

Și da, Noah era sută la sută alături de el în asta. Dar, Hristoase, în ultimele opt luni îl ajutase pe Mack să aleagă aranjamente florale, să conceapă scheme de iluminat, să dezbată mesajele cu dublu înțeles transmise de un anumit verset din Biblie și, pe deasupra, intrase într-o discuție foarte inflăcărată cu un alt cavaler de onoare despre tradiția aruncării jartierei și dacă Mack ar trebui s-o păstreze sau nu. Nunta era luna viitoare, iar Mack se transformase, în mod oficial, într-un *groomzilla*¹ de proporții epice.

Iar azi? O, azi urmau să meșterească chestii. Mack voia o arcadă făcută manual la intrarea în salonul unde avea să se țină petrecerea.

Acesta era motivul oficial pentru care erau toți la club, la ora trei după-amiaza într-o joi din octombrie, ca să meșterească vreo cinci sute de flori de hârtie. Dar, în mod evident, fusese doar un șiretlic ca să-i adune acolo

---

¹ *Groomzilla*, joc de cuvinte bazat pe combinația dintre *groom* („mire”) și *Godzilla*, care desemnează un mire obsedat de perfecțiunea organizării nunții (n. tr.).

pentru a le da o nouă veste menită să stârnească o reacție de tipul „ce mama mă-sii?”

Mack voia ca ei să participe la un număr de dans la petrecere. Un număr *de dans*.

— Hai să-ți explic în așa fel încât să înțelegi, spuse Noah. Du-te naibii! Eu nu dansez!

Mack se uită la el cu frustrarea unui preșcolar care nu mai primise și al doilea lapte cu ciocolată la gustare. Noah auzi în spatele lui târșăitul pantofilor pe dușumelele uzate de lemn, ceea ce îi dădu de înțeles că Mack urma să primească întăriri. Câteva secunde mai târziu, o mână aspră îl bătu pe umăr. Noah făcu un pas în față, ferindu-se, și ochelarii săi cu rame groase și negre îi alunecară de pe nas.

— Dansăm pentru Mack! spuse Vlad Konnikov, un jucător de hockey căruia toți îi spuneau Rusul deoarece chiar venea din Rusia.

Accentul lui puternic sugera o continuare a frazei cu un amenințător „că altfel”.

Asta îl trimise pe Noah și mai sus pe scara reacțiilor de tipul „Futu-i”, așa că încercă altă tactică.

— Și Liam cum o să facă? Fratele tău locuiește în California. Cum o să învețe pașii de dans dacă nici măcar nu-i aici?

— O să-i trimit un video să învețe singur.

Noah își împinse ochelarii mai sus pe nas și se întoarse spre ceilalți de la masă, care îl priveau cu subînțeles, știind deja că avea să cedeze.

— Și voi ați fost de acord cu asta?

— Prietenii nu-și lasă alți prieteni să se facă de râs de unii singuri, spuse Del Hicks, jucător de baseball în echipa Nashville Legends, din Liga I.

Degetele lui groase erau surprinzător de agile în timp ce împătureau o bucată de hârtie de mătase în ceea ce semăna uimitor de bine cu o garoafă.

— Soția mea a lansat amenințări care îmi vizează integritatea corporală dacă n-o fac, adăugă Gavin Scott, alt jucător de baseball, a cărui soție, Thea, se întâmpla să fie sora logodnicei lui Mack.

Del îl pocni pe Gavin peste cap. Acesta tresări și își modifică repede afirmația:

— Vreau să zic că îmi face plăcere să particip.

Singura femeie din grup pufni și azvârli o floare din hârtie de mătase roz în cutia de lângă scaun. Sonia era de multă vreme managerul de club al lui Mack și era cea mai țăfnoasă persoană pe care Noah o întâlnise vreodată.

— Noah, las-o baltă! Dacă Mack m-a convins pe mine să meșteresc flori, atunci poți și tu să-ți lași la o parte orgoliul pentru un singur dans.

Nu era vorba de orgoliu. Era vorba de instinctul de conservare. Da, încă își mai purta părul prea lung și hainele cam lălâi, dar chiar și cu cocul masculin și cu tricourile de tocilar cu imprimeuri din benzi desenate, foștii lui tovarăși hackeri activiști nu l-ar fi recunoscut dacă ar fi dat cu ochii de el acum. Bărbatul care fusese cândva arestat de FBI pentru că încercase să spargă rețeaua unui centru universitar de cercetare era pe punctul de a deveni o maimuță dansatoare îmbrăcată în frac la o nuntă de milioane de dolari, demnă de o prezentare pe Pinterest, la care urma să participe toată crema societății.

E drept că Mack și restul băieților nu erau deloc la fel ca pramatiile instigatoare la război la doborârea cărora contribuise și el cu talentele sale în domeniul informaticii. De fapt, bărbații aceia erau cei mai cumsecade oameni pe care

ii cunoscuse vreodată. Cu toate astea, ajunsese departe. Era un om de afaceri de succes acum, proprietarul unei companii de securitate în plină dezvoltare, care se ocupa doar de vedete și de alți clienți sus-puși. Era, în mod oficial, respectabil. Devenise milionar înainte să împlinească 30 de ani. În sfârșit, îi îndeplinea tatălui său dorința de pe patul de moarte: „Fă ceva cu creierul ăla genial al tău!”

Și, cu siguranță, tatăl lui nu se referise la un număr de dans cu cavaleri de onoare, adică ceva siropos și penibil.

Disperat, se agăță de ultima scuză bună pe care putu să o născocoască:

— Frate, măcar știi cum va reacționa Liv la asta? Ea detestă porcăriile astea romantice.

Mack ridică din umeri.

— Dar îi place să râdă.

— Deci scopul este să ne facem de râs?

— Nu! Scopul este să vă dați voie să fiți vulnerabili în fața femeilor pe care le iubiți.

Mack accentuă ultima parte, iar subînțelesul îl făcu pe Noah să se foiască. Era o lovitură sub centură, și Mack știa asta. Dar, în fond, Mack nu pierdea niciodată ocazia de a-l bate la cap pe Noah cu privire la relația cu cea mai bună prietenă a lui, Alexis Carlisle. Mack și băieții nu pricepeau de ce Noah ținea lucrurile la nivel platonice cu Alexis, iar el se săturase să le tot explice.

Noah întinse mâna și-și pipăi cocul care i se desfăcuse la ceafă. Smulse elasticul și își răsuci din nou părul în coc.

— Lui Alexis îi va plăcea la nebunie, spuse Mack, cu sprâncenele ridicate. Știi că așa va fi!

Și asta fu de ajuns: Noah își lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp și rosti următoarele cuvinte cu un oftat învins.

— Ce trebuie să fac?

— Doar să vii sâmbătă ca să începi să înveți mișcările. Am angajat un coregraf și tot tacâmul.

— Iu-huu!

Mack îl bătu pe Noah pe spate.

— Înseamnă mult pentru mine, omule! Și o să vezi: o să fie distractiv.

Mai degrabă avea să fie o tortură. Noah își târâi picioarele în urma lui Mack până la masă și se trânti pe scaun. Sonia îi împinse repede în față un teanc de hârtie de mătase roz. Mormăi un mulțumesc, dar apoi se uită din nou urât la Mack.

— Dar, jur, dacă mă pui să fac *twerk*¹, eu mă car.

— Frate, nimeni nu vrea să-l vadă pe Rus făcând *twerk*, pufni Colton Wheeler, un cântăreț de muzică country care debutase într-unul dintre cele patru cluburi de noapte ale lui Mack și care acum le devenise prieten tuturor.

Era și cel mai nou client al lui Noah și, întâmplător, avea dreptate în privința Rusului. Jucătorul de hockey era masiv, păros și avea obiceiul de a trage vânturi în public.

— Cum adică să faci *twerk*? întrebă Rusul.

Colton băgă mâna în buzunar după telefon și găsi repede un filmuleț. Rusul se înroși ca racul și-și concentră din nou atenția asupra florilor de hârtie.

— Nu facem *twerk*!

— Apropo de ziua ta! spuse Mack, aplecându-se ca să culeagă ceva de pe jos.

Se ridică la loc cu o sacoșă de plastic și i-o dădu lui Colton, care i-o înmână lui Noah.

---

¹ *Twerk*, stil de dans care implică mișcări lascive din posterior și șolduri (n. tr.).

Noah aruncă o privire și scoase un geamăt. În pungă îl aștepta o carte cu coperte necartonate și cu titlul *Întoarcerea acasă*. Imaginea de pe copertă reprezenta un bărbat și o femeie care se îmbrățișau, iar bărbatul ținea o minge de fotbal american în mână.

Noah încercă să i-o dea înapoi lui Colton.

— Nu! E și-așa destul de rău că mă faceți să dansez.

Colton împinse cartea din nou spre Noah.

— Ai încredere în noi! Ai nevoie de asta!

Noah o trânti pe masă.

— Nu, n-am nevoie!

— Dar o să-ți placă, interveni Mack. E despre un jucător profesionist de fotbal care se întoarce în orașul natal și descoperă că fosta lui iubită e încă acolo și...

— Nu-mi pasă despre ce e vorba! De câte ori trebuie să vă mai repet că n-o să mă alătur *niciodată* clubului vostru de carte?

Noah era singurul care nu făcea parte din Clubul de Carte Secret al Domnilor, un club literar destinat bărbaților și în cadrul căruia se citeau doar cărți de dragoste. Membrii clubului credeau că romanele de dragoste conțin răspunsuri la toate întrebările despre relații. Și, cu toate că nu le putea contesta rezultatele – Mack era logodit și fericit, și aproape toți ceilalți membri își salvaseră căsniciile, folosind lecții din cărțile pe care le citiseră –, Noah refuzase toate eforturile literare ale lui Mack de a-l atrage în club.

Mack își sprijini coatele pe masă.

— Tot ce trebuie să faci e să citești și să ne asculți, și o să te scoatem din impasul ăsta în care ești!

Noah scrâșni din măsele.

— Relația mea cu Alexis nu e într-un impas din care trebuie să ies. Suntem *prieteni*.

— Sigur! pufni Colton. Doar prieteni. Petreci fiecare minut cu ea, dai fugața oricând te sună, joci cu ea nu știu ce joc stupid de cuvinte pe telefon...

— Se cheamă Word Nerd.

— ...ai o poreclă pentru Alexis pe care n-o mai folosește nimeni altcineva și vă petreceți tot timpul împreună, deși ești alergic la pisici. Am uitat ceva?

— Mai sunt alergic și la Mack, și tot pierde vremea cu el. Mack se plesni cu palma peste inimă.

— M-ai rănit! Serios!

Colton ridică mâinile ca și cum s-ar fi dat bătut.

— Ce vreau să spun este că nu înțeleg de ce insiști să rămâneți doar prieteni.

— Lăsați-l în pace! se auzi o voce calmă, dar fermă, de la celălalt capăt al mesei. Era vocea lui Malcolm James, jucător de fotbal american, feminist până în măduva oaselor și maestru al zenului. Bărbații și femeile pot fi prieteni și fără să existe interacțiune sexuală.

— Doar că, în cazul ăsta, el chiar vrea să facă sex cu ea, spuse Colton.

Noah își încleștă pumnul peste masă.

— Ai grijă!

— Da, frate! spuse Mack, clătinând din cap. Ai făcut un comentariu nepotrivit. Noi nu vorbim despre femei în felul ăsta.

Colton ridică din umeri, stânjenit, și mormăi o scuză. Malcom vorbi din nou:

— Așa-zisa prietenie nu e decât o găselniță socială menită să le ofere bărbaților o scuză pentru care o femeie nu ar vrea să facă sex cu ei. E o minciună sfruntată, și

știm asta cu toții. Așa că lăsați-l pe Noah în pace cu privire la relația lui cu Alexis. Ar trebui să-l lăudăm pentru că a dovedit că bărbații și femeile chiar pot fi prieteni și atât!

Cu excepția foșnetului hârtiei, se lăsă liniște în jurul mesei, ca într-o clasă de elevi dojeniți de profesorul lor preferat. Tăcerea însă nu dură mult. Într-un final, Mack ridică privirea, oftând.

— Noah, tot ce vreau să zic e că poate e pregătită!

Noah simți cum îi pocnește o venă în creier.

— Au trecut optsprezece luni de când...

— Taci! se răsti Noah.

De parcă avea nevoie de Mack să-i arate calendarul. Știa precis de câte luni o cunoștea pe Alexis. Nu timpul era problema, ci contextul.

Care nu era prielnic. Nu fusese nici atunci. Nu era nici acum.

Poate nu avea să fie niciodată, iar gândul ăsta era la fel de depresiv ca ideea unui număr de dans.

Noah se holbă la punga de plastic de pe masă. N-o voia, după cum nu le voia nici ajutorul. Și cu siguranță nu avea nevoie să citească povești de dragoste ca să-și aducă aminte că viața lui amoroasă era un dezastru pe două picioare. Dragostea neîmpărtășită ducea la „și a trăit demn de milă până la adânci bătrâneți”.

Totuși, o oră mai târziu, când terminară treaba, Noah luă cartea cu el. Pentru că dacă trebuia să pretindă că citește o afurisită de carte doar ca să scape de gura lui Mack, atunci așa avea să facă.

CAPITOLUL DOI

ACUM ERA MOMENTUL. ALEXIS CARLISLE SIMȚEA ASTA. Aceea era ziua în care femeia aceea tânără și timidă avea să vorbească, în sfârșit, cu ea.

Timp de o săptămână întreagă, tânăra cu păr lung, castaniu, și cu o colecție de hanorace pe care le purta prin rotație venise la ToeBeans Cat Café – cafeneaua pe care o deținea Alexis – pentru a sta în tăcere într-un colț cu o carte, alternând între a o mângâia pe vreuna dintre felinele rezidente ale cafenelei și a-i arunca priviri neliniștite lui Alexis.

Astăzi însă nu avea o carte cu ea. Astăzi doar se uita în jur, țintuind-o cu privirea pe Alexis când credea că aceasta nu e atentă.

În cele optsprezece luni de când Alexis dăduse în vileag faptul că fusese hărțuită sexual de un bucătar celebru, Royce Preston – și erau mai bine de douăsprezece femei care pățiseră același lucru –, cafeneaua ei devenise un loc de adunare pentru alte supraviețuitoare ale hărțuirii și ale violenței. Aproape în fiecare săptămână intra în cafea câte o femeie căutând sprijin și înțelegere, pe cineva cu care să vorbească sau doar s-o îmbrățișeze, sau pe cineva

care s-o îndrume cum să iasă dintr-o situație proastă. Alexis nu alesese asta, dar devenise responsabilitatea ei. Pe parcurs, învățase să remarce semnele care dădeau de înțeles că o femeie e pregătită să vorbească.

Se întoarse spre fata din spatele tejghelei – prietena ei și fostă victimă a lui Royce, Jessica Summers.

— Poți să te ocupi tu de casa de marcat un pic? O să încerc ceva!

Jessica încuviință cu o mișcare din cap, iar Alexis alergă în spate, trecu de bucătărie și ajunse la debaraua în care își ținea cutia cu uneltele de grădinărit pe care le folosea ca să întrețină straturile înălțate din cărămidă care mărgineau intrarea în cafenea. Plantele aveau nevoie disperată de plivire și curățare, și poate că așa putea împușca doi iepuri dintr-un foc. Cără cutia prin cafenea, prefăcându-se că se chinuie cu greutatea ei mai mult decât e cazul. Când se apropie de ușă, sprijini cutia de geam și, încă o dată, se prefăcu neajutorată când băjbăi după clanță.

Prefăcătoră funcționează. Tânăra femeie se apropie cu un început de zâmbet.

— A-ai nevoie de ajutor?

Alexis se sili să adopte o expresie prietenoasă și blândă și ascunse faptul că, pe interior, făcea un miș dans al victoriei.

— Da, mulțumesc! spuse ea, ridicând cutia la piept. Am nevoie de mai multe mâini.

Femeia se întinse ca să deschidă ușa, apoi făcu un pas înapoi, ca să-i dea voie lui Alexis să iasă afară.

— E cam răcoare azi, nu? comentă Alexis, aplecându-se să pună cutia pe trotuar.

Fata lăsă ușa să se închidă. Își trase mâinile în interiorul manșetelor hanoracului și răspunse:

— Da! Nu... nu mă așteptam să fie așa de frig aici.

— Nu ești din Nashville?

Alexis se lăsă pe vine, prefăcându-se că scotocește după ceva prin cutie. Voia să mențină conversația, dar să nu pară prea băgăcioasă. Ultimul lucru de care aveau nevoie femeile care veneau la cafeneaua ei era să apară cineva și să le oblige să vorbească înainte de a fi pregătite.

— Huntsville, spuse fata. E mai cald acolo decât aici.

Alexis își găsi mănușile de grădinărit și se ridică, de parcă asta căutase de la bun început.

— N-am fost niciodată în Alabama. Câte ore ai condus până aici?

— Doar vreo două ore. Cred că de-asta m-am gândit că va fi aceeași vreme și aici.

Alexis își puse mănușile în buzunar.

— Da, s-a răcit cam devreme anul ăsta, dar e doar temporar! spuse ea, menținându-și vocea cât mai calmă și mai nonșalantă.

— Așa sper!

Tânăra își mușcă buza.

Alexis îi întinse mâna.

— Eu sunt Alexis! Te-am văzut de câteva ori în cafenea, dar nu ne-am cunoscut oficial încă.

Fata înghiți neliniștită, apoi acceptă strângerea de mână.

— Candi! spuse ea, cuprinzându-i degetele lui Alexis cu ale ei. Mă rog, Candace, dar toată lumea îmi spune Candi.

— Păi, îmi pare bine să te cunosc, Candi! zise Alexis și făcu semn spre ușă. Vrei să-ți prepar ceva de băut?

— A, nu!

Fata clătină din cap aproape isteric.

Dansul victoriei fu înlocuit de o liniște dezamăgitoare. Apoi Candi înghiți iar și spuse:

— Adică, da! Am venit să beau ceva, dar pari ocupată, așa că pot să mă duc la teighea să cer.

— Mi-ar plăcea s-o fac eu! zise Alexis și zâmbi. Și apoi poate îmi ții companie cât încerc să nu omor plantele astea!

Alexis își ținu respirația până când Candi îi oferă din nou un zâmbet precaut.

— Sigur! Da! Asta... ar fi super!

— Chai latte cu scorțișoară?

Zâmbetul se lărgi.

— Știi deja ce comand de obicei?

— Ia loc! îi spuse Alexis, făcându-i semn spre una dintre mesele de pe terasă. Mă întorc imediat!

Alexis își menținu pasul cât mai firesc când intră înapoi în cafenea. Îi atrase atenția Jessicăi, care era în spatele teighelei.

— Am nevoie de un chai latte cu scorțișoară, spuse ea, aruncând o privire discretă peste umăr.

— În sfârșit a vorbit cu tine? întrebă Jessica, luminându-se la față în timp ce prepara băutura.

Alexis luă o brioadă și o chiflă dulce din vitrina cu produse de brutărie. Mâncarea avea talentul de a sparge gheața și de a le oferi oamenilor ceva pe care să se concentreze atunci când contactul vizual devenea prea dureros. Multe secrete îi fuseseră dezvăluite lui Alexis în felul acesta, la o farfurie de prăjiturile sfărâmate de niște degete îngrijorate.

Se întoarse la Candi și îi puse farfuria și băutura în față. Candi scoase un portofel din buzunar.

— Cât...

— E din partea casei, spuse Alexis, întorcându-se la cutia cu unelte de grădinărit.

— Vai, nu pot accepta! spuse Candi repede.

— Consideră-le un cadou de bun-venit la Nashville! zise, apoi își lăsă capul ușor într-o parte și întrebă: Ne-am mai întâlnit cumva?

Candi făcu ochii mari o fracțiune de secundă, apoi clătină din cap.

— Nu!

— Îmi pari așa de cunoscută!

Candi clipi.

— În ce sens cunoscută?

— Nu știu! E ceva la ochii tăi, cred.

Candi rămase nemișcată, ca un iepure speriat, prins în timp ce ronțăie iarbă.

Alexis luă foarfeca de grădinărit și se apucă să curețe o tufă de crizanteme care începuseră să se ofilească de frig și din cauza neglijării.

Alexis tăie o inflorescență uscată. Așteptă. Mai tăie încă una. Clinchetul domol al ceștii care se lovea de masă era singurul sunet în afară de hârșăitul foarfecilor.

Când tăcerea se prelungi, Alexis spuse, în cele din urmă:

— Aș vrea să știi că nu trebuie să te simți presată să vorbești. Dacă ai nevoie doar de cineva care să-ți țină companie, sunt aici oricând dorești.

— B-bine!

O altă inflorescență ofilită căzu la pământ.

— Multe, multe femei ca tine au venit aici, căutând doar pe cineva care să le țină companie.

Candi înghiți în sec așa de tare, că se auzi până la Alexis, care puse foarfeca în cutie și se ridică. Candi se uită cu o privire agitată cum Alexis se așază pe scaunul

din fața ei, de la masa de pe terasă. Alexis scoase din buzunarul șorțului o carte de vizită destinată doar femeilor asemenea lui Candi.

— Ai numărul meu de mobil acolo. Mă poți suna oricând!

Candi studie cartea de vizită de parcă Alexis tocmai i-ar fi dat o bancnotă de o sută de dolari.

— Știu cât de greu este! spuse Alexis. E un secret care te sufocă.

— Chiar... chiar am nevoie să vorbesc cu tine!

— Oricând ești pregătită!

O voce ascuțită însă le întrerupse:

— Dacă nu te superi, am ceva de discutat cu tine!

Candi făcu ochii mari când se întoarse să privească peste umăr și o văzu pe dușmanca lui Alexis venind ca o furtună pe trotuar și proțăpindu-se în fața mesei.

Alexis încercă să-i vorbească pe un ton calm:

— Îmi pare rău, Karen! Sunt ocupată acum! Nu mai poate aștepta?

— Firește că nu!

Candi pâli, se ridică în picioare și se împletici în spate.

— Pot... pot să revin!

— Candi, stai!

Alexis se întinse s-o apuce pe fată de braț ca s-o împiedice să fugă, dar aceasta îi alunecă din strânsoare și dispăru pe trotuar, la vale.

Alexis strânse farfuria și cana de cafea murdară și se ridică. Ignorând-o pe Karen, se întoarse spre ușă, intră și se îndreptă spre tejghea. Puse vasele murdare într-o cutie de plastic din spatele tejghelei și se șterse pe mâini de prosopul pe care-l avea îndesat în șorț, apoi se întoarse din nou spre Karen.

— Te pot ajuta cu ceva azi?

— N-ai fost de mare ajutor nici înainte, deci mă cam indoiesc, fi răspunse Karen.

Alexis își sili mușchii feței să schițeze un simulacru de zâmbet.

— Îmi pare rău să aud că întâlnirile noastre anterioare nu au fost satisfăcătoare pentru tine! Ai vrea să ne așezăm să stăm de vorbă? Îți pot oferi o ceașcă de ceai din partea casei.

— N-aș mânca aici nici dacă m-ai plăti.

— Atunci cu ce te pot ajuta?

Încercarea ei de a rămâne calmă nu era de dragul lui Karen. Dacă învățase ceva în ultimele optaprezece luni, aceea era că oamenii cred ce vor să creadă și puțini merită efortul emoțional de a încerca să le schimbi opiniile. În plus, Alexis era obișnuită să se confrunte cu Karen Murray. Proprietara magazinului de antichități de peste drum îi fusese ca un spin în coastă din ziua în care făcuse acuzațiile contra lui Royce. Înainte de asta, ele două nu schimbaseră nicio vorbă măcar, dar acum femeia se plângea săptămânal de câte ceva.

Karen scoase o pungă plină din poșetă.

— Mă poți ajuta cu asta!

Trânti punga pe teighea, iar Jessica făcu un pas în spate, tipând, când văzu conținutul. Doi ochișori mici și lipsiți de viață, care păreau să fi aparținut cândva unui șobolan, se holbau prin plastic, într-un fel de rugăciune mută.

Alexis se apropie și ridică punga de pe teighea.

— Apreciez darul, Karen, dar sunt vegetariană.

— Totul e o glumă pentru tine, nu-i așa? Karen își ridică poșeta mai sus pe umăr și adăugă: Mizeria asta mi-a fost lăsată pe preș la intrarea în magazin de dimineață.

Alexis trânti punga în coșul de gunoi de sub tejghea. Imediat după plecarea lui Karen, trebuia să-l golească și să spele tejgheaua cu furtunul și cu înălbitor.

— Tot nu pricep, spuse ea. De ce e vina mea că ai primit un șobolan?

— Pentru că mâța ta l-a lăsat acolo, zise Karen, arătând spre Beefcake și privind-o disprețuitor.

Beefcake era o pisică Maine Coon, pe care Alexis o salvase de la adăpost și care acum dormea dusă într-un copac pentru pisici de lângă fereastră.

Alexis se sili să zâmbească.

— Karen, e imposibil ca Beefcake să fi făcut asta. Merge cu mine acasă în fiecare seară și a stat doar înăuntru de când am ajuns de dimineață.

Jessica turnă niște dezinfectant industrial pe tejgheaua de sticlă. Karen făcu un mare pas în spate, cu poșeta înclăștată strâns peste burtă.

— Știi, de parcă nu ar fi fost suficient de rău să-ți tolerăm evenimentele săptămânale de adoptat pisici... Totuși, acum trebuie să suportăm și asta?

Karen flutură din mână spre zona de luat masa, arătând spre mesele pline de femei adâncite în conversații — unele vesele, alte înlăcrimate.

— Mă tem că nu pricep, spuse Alexis. Ești furioasă că am o mulțime de cliente?

— Femeile astea nu sunt doar cliente.

— Toate cumpără mâncare. Așadar, mi se pare că sunt cliente.

— Știi la ce mă refer. Femeile astea ocupă locurile de parcare și nu vizitează niciun alt magazin din zonă. Nu e corect să ocupi toate locurile bune de parcare doar pentru că îți duci mica ta cruciadă.

Alexis își încrucișă brațele.

— Prin cruciadă, bănuiesc că te referi la încercarea mea de a le oferi femeilor care au trecut prin violență și hărțuire sexuală un mediu sigur și lipsit de judecăți?

Karen își dădu ochii peste cap, iar asta spunea mai multe decât ar fi putut să o facă în cuvinte.

— Doar pentru că cineva pretinde că a fost victimă nu înseamnă că așa și este. N-ai de unde ști dacă femeile astea nu vor decât atenție.

— Desigur, pentru că nimic nu atrage atenție în mod pozitiv asupra unei femei ca o plângere că a fost hărțuită sexual de un angajator.

Chipul lui Karen se coloră într-o nuanță îngrijorătoare de roșu.

— O să mă duc la Comisia de urbanistică dacă trebuie.

Vechea Alexis ar fi fost intimidată de amenințarea asta, dar versiunea aceea a sa dispăruse atunci când, în sfârșit, recunoscuse public ce îi făcuse șeful ei, și nu doar ei, ci și altor femei. O tipă precum Karen chiar n-o mai speria acum.

— Te rog s-o saluți pe președinta comisiei din partea mea! Transmite-i că, în curând, o să reintroduc în meniu pâinicile dulci cu aromă de dovleac.

Karen se răsuci pe tocurile ei înalte și se îndreptă spre ușă cu pași apăsați. Ușa se deschise la timp din afară, iar Alexis râse fără să se ascundă când văzu cine era de cealaltă parte. Cea mai bună prietenă a ei, Liv Papandreas, se dădu deoparte pentru a-i permite lui Karen să iasă, dar apoi făcu un gest obscen pe la spatele femeii.

Alexis îi aruncă o privire dojenitoare, dar o aprecie pentru asta. N-ar fi putut supraviețui în ultimul an și jumătate fără sprijinul prietenilor.

— E nevoie să mă pregătesc de o confruntare fizică? întrebă Liv, îndreptându-se spre tejghea.

Nou-venita avea o husă de haine agățată peste umăr.

— Cred că va trebui să mă confrunt eu fizic cu cineva, și cât de curând, spuse Alexis, trăgând coșul de gunoi de sub tejghea.

— Asta chiar mi-ar plăcea să văd. Ar cam fi timpul să-i ripostezi femeii ăleia.

— Nu cred că terapeuta mea ar spune că e o variantă sănătoasă de a face față provocărilor și nici n-ar ajuta la nimic, oricum. Privi peste umăr și îi făcu semn lui Liv s-o urmeze în spate, în timp ce o chestionă: Ce-ai acolo?

Liv aproape țopăi de bucurie.

— Am un cadou pentru voi, spuse ea pe un ton cântat.

Se opri apoi în spatele tejghelei ca să bată pumnul cu Jessica. Cele trei femei formaseră o legătură pe viață după ce lucraseră împreună ca să-l demaște pe Royce.

— Rochii pentru domnișoarele de onoare? întrebă Jessica, zâmbind larg.

— Da! În sfârșit au venit!

Liv o urmă pe Alexis prin ușa batantă care separa zona de luat masa de bucătărie și de birou. În timp ce Alexis golea gunoiul acela scârbos în tomberonul din spațele localului, Liv agăță husa de ușa încăperii. Îi desfăcu fermoarul chiar când Alexis se întoarse, scoțând la iveală două rochii lungi, fără bretele, dintr-o mătase rubinie.

— Uau! exclamă Alexis. Sunt chiar mai frumoase decât îmi aminteam. Mack a făcut o treabă bună alegându-le.

Faptul că Liv îl lăsase pe Mack să facă toate pregătirile pentru nuntă spunea totul despre relația lor. El era cel romantic. Liv era genul „Hai să fugim la Vegas”. Alexis însă îi iubea pe amândoi.

Liv se dădu în spate cu un zâmbet poznaș.

— Abia aștept să văd cum o să reacționeze Noah când o să te vadă în asta.

Alexis se îmbujoră. Prietenia ei cu Noah Logan era o sursă permanentă de speculații și tachinări în grupul lor de prieteni.

— Uită-te la tine! râse Liv. Pe bune, chiar nu te poți aștepta să cred că tu și cu Noah sunteți doar prieteni.

Dar era adevărat. Se întâlniseră în timpul haosului care se instalase după demascarea lui Royce și se înțeleseră bine din prima. În afară de Liv, îi era cel mai apropiat prieten. Era amuzant, deștept, blând și, mai presus decât orice, se simțea în siguranță cu el. Cu Noah, se simțea mai mult decât caricatura bidimensională pe care o construise presa despre ea, cea a unei femei răzbunătoare pe motiv că a fost părăsită. Poate că fusese o perioadă când își dorise mai mult de la el, dar Noah nu dăduse de înțeles că ar simți la fel. Iar Alexis era prea speriată de bărbați în general ca să riște să forțeze lucrurile și să strice cea mai sănătoasă relație pe care o avusese vreodată cu un tip.

Ușa de la bucătărie se deschise brusc. Liv râse din nou.

— Vorbeam de lup și lupul la ușă!

CAPITOLUL TREI

NU TREBUIE SĂ FII GENIU CA SĂ ȘTII CĂ SE VORBEȘTE despre tine. Și, chiar dacă Noah era într-adevăr un geniu, având în vedere coeficientul de inteligență cu care se lăuda, își putea da seama doar după rozul din obrajii lui Alexis și zâmbetul cu subînțeles al lui Liv că intrase tocmai când se discuta despre el.

Înaintă pe ușa bucătăriei și îi întinse lui Alexis o pungă albă de hârtie, adică exact motivul pentru care se oprise la cafenea.

— Eu sunt lupul?

Alexis făcu ochii mari.

— Nu, dacă punga aia conține ce cred eu că conține.

— Conține! o asigură el, făcând un pas în față.

Alexis scoase un sunet de plăcere pură și se repezi să inhate punga. Noah râse când fata o desfăcu trăgând de ea și scoase un taco vegetarian învelit în folie de aluminiu, cumpărat de la dubița cu mâncare mexicană din apropierea clădirii lui de birouri.

Alexis înfulecă jumătate de taco, apoi puse restul pe blatul de bucătărie, în apropiere de Liv.

— Să nu te atingi de asta! o avertiză.

— Unde te duci? întrebă Noah, când Alexis dispăru în biroul ei minuscul.

Ieși de acolo cu o cutie împachetată și i-o dădu.

— La mulți ani!

El acceptă cadoul, zâmbind cu jumătate de gură.

— Credeam că sărbătorim abia mâine-seară.

— Știu, dar n-am mai avut răbdare să-ți dau asta! A venit de dimineată.

Alexis bătu din palme în timp ce Noah rupea hârtia de ambalaj. Bărbatul făcu ochii mari când văzu conținutul cadoului.

— Sfinte Sisoe! Tu vorbești serios?

Alexis chițăi, încântată.

— Știu! Îți vine să crezi că am găsit așa ceva?

Noah avea în mâini un set *Lego Doctor Who*, imposibil de găsit, ediție limitată.

— Unde naiba l-ai găsit?

— M-am bătut o săptămână cu un tip pe eBay pentru chestia asta.

Noah răsuci cutia în mâini.

— E încă în cutia originală?

— Da!

— Nici măcar nu vreau să știu cât a costat, spuse el, ridicând privirea.

Alexis flutură din mână.

— Nu contează! Singura întrebare este: o să-l lăsăm în cutie sau o să-l construim?

— O să-l construim, declară el, dând din cap cu evlavie. Și ne putem uita la documentarul ăla despre cum a fost inventat pigmentul de vopsea mov.

Liv pufni și se dădu jos de pe scaun.

— OK, ăsta e cel mai tocilăresc lucru pe care l-am văzut vreodată!

Noah scoase un sunet dezaprobat.

— ăsta nu e nici măcar în top zece de lucruri tocilărești pe care le facem.

Alexis dădu din cap, apoi mai luă o gură mare de mâncare. După ce mestecă repede, spuse:

— Weekendul trecut am participat la o conferință a unui profesor de la Vanderbilt despre istoria războinice-lor vikinge.

Liv murmură un „uau”, apoi se aplecă s-o îmbrățișeze scurt pe Alexis.

— Trebuie să fug; mai am rochii de livrat!

Zâmbi larg când trecu pe lângă Noah.

— Ai supraviețuit azi?

Noah mârâi și puse setul de Lego pe blat.

— Logodnicul tău a scăpat de sub control.

— Haide, ia-l ușor! îi spuse Liv. Își plănuiește nunta de vis încă de când era mic.

Liv se ridică pe vârfuri să-l pupe pe obraz înainte să iasă din bucătărie. Noah o privi plecând, apoi se întoarse spre Alexis, care îi întâmpină privirea cu un zâmbet în care se ghicea tachinarea.

— Și cu ce idee nebunească a mai venit Mack?

— Trebuie să învățăm un număr de dans.

Alexis își lăsă capul pe spate și scoase un hohot de râs care făcu să merite tot efortul. Ar fi îndurat orice umilință posibilă ca s-o facă să râdă, pentru că își amintea mult prea limpede momentele în care râsul ei era o victorie pentru care trebuia să te lupți din greu. Când o întâlnise prima oară, plângea. Era la doar câteva ore după ce îl

dăduseră în vileag pe Royce Preston ca fiind un prădător sexual. Erau acasă la Mack, sărbătoreau, când, deodată, ea se furișase afară pe ușa din spate.

— Alexis!

Auzindu-i vocea, Alexis se întorsese, ștergându-se pe față cu mișcări repezite.

El își ridicase mâna în chip de scuză.

— N-am vrut să te sperii! Te-am văzut fugind aici și am vrut să mă asigur că ești în regulă.

Alexis își ștersese obrajii și ridicase din umeri.

— Nu, e în regulă – eu doar... Fluturase din degete în fața ochilor umflați și adăugase: Mai eliminam din tensiune.

— Ți s-a termina adrenalina.

— Asta e momentul în care corpul spune: „Doamne, ce naiba ai făcut?”

El chicotise încet.

— Cred că fix asta înseamnă.

Alexis trăsesese aer în piept ca să se calmeze și îi întinsese mâna.

— Tu ești Noah, nu?

El se apropiase de ea și îi acceptase strângerea de mână. Îi simțise degetele mici și calde într-ale sale.

— Noah Logan.

Alexis își trăsesese mâna înapoi.

— Mulțumesc pentru tot ce ai făcut! Că ne-ai ajutat, zic.

Alexis își încrucisase brațele la piept

— Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă.

— Adevărul n-are dată de expirare.

— Dar umilința are?

Noah simțise cum se deșteaptă în el un sentiment pe care nu-l recunoștea. O combinație de respect cu dorință.

— Sper că vorbim despre a lui. Pentru că tu n-ai de ce să te simți umilită.

Ea întorsese capul, ca și cum nu l-ar fi crezut.

— Deci, ce urmează?

— Habar n-am! Am trăit cu secretul ăsta atâta timp, că nu știu cum să trăiesc fără el. Cred că, în sfârșit, sunt pregătită să am parte de liniște. Clipise de câteva ori, apoi se uitase la el cu atenție și adăugase: Habar n-am de ce îți mărturisesc asta.

— Pentru că sunt aici?

Ea pufnise.

— Norocosul de tine!

Habar n-avea ea cât de norocos era el cu adevărat! Într-un milion de feluri, Alexis era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată. Și n-avea nicio idee cum să-i spună asta fără să strice totul.

Sunetul de hârtie mototolită îl aduse din nou în prezent. Alexis se sprijini de blat lângă el și desfăcu al doilea taco.

— Mulțumesc! Nici nu îți poți imagina ce nevoie aveam de așa ceva!

— Bănuiam eu că iar ai uitat să mănânci.

— A fost o nebunie azi aici.

— S-a întors fata aia?

— Da! îi răspunse cu un mârâit iritat.

— Asta ce vrea să însemne?

Alexis înghiți.

— Înseamnă că tocmai o convinsesem să vorbească cu mine când a dat buzna Karen.

Noah se întinse și îi culese o frunză de coriandru din colțul gurii.

— Acum ce-a mai enervat-o?

Alexis îi relată povestea cu locurile de parcare și șobolanul mort.

— N-are cum să fie fost el! spuse despre Beefcake, care era pe jumătate motan, pe jumătate demon, dar sută la sută înfricoșător. A stat înăuntru toată ziua.

Făcu semn spre copacul pentru pisici de lângă fereastră. Beefcake își flexă labele, iar lui Noah i se păru că îi trece toată viața pe dinaintea ochilor. Nu fusese niciodată în topul listei de persoane pe care motanul le tolera, dar lucrurile se înrăutățiseră cu o lună în urmă. Veterinarul îl pusese pe Beefcake la dietă, iar de atunci pisoiul îl aținea cu privirea pe Noah de parcă era un platou cu pui cu sos barbecue. Era smotocit și avea un aspect înfricoșător, de parcă ar fi petrecut câteva ture într-un uscător de rufe și i-ar fi plăcut. Blana îi era înfoiată în unghiuri ciufate și la fiecare ureche avea câte un smoc ascuțit de păr. Deasupra ochilor, o singură sprânceană din blană neagră și ciufulită îi conferea aspectul unui soldat veșnic ofuscat dintr-o poză din timpul Războiului Civil.

— În orice caz, spuse Alexis, întinzându-se, mi-a spus că o să facă plângere la Comisia de urbanistică și apoi și-a făcut o ieșire furtunoasă.

— Și ce naiba crede că o să facă comisia? O să schimbe regulile de parcare? Doar nu încalci vreo lege.

— Sunt o curvă mizerabilă, ai uitat? Asta e singura lege de care îi pasă.

Noah înlemni.

— A spus ea așa ceva?

Alexis își îndepărtă de pe chip o buclă.

— Nu în atâtea cuvinte. Dar asta a dat de înțeles. Suntem toate niște parașute mincinoase.

Noah se încruntă.

- Detest când spui lucruri de genul ăsta.
- Doar repetam ce gândește toată lumea.
- Nicio persoană decentă nu gândește așa.
- Cred că supraestimezi natura umană.

Noah pufni.

— Cu siguranță nu am mai fost vreodată acuzat de așa ceva.

Cei cinci ani petrecuți în comunitatea de hackeri activiști îl lăsaseră cu prea puțină speranță în omenire. Dar Alexis avea dreptate. Lunile care urmaseră după incidentul cu Royce îl introduseseră în profunzimea unei depravări umane pe care n-ar fi bănuț-o. Îi fierbea sângele doar când se gândea la câteva dintre mesajele vocale și e-mailurile pe care Alexis le primise de la fanii lui Royce. Chiar și cu douăsprezece acuzații credibile contra lui, fanii lui cei mai devotați tot refuzau să creadă că neprețuitul lor erou ar fi făcut ceva greșit. Sigur femeile mințeau. Erau doar foste angajate nemulțumite sau iubite părăsite.

Noah o ajutase pe Alexis să-și instaleze un nou sistem de filtrare a e-mailurilor care bloca mesajele cele mai urâte, dar știa că tot mai primește unele. Învățase să le șteargă și atât, însă uneori tot i le mai împărtășea pe cele mai vocale. Ridica din umeri și spunea că s-a obișnuit, dar Noah îi citea limbajul corpului de parcă ar fi fost un fragment din cartea lui preferată. Buzele i se transformau într-o linie și trebuia să înghită înainte să vorbească. O deranjau. Foarte mult. Dar dacă îi sugera să riposteze, îi spunea că nu merită timpul sau efortul. Acum, scopul vieții ei era să-și găsească liniștea.

Noah o simți privindu-l și se uită înapre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ha?

— Te holbezi la mine. Am ceva pe față?

— Da, asta! îi răspunse și se întinse să-i scarpine barba. Cum arăți sub barba aia?

Noah ridică din sprâncene.

— Nu vrei să știi.

— Uau, așa de rău?

— Nu! Așa de bine! Trebuie să mă acopăr cu barbă, pentru că muritorii nu pot suporta gradul de frumusețe masculină care se ascunde sub toate astea.

— Deci faci un serviciu comunității.

— Absolut!

Alexis mai înghiți o gură de mâncare.

— O să fie și Zoe acolo mâine?

Mergeau acasă la mama lui Noah la cină, cu ocazia zilei lui de naștere. Și sora lui ar fi trebuit să fie acolo, dar... Ridică din umeri.

— Cine știe? Așa e Zoe! Face numai ce vrea.

— Marsh? întrebă Alexis, aparent indiferentă.

— O să fie și el acolo.

Alexis îi oferi un zâmbet înțelegător, pentru că știa că nu mai e nimic de spus. Relația lui cu vechiul prieten din armată al tatălui său, Pete Marshall — sau Marsh, cum îi spunea toată lumea — era complicată. Noah n-ar fi ajuns unde e dacă n-ar fi fost ajutorul și îndrumarea lui Marsh, dar sprijinul venise cu niște condiții. Genul acela care îi reaminteau constant că nu avea să fie niciodată bărbatul care fusese tatăl său.

Noah se ridică și se întinse cu un căscat sonor.

— Ai cumva nevoie să te ajut să strângi după yoga în seara asta?

Unul dintre numeroasele lucruri pe care le făcea Alexis pentru femeile care veneau la cafenea să ceară ajutor era

un curs de yoga lunar menit doar supraviețuitoarelor violenței sexuale. Cursul era chiar în seara respectivă.

— Cred că Jessica și cu mine ne descurcăm, dar mersi!

— La naiba! Speram să am o scuză să nu mă duc pe la Colton.

— De ce?

— A deschis un alt e-mail de phishing și și-a bușit tot sistemul.

Alexis râse înțeleghătoare.

— Vrei să ne apucăm de Lego mâine-seară, după ce ne întoarcem de la mama ta?

— La naiba, da! zise și își ridică degetul mic, iar ea îl apucă.

Era strângerea lor de mână secretă.

— Ne vedem mâine-seară, spuse Noah și se întoarse să plece.

— Hei! strigă în urma lui.

El se întoarse.

— Întreab-o pe mama ta ce să aduc mâine la cină!

Noah îi răspunse, mergând cu spatele:

— Știi ce va spune!

— „Doar pe voi înșivă!”

Noah zâmbi larg.

— Ne vedem mâine, spuse el, iar ceasul din creierul lui începu imediat să numere minutele până la acel moment.

CAPITOLUL PATRU

— O SĂ RĂMÂNEM FĂRĂ SPAȚIU ÎN CURÂNDI SPUSE Jessica niște ore mai târziu, prinzându-și părul într-o coadă.

Stăteau la teighea și priveau în jur. Dăduseră la o parte mesele și scaunele și le stivuiseră pentru a face loc pentru salteluțe de yoga și – dacă toate cele care confirmaseră urmau să vină – pentru cele aproape douăzeci de femei care își doreau să-și recapete controlul asupra propriei vieți printr-o formă de mișcare conștientă.

— Poate că ar trebui să începem să căutăm alt loc pentru a ține cursul? sugeră Jessica.

Alexis dădu din cap absentă, pentru că nu voia să se angajeze la asta, dacă nu din alt motiv, măcar ca să nu-i dea lui Karen satisfacția că le alungase pe supraviețuitoare și clasa de yoga de acolo.

— O rezolvăm noi cumva! spuse Alexis în cele din urmă, traversând încăperea ca să agățe pe ușă un semn pe care scria ÎNCHIS PENTRU UN EVENIMENT PRIVAT, dar puse o piedică la ușă pentru ca femeile să poată intra. Îl dusesse pe Beefcake acasă mai devreme, pentru că două dintre clientele ei obișnuite erau alergice la pisici.

Prima care ajunsese fu instructoarea de yoga, Mariana Mendoza. Le salută pe Jessica și Alexis cu pupici în aer, apoi bătut pumnul cu ele. De fapt, Mariana venise cu ideea cursului. O abordase pe Alexis la cafenea cu câteva luni în urmă, iar Alexis fusese cucerită pe dată de idee. Mariana era terapeut, dar avea și pregătire certificată de instructor de yoga. Conceptul pe care îl propusese nu era nou; supraviețuitoarele foloseau de multă vreme yoga pentru a-și recăpăta controlul asupra propriilor vieți și corpuri. În Nashville însă încă nu exista așa ceva, iar Alexis știuse imediat că voia să fie ea cea care să găzduiască un astfel de curs pentru prima oară.

Cel dintâi curs fusese cu numai patru luni în urmă și avusese doar trei participante, cu tot cu Alexis și Jessica. Dar, după ce se dusesse vorba, începuseră să vină din ce în ce mai multe femei cu fiecare săptămână, până ajunseseră să ocupe fiecare centimetru de spațiu. Jessica avea dreptate. Aveau nevoie de un spațiu nou, dacă voiau să permită accesul tuturor doritoarelor la acel curs. Încă ceva de adăugat pe lista ei cu lucruri de făcut.

Întimp ce Alexis și Jessica se schimbau în echipamentul de yoga, femeile începură să vină și să facă exerciții de întindere pe salteluțele de yoga.

Mariana se apropie de Alexis, care stătea în față.

— Și ce mai facem?

Mariana vorbea mereu la persoana a întâia plural, de parcă era de origine nobilă.

— Bine! spuse Alexis, ridicând din umeri. Ocupată, dar bine.

— Arătăm cam obosită. Dormim bine?

— Da! spuse Alexis, și probabil că spusese asta cu un pic prea mult entuziasm, pentru că Mariana miji ochii.

— Ceva despre care vrem să vorbim?

— Nimic ce nu poate rezolva o sesiune bună de yoga, spuse Alexis, evitând atât întrebarea, cât și persoana care întreba. Mă duc să salut lumea.

Alexis le salută pe câteva dintre femeile care veneau mai des, se prezintă celor nou-venite și apoi se așază pe saltelută pe rândul din față. Întotdeauna păstra ultimele rânduri pentru femeile care încă nu erau complet pregătite să fie văzute. Uneori, era nevoie de încredere în sine doar ca să vii și, deși cursul era gândit pentru începători, indiferent de condiția fizică sau de forma corpului, putea fi destul de stânjenitor pentru femeile care erau acolo pentru prima oară să stea în poziția câinelui cu capul în jos în fața unei încăperi pline cu străine.

Și pentru Alexis era greu uneori. Se simțea vulnerabilă în fiecare zi din viața ei. Nu la fel de tare ca atunci când mărturisise adevărul despre Royce, dar anxietatea încă mai era acolo. Când se ducea la supermarket. Când întâlnea oameni noi. Când străinii se uitau prea lung la ea pe stradă. Prinsese pe cineva că o analizează de parcă ar fi încercat să-și dea seama de unde o știe, și primul ei instinct fusese să se întoarcă și să se ascundă de privirea aceea. Să-ți ții capul sus era mai ușor teoretic decât practic, mai ales după ce fața ta ținuse prima pagină a tuturor ziarelor din țară o grămadă de vreme.

— În regulă, fetelor, sunteți gata să vă recăpătați puterea?

Clasa răspunse cu un *da* murmurat, așa că Mariana repetă întrebarea. De data asta, femeile răspunseră cu o confirmare mai fermă.

— Avem câteva chipuri noi în seara asta. Fiți binevenite în pace și vindecare.

Un murmur de saluturi se auzi drept răspuns.

— Haideți să începem în poziția Sukhasana, în timp ce ne setăm intențiile!

Femeile îi copiară postura în șezut, cu picioarele încrucișate și cu mâinile lăsate lejer peste genunchi.

— Sunt puternică! spuse Mariana.

Femeile repetară.

— În seara asta, îmi cer înapoi puterea... corpul meu... puterea mea...

Alexis închise ochii și repetă cuvintele, având nevoie de ele mai mult ca oricând în ultima vreme. Deși era obișnuită cu reclamațiile meschine ale lui Karen, vizita din ziua respectivă fusese enervantă în mod deosebit pentru că o alungase pe Candi. Se pierdu însă curând în meditație și în legătura dintre mintea și spiritul ei. În puterea vindecătoare de a-și întinde și de a-și supune la efort corpul.

Mariana le conduse prin fiecare poziție cu instrucțiuni calme și cu încurajare, oprindu-se din când în când ca să ajute o nou-venită cu alinierea posturală și atingându-le doar după ce le cerea permisiunea. Acela era unul dintre cele mai importante aspecte ale cursului — recuperarea dreptului asupra propriului corp. Recăpătarea sentimentului care li se furase.

Nu era nicio competiție a traumelor în camera aceea între femei. Nu se comparau suferințele în materie de efecte devastatoare sau de felul în care se întâmplase. Fiecare persoană fusese agresată și redusă la tăcere într-un fel sau altul și fiecare femeie luase decizia de a-și recăpăta propria voce.

Cu vreo zece minute înainte de terminarea cursului, se auzi hârșăitul ușii pe podea, iar Alexis se uită într-acolo. Se prăbuși din poziția copacului. Candi stătea în ușă, cu

ochii mari și obrații roșii, în timp ce douăzeci de fețe se întoarseră spre ea.

— Mă scuzați...! se bâlbâi ea, îmbrățișând o geantă mare și neagră pe care o avea pe umăr. Nu știam că este... Mă scuzați!

— Nu te scuza, scumpo! spuse Mariana. Te rog să ni te alături! Toată lumea e binevenită.

— O să revin! spuse Candi, împleticindu-se în spate. Alexis ieși din rând în vârful picioarelor.

— Te rog, rămâi! spuse ea într-o șoptă convingătoare. Putem vorbi în biroul meu, dacă dorești!

— Îți cer scuze că te întrerup! șopti Candi. Nu știam că ai curs în seara asta.

— E în regulă! Aproape am terminat. Alexis aruncă o altă privire spre curs, dar era clar că toată lumea își pierduse concentrarea. Hai să mergem la mine în birou!

Candi își ronțâi buza de jos, dar încuviință, în cele din urmă. Merse cu capul plecat, ca un copil care este dus în biroul directorului, în timp ce o urma pe Alexis prin cafenea, prin spatele tejghelei până în bucătărie. Pocnetul sec al ușii batante se auzi ca o petardă în încăperea altminteri liniștită.

Alexis o conduse spre biroul mic cât o debara și îi făcu semn spre un scaun înghesuit la perete.

— E micuț, știu. Dar nu vrei să iei loc?

Candi rămase indecisă în spațiul minuscul dintre masă și ușă. În cele din urmă, se așeză pe scaun, dar rămase cocoțată pe margine, dând neliniștită din genunchi în timp ce continua să-și roadă buza de jos.

— E supertare! Cursul de yoga...

Alexis dădu din cap, așezată în propriul scaun.

— Da, am avut succes cu asta!

— Deci toate acele femei au fost, adică sunt...

— Supraviețuitoare ale violenței și ale hărțuirii sexuale, da.

— Uau! E îngrozitor!

Alexis auzise des replica aia și avea același răspuns de fiecare dată:

— Este îngrozitor ce li s-a întâmplat, dar ceea ce fac în seara asta este un mod minunat de a-și recăpăta puterea.

Candi înghiți un nod din gât.

— Nu ești singură, Candi!

— Eu... Nu...

Candi clătină din cap. Deschise și închise gura de două ori, înainte să expire frustrată. Nu am venit aici pentru asta. Adică, nu sunt... o...

— Supraviețuitoare?

— Exact! N-am venit să vorbim despre asta.

Alexis înclină capul, lovită din nou de aceeași senzație de familiaritate.

— Ești sigură că nu ne-am mai întâlnit?

— Ai spus că e vorba de ochii mei, spuse Candi. Că-ți par familiari.

Alexis o privi mai îndeaproape. Avea dreptate. Aveau aceleași irisuri aurii cu pete verzi, mărginite de un câprui mai închis. În interiorul ei, senzația aceea trecătoare de familiaritate dispăru, lăsând loc unei izbucniri bruște de îngrijorare. Lui Alexis i se spusese mereu că ochii ei aveau o culoare unică, dar acum parcă se uita în oglindă. Oare cum de nu remarcase mai înainte?

— O vezi și tu, nu-i așa? întrebă Candi, aproape fără suflu. Asemănarea. Am observat-o de prima oară când te-am văzut la tejghea. Așa am știut că e adevărat.

Îngrijorarea se transformă de-a dreptul în panică.

— Nu înțeleg! Despre ce vorbești...?

— Suntem surori!

Alexis auzi cuvintele, dar înțelesul lor era așa de ridicol, încât creierul ei blocă înregistrarea lor. Scoase un mic hohot de râs disperat.

— Pardon, ce-ai spus?

Pe chipul lui Candi apărură empatia blândă pe care Alexis o proiecta în prezența altor femei și, când vorbi, vocea lui Candi avea același ton aparent relaxat pe care Alexis îl folosisese cu ea.

— Nu ți-ai cunoscut niciodată tatăl, nu-i așa?

Alexis se ridică atât de repede, că biroul se clătină, iar suportul de creioane se răsturnă pe podea.

— Îmi pare rău! T-te înșeli! N-am frați sau surori.

— Nu unii pe care să-i fi cunoscut.

— Absurd!

Doar că nu era. Nu în totalitate. Candi avea dreptate; Alexis nu-și cunoscuse niciodată tatăl. Așa că șansele ca bărbatul misterios să fi mers mai departe și să fi produs și alți copii după ce o abandonase pe mama ei erau foarte mari. Se gândise la asta — la el — din când în când de-a lungul anilor, dar nu cercetase niciodată, pentru că nu avea sens să se deranjeze. La ce i-ar fi folosit să știe? Nu făcuse niciodată parte din viața ei și nici n-avea să facă parte vreodată. Mama îi fusese îndeajuns.

— Numele tatălui meu este Elliott Vanderpool, spuse Candi.

Alexis se dădu în spate până când scaunul ei de la birou căzu și se lovi de perete.

— Îți e cunoscut numele, nu-i așa?

— Nu! minți Alexis, pășind peste scaunul căzut, dar se împiedică atunci când i se prinse șiretul în piciorul

mobilei, așa că se apucă de marginea mesei ca să-și recapete echilibrul.

— E și tatăl tău, spuse Candi.

— Nu, eu... nu cred că e posibil, spuse Alexis pe o voce pe care abia o recunoștea. Îmi pare rău că ai bătut atâta drum degeaba! E o greșeală!

— Știi că vestea te poate șoca.

Șoca? Alexis ar fi răs de ceea ce suna a eufemismul secolului, dar asta dacă ar fi putut procesa orice altă emoție în afară de amorțeală. Voia să fugă – nu doar de Candi, ci și de panica crescândă din subconștient care o îndemna să evadeze. Picioarele însă nu voiau să i se miște. Se simțea înrădăcinată la fel de ferm ca vița canadiană care creștea în fața cafenelei. Dar măcar vița avea ceva de care să se agațe.

— Am ADN-ul tău s-o dovedesc, spuse Candi.

Alexis își limpezi privirea.

— Cum de ai tu ADN-ul meu?

— A, păi, ai făcut un test din ăla de descendență acum câțiva ani.

Vai, Doamne! Alexis își acoperi gura cu mâna și se întoarse cu spatele. Fusese o chestie impulsivă, un moment de slăbiciune când mama ei fusese bolnavă. O nevoie trecătoare de a se conecta cu rădăcinile ei înainte să-și piardă unica ancoră pe lume. Dar când sosiseră rezultatele, nu aflase nimic din ce nu știuse deja – că era sută la sută est-europeană și zero la sută descendentă unui personaj important din punct de vedere istoric. Îndesase rezultatele într-un sertar și nu se mai uitase niciodată la ele.

— Am făcut și eu unul, spunea Candi de undeva, de foarte departe. Și mi-ai apărut ca posibilă potrivire la frați și surori.

Alexis caută cuvinte în creierul amorțit.

— Testele alea se pot înșela.

— Alexis, ochii noștri sunt la fel!

Pantofii lui Candi se apropiară de câmpul ei vizual atunci când se așază.

— Mai ai și un frate; îl cheamă Cayden. Și două ne poate, Grace și Hannah. Și o cumnată pe nume Jenny. Și o mătușă și un unchi...

— Taci! rosti Alexis pe un ton găuit.

Aerul din plămâni devenise parcă otrăvit. Încercă să-l dea afară, dar nu reuși.

— Mai e ceva, spuse Candi, iar tonul i se transformă din blând și consolator într-unul încărcat preventiv de părere de rău.

Alexis se sili să se uite la Candi, pe-al cărui chip se așternu din nou un soi de șovăială timidă.

— Tatăl nostru este bolnav.

Alexis abia avu timp să reacționeze la expresia „tatăl nostru” înainte să înregistreze cele două cuvinte care veniseră după asta.

— Cum... Ce fel de boală?

— Insuficiență renală.

Pentru a doua oară, Alexis se dădu în spate de parcă Candi ar fi plesnit-o. Se lovi de scaun cu picioarele și se prăbuși în el.

— A suferit un accident de mașină grav acum câțiva ani, și i-a distrus rinichii, spuse Candi, cu vocea tremurândă. A tot fost pe dializă, dar funcția renală nu-i va reveni. Are nevoie de un transplant.

— Deci m-ai căutat pentru că...

Alexis nici nu putu încheia propoziția. Un hohot de râs batjocoritor deveni continuarea unui gând neterminat.

— Ai putea fi compatibilă, șopti Candi.

Alexis închise strâns ochii. Cum de se întâmpla așa ceva?

— Dacă ești compatibilă, ai putea să-l salvezi. E de doi ani pe lista de donatori.

Alexis nu voia decât să-și acopere urechile și să strige „La-la-la-la”. Nu voia să-i pese. Nu de el. Nu de Candi.

— Știu că te poate șoca...

Alexis deschise ochii.

— De cât timp știi de mine?

Ezitatea lui Candi fu un răspuns în sine.

Tonul lui Alexis se înăspri.

— De cât timp?

— Am aflat acum trei ani.

Trei ani! Alexis expiră aer cât pentru o viață întreagă de întrebări fără răspuns și inhală cât pentru o altă viață de întrebări noi. Asta însemna că și el știuse de existența ei de trei ani? Sau știuse mereu de existența ei? Oricum ar fi stat lucrurile, în mod evident nu-i păsase suficient ca să ia legătura cu ea.

— Nu m-a lăsat să te contactez înainte, spuse Candi, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Deci chiar știuse de existența ei, cel puțin în cei trei ani. Alexis se ridică încet.

— Poate trebuia să-i fi respectat dorința.

— Nu pot! Nu mai avem timp. E în vârful listei de donatori, dar a mai fost acolo de două ori și de fiecare dată s-a întâmplat ceva cu donatorul. Dacă nu primește un rinichi curând...

— Cât de curând? se auzi Alexis întrebând.

— Câteva luni. Nu știm exact.

Empatia se lupta cu sentimentul de autoconservare. Veșnica poveste a vieții ei, mereu pătea așa.

— Știu că ceea ce-ți cer e uriaș, spuse Candi. Să dai un rinichi unui străin...

Alexis pufni într-un râs lipsit de veselie și clătină din cap. Ar fi fost mai ușor să dea un rinichi unui străin.

Candi se apropie de ea.

— Vrei să te implor? O să fac și asta!

Nu, nu voia ca fata s-o implore. Nimeni nu trebuia să se târguiască pentru viața unei persoane dragi. Alexis știa cum e să te simți lipsită de speranță, cât te mănâncă pe dinăuntru, cum e să cazi în genunchi și să le promiți doctorilor, cercetătorilor și lui Dumnezeu că vei face orice, vei spune orice, vei da orice, doar ca să-ți salveze mama. Nimic din toate astea însă nu ajutase.

Uneori, speranța era moneda de schimb a naivilor.

Nu dorea nimănui să treacă prin asta.

— Te rog, Alexis! spuse Candi, apelând la implorare, până la urmă.

Alexis își apăsă degetele pe încruntătura care i se adâncea pe frunte.

— Am nevoie să mă gândesc.

— Dar...

— Știi de mine de trei ani, Candi. Crede că merit câteva zile să mă obișnuiesc cu ideea.

Când Candi își încrucișă brațele la piept, palmele îi dispărură din nou înăuntrul manșetelor hanoracului. Poate că altcuiva postura aceea ar fi părut defensivă, dar Candi era, pur și simplu, resemnată. Înghiți în sec cu gâtul încordat, apoi dădu din cap.

— Bine!

— Cum pot să te contactez?

Fără să spună nimic, Candi își recuperează geanta de pe podea, de lângă scaun. Scoase un carnetel și un pix și își scrisese numărul de telefon pe o bucată de hârtie.

Alexis o împături în palmă.

— Stau la un hotel, spuse Candi. Trebuie să mă întorc la Huntsville în curând.

— Înțeleg! reuși Alexis să spună.

Candi își ascunse din nou palmele în mânecile hano-racului.

— Așadar, o să mă suni sau...

— Am nevoie de timp!

Candi deschise gura de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, probabil să-i reamintească că timpul era ceva ce nu avea. Alexis ar fi fost o ipocrită să nu înțeleagă asta. Nimic nu țipa mai tare ca tic-tacul insistent al ceasului nemilos al timpului, atunci când fiecare secundă te aducea mai aproape de ultima.

Candi dădu din cap, inexpressivă. Alexis o privi cum își pune geanta pe umărul încordat și, cu o ultimă privire în spatele ei, pleacă. Călca apăsător, dar se simțea că e înfrântă.

Trecu un moment, apoi ușa de la bucătărie se legănă în urma ei.

Câteva momente mai târziu, apărură Jessica în prag.

— E totul în regulă?

Alexis clipi și își reveni din uluială.

— Puteți strânge pe aici tu și cu Mariana? Am ceva de făcut!

Jessica ezită.

— Ăă... da! Ești sigură că ești în regulă?

— N-am idee!

— Alexis...

Însă Alexis o ocoli și traversă bucătăria ca prin ceață până la ușa din spate. Își luă poșeta și haina. Făcea totul cu mișcări robotice, asemănătoare cu bătăile repetate și neintenționate ale inimii sau cu comprimarea plămânilor cu fiecare respirație. Pe aleea pe care își parcase mașina, trecu pe lângă un grup de femei îmbrăcate în ținute de club de muzică country, sprijinindu-se una de alta și râzând, amețite de băutură. O parte detașată din mintea lui Alexis se gândi la ele și se întrebă dacă știu cât de norocoase sunt să fie atât de lipsite de griji și fără să fi trecut prin momentul acela decisiv, de proporții epice, care își transformă viața pe vecie în „înainte” și „după”. Din nou. Pentru că indiferent ce urma să se întâmple, indiferent ce decizie se gândea să ia, viața ei nu avea să mai fie niciodată la fel.

Nici nu-și dădu seama când conduse spre casă, dar deodată se trezi că era pe aleea din fața clădirii, cu mașina în relanti, într-o liniște năucitoare. Oare când opriise radioul? Întotdeauna mergea cu radioul pornit, preferând să audă sporovăiala stupidă a moderatorilor și programele de știri decât haosul nesfârșit al propriilor gânduri.

Opri motorul și scoase cheia din contact. Măinile îi căzură în poală. Știa ce are de făcut, dar nu-și putea convinge mușchii să facă mișcările. Se uită lung spre casa cu interiorul întunecat, cu excepția unei singure veioze la fereastră. Mama murise de mai bine de trei ani, dar tot i se părea casa ei.

În primele săptămâni de după moartea mamei, jurase să vândă locuința și să se mute. Poate într-o mansardă modernă din centru, unde se putea pierde în zgomotul

și luminile barurilor country. Apoi ideea asta începuse să i se pară o trădare. Mama își luase două slujbe ca să cumpere casa. Sacrificiul ei merita mai mult.

Așa că Alexis rămăsese. În cele din urmă, își pusese amprenta personală. Înlocuise canapelele vechi cu mobilă nouă. Zugrăvise pereții și înlocuise dulapurile.

Durase ani întregi să nu mai simtă durerea pierderii de fiecare dată când intra pe alee. Dar cândva, anul trecut, durerea făcuse loc unei variante mai blânde, care nu putea fi catalogată decât ca nostalgie.

Alexis se dădu cu greu jos din mașină și intră în casă. Beefcake o salută cu un miorlăit din vârful scărilor în timp ce Alexis își târâia picioarele în sus, pe trepte. Dormitorul ei era ultima cameră pe dreapta, la capătul unui coridor lung. Se duse la dulap și se ridică pe vârfuri ca să scoată o cutie de pantofi plină ochi.

Cea mai dificilă parte fusese să facă ordine printre lucrurile mamei, după ce murise. Sentimentul acela de finalitate. O viață întreagă, redusă acum la doar câteva lucruri – o pătură pe care o croșetase mama ei, câteva haine de care Alexis nu se putuse despărți, un teanc de vase desperecheate, o colecție de suvenir.

Și cutia asta cu documente, fotografii și cartonașe pe care Alexis își pusese în minte s-o organizeze cândva, când avea să aibă starea de spirit necesară. Nu-și amintea exact unde pusese cartonașul pe care îl căuta.

Nu păruse suficient de important ca să-i găsească un loc special; era doar un cartonaș simplu, prins de niște flori la înmormântare.

Tot ce-și aducea aminte Alexis era numele.

CAPITOLUL CINCI

— HEI, TU AI VĂZUT-O VREODATĂ PE NEVASTA RUSULUI?

— Poftim?

Noah ridică privirea din laptopul lui Colton, care era un dezastru. Lucra de două ore în conacul împărătesc al lui Colt și își cam pierduse răbdarea. Nu doar din cauza incapacității totale a lui Colton de a înceta să-și mai distrugă propriul sistem de securitate, ci și din cauza senzației sâcăitoare că el însuși devenise un impostor.

Stătea acolo într-o casă care, probabil, costa mai mult decât câștigau americanii de rând în zece ani, o hardu-ghie suficient de mare, încât să locuiască în ea regește douăzeci de oameni. Și în timp ce vechiul Noah ar fi vociferat contra unui sistem economic care permitea ca o asemenea bogăție să se adune doar în vârful societății, iată-l acolo, făcând bani de pe urma ei.

Deci, da, era cam ofuscat!

— Nevasta Rusului, repetă Colton. Ai cunoscut-o vreodată?

Noah îl privi cu coada ochiului.

— Nu! De ce?

— Nu cred că există.

Noah pufni și își duse berea la gură.

— Ridicol! Sigur că există.

— Nimeni n-a văzut-o vreodată. Cred că e un produs al imaginației sale.

Noah își dădu ochii peste cap.

— E sportiv profesionist. N-ar putea avea o nevastă falsă nici dacă ar vrea. Caut-o pe Google.

— Am căutat-o. Sunt zero poze cu ea. Și vreau să zic zero barat. Nu ți se pare ciudat?

Noah mârâi din nou.

— Tu n-ai prieteni cu care să vorbești? Eu lucrez aici, în caz că n-ai observat.

— Asta mă doare, frate. Eu chiar credeam că tu ești prietenul meu.

Noah se simți vinovat și bombăni o scuză.

— Bine! Dar nu trebuie să te duci undeva? Credeam că oamenii faimoși au mereu un loc în care trebuie să fie.

— Nu!

Colt trase o chitară în poală și cântă câteva acorduri.

Noah ridică privirea.

— E ceva nou?

Colt ridică din umeri.

— Ceva la care lucrez pentru următorul album.

Vocea îi căpătase o încordare aproape imperceptibilă. Prietenul lui – și chiar *erau* prieteni, deși era al dracului de ciudat – părea foarte stresat de apariția următorului album. Era mare presiune pe el, pentru că primele două primiseră discurile de platină, dar de pe cel mai recent album nu ieșise nici măcar un singur hit care să ajungă în top zece.

— Ai putea să investighezi, să știi.

Noah se uită peste ramele ochelarilor.

— Ce să investighez?

— Chestia asta cu nevasta Rusului.

— De ce eu?

— Pentru că lucrezi pentru CIA, nu?

— Da! răspunse Noah pe un ton sec.

Toți prietenii lui erau convingși că firma era doar o fațadă pentru ceva mult mai palpitant.

Colton se opri din cântat.

— Rahat! Pe bune?

Noah mai tastă ceva la laptop.

— Nu!

— Dar ai o dubiță de supraveghere, frate.

— Toate companiile de securitate au așa ceva.

— Pe naiba!

Noah oftă și se lăsă pe spate în scaun la masa din livingul lui Colt.

— Clienții mă angajează să verific siguranța sistemelor lor. Uneori asta include transmisiuni și supraveghere.

— Eu zic că minți. Cred că lucrezi pentru FBI sau ceva de genul.

Mă rog, partea aia era oarecum adevărată. Sau fusese cândva. Faptul că oferise servicii de consultanță FBI-ului îl ținuse departe de o închisoare de minimă securitate.

Dar zilele acelea trecuseră de mult. Acum era plătit milioane de dolari ca să ajute dobitoci precum Colton Wheeler să se protejeze atunci când dădeau click pe linkuri pornografice.

Telefonul mobil îi vibră în buzunar. Noah îl scoase și văzu chipul lui Alexis pe ecran. Dispoziția i se schimbă imediat. Duse telefonul la ureche.

— Bună!

Alexis de-abia se auzea.

— Noah...

Înlemni complet.

— Ce s-a întâmplat?

— Poți să...

Scoase un sunet găuit.

El se ridică și aproape doborî scaunul.

— Pot să ce? Ce se întâmplă?

— S-a întâmplat ceva. Poți să vii pe la mine?

— Sunt pe drum!

Închise și îndesă telefonul în buzunar în timp ce scotea cheile de la mașină din celălalt.

Colton îl privi, iar în vocea și în ochii lui se simți îngrijorarea.

— E totul în regulă?

— Trebuie să plec!

Conduse prin oraș de parcă dădea probe pentru Mario Kart. Viră pe aleea ei, opri motorul și deschise portiera. Ușa de la intrare nu era încuiată, așa că intră direct și o strigă.

Ea îi răspunse de la etaj.

— Aici, sus!

Vocea îi suna răgușit.

Noah urcă scările câte două trepte deodată, apoi traversă coridorul către camera ei. Era așezată pe bancheta de la geamul care dădea spre curtea din spate. Auzindu-i pașii, Alexis se întoarse și se uită la el. Avea ochii roșii și umflați. Părul îi era adunat în creștet într-un coc dezordonat și haotic, și era îmbrăcată cu un hanorac lălău de-al lui și niște pantaloni de trening largi. Într-un cuvânt, arăta oribil. Ar fi râs, dacă inima nu i s-ar fi făcut, brusc, fărăme.

Remarcă și felul în care arăta camera. Pe podea era răsturnată o cutie cu hârtii și fotografii, iar pe pat erau

împrăștiate alte lucruri. Noah traversă camera cu pași mari și căzu în genunchi lângă bancheta de la geam.

— Ce se petrece? Ce s-a întâmplat?

Alexis îi dădu un cartonaș mototolit și îngălbenit, de genul celor care veneau cu buchetele de flori.

Pe el era mângălit un nume cu o caligrafie grăbită.

— Elliott V.

Confuz, Noah se încruntă, apoi se uită la ea.

— Ce-i asta? Cine e Elliott V.?

— *Acela*, spuse Alexis, se pare că este tatăl meu.

A durat zece minute mult prea lungi ca să scoată întreaga poveste de la ea. Tânăra aceea, cea cu care spera Alexis să vorbească de vreo săptămână; nu era o victimă a abuzului, ci era sora lui Alexis?

Noah încercă să-și mențină trăsăturile feței relaxate și neutre în timp ce Alexis îl puna în temă. Pe dinăuntru însă oscila între durere și furie. O furie din aia sinceră, orbitoare. Ąla își ignorase fiica toată viața și acum voia un rinichi de la ea?

Noah se lăsă pe călcăie.

— Și de unde știi că fata asta, Candi, spune adevărul?

Alexis se șterse la nas cu mâna.

— De ce ar minți?

— Oamenii mint pentru tot felul de motive.

— Avem aceiași ochi, Noah. Și oricum, a spus că ADN-ul o dovedește.

— Le-ai văzut? Rezultatele testelor?

— Nu, dar am asta, zise și arătă spre cartonaș. Ce șanse erau ca o persoană pe nume Elliott V. să-i trimită flori la înmormântare?

Noah își trecu mâna prin păr.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu!

— Ți-a spus cum s-o contactezi?

Alexis vârî mâna în buzunarul puloverului și scoase o bucată de hârtie cu un număr de telefon mâzgălit pe ea.

Noah o puse deoparte și apoi își așază mâinile pe soldurile ei.

— Te simți bine? o întrebă cu cea mai mare blândețe.

Alexis îi evită privirea. Mai înghiți un nod din gât.

— Uită-te la mine!

Ea îl ascultă, dar în aceeași secundă spatele i se îndreptă, iar pe chip i se întipări o expresie reținută.

— Nu face asta! o imploră, strângându-i ușor picioarele.

Ea se căzni să își dreagă glasul.

— Ce să nu fac?

— Să te închizi în tine. Să te prefaci că nu ești supărată.

Ea clătină iute din cap de la stânga la dreapta.

— Mă simt bine!

— Nu te simți bine! Ești în șoc pentru că ți s-a întors iar viața cu fundul în sus.

Ea își încrucișă brațele la piept, într-un gest deopotrivă defensiv și protector.

— Mă simt bine. Doar că... am nevoie de un minut.

Alexis se opri și înghiți din nou. O văzuse făcând asta de atâtea ori, iar acum își dădea seama despre ce e vorba. O încercare de a evita manifestarea deschisă a emoțiilor. Și mama lui Noah făcea la fel, pe vremea când moartea tatălui său încă mai era o rană proaspătă și deschisă. Noah se temea că atunci când Alexis avea să explodeze,

într-un final, urma să-i fie la fel de greu cum îi fusese și mamei lui. Așadar, jură că va fi acolo, ajutând-o să-și revină, pentru că nu făcuse asta pentru mama lui.

Se ridică și se strâmbă când își simți genunchii amorțiți pentru că stătuse pe jos atâta timp.

— O să-ți fac niște ceai!

— Nu trebuie să faci asta! îi spuse ea.

— Știu, dar tot o s-o fac. Își dădu o șuviță de păr după ureche, apoi adăugă: Poate torn și niște whisky.

Zâmbetul ei era la fel de trist, pe cât era de forțat.

— Ești un vis devenit realitate.

— Da, nu-i așa?

Zâmbi larg, îi făcu cu ochiul și fu ușurat când văzu că buzele i se înmuiară în ceva ce părea un surâs sincer.

— Mă întorc imediat!

Noah coborî în fugă scările, sărind de pe treapta de jos fix la timp pentru a evita o nouă încercare de asasinat din partea lui Beefcake. Afurisitul ăla de motan îl ura și îi plăcea să demonstreze asta în cele mai dubioase moduri posibile. De obicei, tășnea sub piciorul lui chiar la timp să-l facă să se împiedice sau se ascundea sub un scaun și se războia cu șireturile lui. Beefcake îl scuipă, apoi o luă la goană pe scări cu mai multă agilitate decât ar fi crezut Noah că e posibil la un animal a cărui burtă atârna până la podea.

Noah luă ibricul de pe aragaz, îl umplu cu apă proaspătă, apoi căută în dulap ceaiul de mușetel.

Când ibricul începu să fluiera, opri focul și turnă apa în cană. Apoi se ținu de promisiune și turnă niște whisky în ceai. Pentru el, își puse doar whisky și câteva cuburi de gheață.

Când se întoarse în camera ei, o găsi așezată pe pat, cu picioarele încrucișate și cu Beefcake în brațe.

— A încercat din nou să măucidă, spuse Noah, sperând să mai obțină un zâmbet de la ea.

Alexis puse pisica deoparte și se întinse după ceai.

— Mulțumesc!

— Vrei să fac focul? o întrebă, gesticulând spre șemineul de la perete.

— Sigur!

Își puse paharul cu whisky pe noptieră, apoi se ghemui în fața căminului. Focul începu să trosnească aproape imediat. Când se întoarse, văzu că Alexis se urcase mai sus pe pat ca să se sprijine de tăblie.

Noah își dădu pantofii jos și se așază lângă ea, pe salteaua care se adânci sub greutatea lui și scârțâi, iar sunetul îi trimise un șoc stânjenitor prin toate simțurile. În tot timpul de când o cunoștea și pe care îl petrecuseră împreună, nu fusese niciodată în același pat cu ea. Intrase de mai multe ori în dormitorul ei. La naiba, chiar el îi adusese lemnele de foc până sus în cameră! Dar așa ceva? Niciodată!

Alexis sorbi o gură de ceai, apoi trase brusc aer în piept.

— E prea fierbinte? întrebă el.

— E prea mult whisky!

Noah chicoti.

— O să te mai destindă.

— Și o să-mi crească păr pe piept?

— La naiba, sper că nu!

Ea râse. În sfârșit! Slavă Domnului! Alexis mai luă o gură, și de data asta probabil că se duse mai ușor, pentru că își sprijini capul de tăblia patului. După încă două guri, întoarse capul în direcția lui.

— Mulțumesc că ai venit!

Noah se lăsă și el pe spate și se așeză în aceeași poziție, cu fața la câțiva centimetri de a ei.

— La ce sunt buni prietenii?

— Sper că n-am întrerupt nimic.

— Doar teoriile conspiraționiste ale lui Colton.

Alexis răsese din nou și, înainte ca Noah să-și dea seama ce se întâmplă, se aplecă spre el și își odihni capul pe umărul lui. Vârful cocului ei dezordonat îi gădila bărbia. Părul îi mirosea a mirodenii, iar aroma asta îi amintea de uleiurile esențiale pe care le folosea ea pentru a ține la distanță durerile de cap.

— Ziua de naștere a mamei mele ar fi fost săptămâna viitoare, spuse Alexis deodată.

— A, da?

Obrazul ei se ridică de pe umărul lui, iar Alexis se întoarse cu fața spre el.

— Îmi e mai greu de ziua ei de naștere decât în ziua comemorării morții ei. Nu e ciudat?

Noah se forță să-i susțină privirea. Rareori vorbeau despre părinții lor, chiar dacă amândoi pierduseră câte un părinte la o vârstă mult prea fragedă. Mama ei murise de cancer cu trei ani în urmă, iar tatăl lui murise în Irak, când Noah avea cincisprezece ani. Era ceva ce aveau în comun, ca și cum făceau parte dintr-un club în care nu voiseră să intre, dar care îi definea în moduri ce nu puteau fi înțelese de cineva din afară. Simțeau un anume fel de singurătate atunci când pierdeai un părinte așa de tânăr. O senzație de nedreptate care te diferenția de alții.

Dar probabil că asta era motivul pentru care nu vorbeau despre asta. Se înțelegeau unul pe altul fără să trebuiască să-și demonstreze durerea reciproc.

El înghiți un nod din gât.

— Nu, nu e ciudat!

— La tine cum e?

— Ziua comemorării e mai grea pentru mine, spuse el, dar apoi clătină din cap și lăsă privirea în jos. De fapt, nu e adevărat! Seara dinainte de ziua morții e cea mai grea pentru mine.

— De ce?

— Pentru că încep să număr orele și minutele până când am aflat. Nu pot să nu mai fac asta. Nu pot dormi. Până dimineata, sunt...

Noah lăsă propoziția în aer în timp ce-și căuta cuvintele potrivite.

Ea nu-l forță să continue. Doar ascultă și așteaptă. O calitate de care el se îndoia că o învățase doar din interacțiunea cu supraviețuitoarele, și despre care bănuia că face parte din ființa ei. Așa era Alexis: o ascultătoare bună, o prietenă bună, o persoană bună.

— Neputincios, răspunse el, în cele din urmă. Așa mă simt. Nu pot să fac nimic cu privire la asta. Nu pot să mă întorc în timp și să schimb lucrurile.

Ea încuviință, zâmbi cu blândețe, apoi își puse din nou capul pe umărul lui.

Focul pocni. Alexis oftă. La capătul patului, Beefcake își spăla blana. Și, undeva adânc înăuntrul lui Noah, un tăciune se aprinse.

Nu era prima dată când Alexis se cuibărea cu el. Poziția lor standard când se uitau la un film era cu picioarele ei în poala lui. Și doar cu vreo două săptămâni în urmă, adormise sprijinită de el.

Dar de data asta era diferit.

Poate era din cauza băgăcioșilor săi de prieteni. Poate că îi plantaseră niște semințe în creier, iar acum începeau să germineze. Sau poate, doar *poate*, era din cauză că prietenii lui aveau dreptate. Sentimentele lui pentru ea erau adevărate și, văzând-o așa de vulnerabilă, îi era imposibil să mai neghe asta. Dar dacă Noah știa ceva despre grădinarit, aceea era că exista doar o mică fereastră de timp în care rădăcinile puteau crește. Din păcate, ratase fereastra aceea cu ea și ar fi fost o nebunie să încalce acum granițele prieteniei. O prostie!

Mai ales acum.

Nu insista el să fie doar prieteni. Se purta ca un prieten adevărat.

— Și mama ta nu ți-a spus niciodată nimic despre tatăl tău?

— Niciodată. Nu mi-a spus numele, în orice caz. Alexis își umezi buzele cu limba, apoi continuă: S-a oferit să-mi spună cine e atunci când am împlinit optsprezece ani, dar nu mi s-a părut important. În mod evident, lui nu-i păsa de mine, așa că mie de ce mi-ar fi păsat?

Din punctul de vedere al lui Noah, încă mai era valabil acel sentiment. Ticălosul nu făcea decât să folosească o fiică pentru a o face să se simtă vinovată pe alta – pe cea pe care o neglijase toată viața –, determinând-o să-și riște viața pentru a-i salva pielea lui jalnică.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă el după un moment.

— Habar n-am!

— Nu trebuie să faci nimic, să știi. N-ai nicio obligație să faci ce îți cere Candi.

Alexis își înăbuși un căscat.

— Te simți bine?

— Nu-mi pot ține ochii deschiși.

— Atunci dormi! Corpul tău îți spune că are nevoie de timp pentru a se recupera în urma șocului.

Ea căscă din nou. Noah îi luă ceaiul din mâini.

— Întinde-te și odihnește-te!

— O să pleci? întrebă ea, ridicându-și capul de pe umărul lui.

Noah își aplecă capul și o sărută pe creștet.

— Nu plec nicăieri!

Alexis se trase în jos și se rostogoli pe o parte, departe de el. După zece minute, respirația ei se relaxase într-un ritm regulat.

Aveau să treacă ore întregi până când Noah urma să adoarmă și el.

Noah nu putea respira.

O presiune fierbinte și grea de pe piept îi zdrobea încet plămânii. Se trezi cu o tuse sufocantă și se holbă direct în ochii galbeni și incandescenti ai demonului în persoană.

Beefcake!

Gata, până aici îi fusese! Acum era momentul în care avea să moară. Beefcake îl văzuse dormind alături de Alexis și se răzbuna, în sfârșit. Motanul stătea pe pieptul lui, iar ghearele i se înfingeau în piele prin pânza tricoului. Ura îi radia din ochi.

— Ușurel, haide! șopti Noah, uitându-se în lateral, spre locul în care Alexis dormea dusă. Fii cuminte!

Beefcake deschise gura și dădu drumul rămășițelor unui șoarece mort pe pieptul lui.

— Iisuse Hristoase!

Noah sări din pat. Beefcake urlă și își infipse ghearele și mai tare în pieptul lui Noah înainte să decoleze

ca un gargui înaripat. Soarelecele mort căzu la podea cu o bufnitură surdă.

Alexis se foi, dar nu se trezi. Soarelecele mort se holbă la el cu ochii goi, îndurerați. Noah trebuia să elimine mortăciunea înainte să observe Alexis. Se furișă afară din cameră și traversă holul până la baie. Sub chiuvetă, găsi un sul de prosoape de hârtie și o rolă de saci menajeri. Beefcake mârâi din vârful scârilor, iar Noah se luptă cu impulsul de a-i arăta degetul mijlociu, înainte să se întoarcă în dormitor în vârful picioarelor.

Ținându-și respirația, apucă rozătorul cu un teanc de prosoape de hârtie și îl azvârli în sac. Alexis se mișcă din nou, așa că înlemni în loc. Pieptul i se ridica și cobora cu fiecare respirație și, în somn, avea chipul mai relaxat decât îl văzuse vreodată. Voia să se bage la loc în pat cu ea și să-i cuprindă talia cu brațele.

Și de asta își forță picioarele să se miște. Duse sacul cu soarelecele mort la parter. Tomberonul era chiar la ușa din spate și, după ce-l aruncă, își scoase cheile de la mașină din buzunar. Nu mai putea adormi, așa că era mai bine să își folosească timpul într-o manieră utilă.

Își luă rucsacul din mașină, se întoarse înăuntru și se trânti pe canapea. Dădu o căutare rapidă după riscurile pe care le implică donarea de rinichi. Primul rezultat era o pagină cu întrebări și răspunsuri de la Clinica Mayo, așa că dădu click pe ea și se sprijini de perne ca să citească ideile principale. *Mii de transplanturi de rinichi erau efectuate anual în Statele Unite... Rata de succes era mare când rinichiul provenea de la un donator viu... Riscuri minime de probleme de sănătate pe termen lung pentru donatori... Recuperare în șase săptămâni.*

Dădu click pe mai multe rezultate, dar peste tot era cam aceeași informație. Donarea de rinichi era sigură și cu puține riscuri pentru donator, iar dacă donatorul era rudă apropiată atunci șansele ca organismul beneficiarului să respingă noul organ erau minime.

Noah închise laptopul și își frecă fața cu palmele. Totul era descris așa de sec! Se holbă la tavan și și-o imaginează pe Alexis la etaj. În pat. Mârâi și se îndreptă de spate, apoi ridică din nou capacul laptopului. Tastă numele lui Elliott Vanderpool. După nici cinci minute de citit își dădu seama că individul avea mult mai multe păcate pe lângă faptul că-și abandonase fiica.

Nenorocitul era șeful Departamentului de inginerie al Diviziei aerospațiale din cadrul unuia dintre cei mai mari furnizori de echipamente de apărare ai statului, BosTech – o companie care fusese investigată de FBI cu cinci ani în urmă pentru faptul că nu raportase corect defectele sistemelor de navigare cu drone, ceea ce dusese la moartea a sute de civili irakieni.

Ceea ce însemna că avea mâinile pătate de sânge până la coate.

Un om ca ăla nu merita nici măcar să rostească numele lui Alexis, darămite să-i ceară un afurisit de rinichi.

CAPITOLUL ȘASE

ALEXIS SE TREZI A DOUA ZI DIMINEAȚA SIMȚINDU-SE CA un dovleac scobit. Și nu genul acela de dovleac viguros, proaspăt sculptat, ci genul acela de dovleac uitat de-o lună pe terasă, gol și înmuiat, gata să se rupă în bucăți fleșcăite dacă dai peste el din greșeală.

Adormise peste cuvertură, dar probabil că Noah o învelise la un moment dat, înainte să plece. Nu-i venea să creadă că dormise toată noaptea. Probabil că din cauza alcoolului.

Un miau de lângă pat îi întrerupse șirul de gânduri desperecheate. Alexis se rostogoli pe o parte și se uită la Beefcake. Bătu salteaua cu palma, semn că se putea urca lângă ea. Motanului îi trebuiră câteva încercări până să reușească, în cele din urmă, să-și urce greutatea substanțială pe pat, alături de stăpână. Își frecă fața de a ei, înainte să se cuibărească și să înceapă să toarcă. Alexis era singura persoană în preajma căreia avea suficientă încredere să-și lase garda jos. Singura persoană în care avea încredere, punct. Bietul ei motan neînțeles!

Alexis îl adoptase la doar șase săptămâni după ce murise mama ei. Nu căutase o pisică nouă. Abia putea funcționa, și ultimul lucru de care avea nevoie era responsabilitatea

unui nou animal de companie. Dar o sunase cineva de la adăpost și îi spusese că motanul stătea acolo de mai bine de trei luni, oare nu putea să-l ia în grijă o vreme? Alexis se uitase doar o dată la chipul lui furios și știuse că avea să fie al ei pentru totdeauna. Niciodată nu putuse întoarce spatele unei ființe singure.

Ființele singure aproape întotdeauna purtau o bătălie despre care nimeni nu știa nimic.

De pe noptieră, se auzi sunând alarma telefonului. Era ora de trezire. Nu-și putea permite să lenevească în pat, indiferent ce se întâmplase cu o zi în urmă. Cafenelei nu-i păsa că prin viața ei tocmai trecuse o bilă de la demolări.

Scuzându-se față de Beefcake, Alexis se ridică în șezut și dădu la o parte pătura groasă de pe picioarele ei.

Și atunci simți mirosul.

Cafea!

Un moment crezu că e doar în imaginația ei, dar apoi, când se dădu jos din pat și se ridică în picioare, mirosul o izbi din nou. Mai puternic de data asta. Ca un cadou venit din Ceruri. Oare Noah programase aparatul de cafea înainte să plece cu o seară înainte? Era exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut. Un sentiment cald și lipicios i se împrăștie în piept când traversă dormitorul, apoi se opri brusc, când auzi un zgomot la parter.

Un clinchet, ca vasul de la aparatul de cafea când se lovește de o cană.

Sentimentul cald și lipicios se evaporă când inima îi făcu brusc o tumbă. Noah încă mai era acolo. Alexis se întoarse și se uită la patul ei în timp ce aerul îi ieșea cu totul din plămâni.

Fugi și se ascunse în baie, unde își evaluează fața matinală. Ochii erau umflați de somn. Obrajii erau uscați de plâns.

Părul îi arăta ca în desene animate. Deci, da, era deosebit de atrăgătoare! Își îmblânzi repede părul într-un coc în creștetul capului și își dădu cu niște apă pe față.

Tălpile goale îi lipăiră încet pe mocheta când coborî la parter și traversă holul spre bucătărie. Se opri în loc când văzu prizele care o aștepta. Noah stătea sprijinit de blat, cu spatele la ea. Era îmbrăcat cu aceleași haine de seara trecută, dar acum erau mai șifonate. Avea părul lăsat liber peste umeri – bogat și ondulat, genul de păr pe care supermodelele dădeau milioane de dolari pentru a-l obține și menține. Într-o mână ținea o cană, iar în cealaltă avea telefonul, pe care derula cu degetul fluxul de știri de pe Twitter.

Alexis intră în bucătărie și încercă să vorbească pe un ton normal.

— Bună!

Noah se întoarse și o întâmpină cu un zâmbet obosit.

— Bună! răspunse el, cu o voce matinală încă puțin răgușită. Ai dormit bine?

Ea dădu din cap și își cuprinse trunchiul cu brațele.

— Credeam că ai plecat!

El se desprinse de blat, cu sprâncenele ridicate în spatele ochelarilor.

— De parcă te-aș fi lăsat singură. Arată înspre masă și îi spuse: Stai jos! Îți fac micul-dejun!

— Mersi, dar poate doar niște cafea? Nu sunt sigură că stomacul meu face unei porții de mâncare acum.

Alexis se așeză pe un scaun și își trase un genunchi la piept, proptindu-și talpa de marginea șezutului. Ochii ei îl urmăreau atent pe Noah: cum se întinde după o cană în dulap și o umple cu cafea, adăugând cantitatea suficientă de lapte condensat și zahăr ca a-o face acceptabilă. Apoi se așeză la masă, pe scaunul de lângă ea.

Îi înmână cana.

— Ești sigură că te simți bine?

— Cred că sunt mai degrabă amortită. Adică ziua de ieri nici măcar nu mi se pare reală.

Alexis își strânse mâinile în jurul câinii fierbinți și lăasă căldura să-i pătrundă în piele.

— Mulțumesc că ai rămas!

El își ciocni ușor cana de a ei.

— La ce sunt buni prietenii?

Își băură cafeaua în liniște. Alexis ascunse un căscat în dosul palmei.

— Poate ar trebui să-ți iei liber azi! îi propuse Noah.

— Nu pot! Trebuie să fiu la cafenea.

— Ai dreptul la o zi liberă din când în când, Lexa.

— Și ziua ta cum o să fie?

El ridică din nou din sprânceană la evidenta schimbare de subiect.

— Am o grămadă de mesaje vocale pe care n-am chef să le ascult și a doua întâlnire cu un potențial nou client și orice criză ar putea să mai apară.

— Sună palpitant!

— Nu este. Aș prefera să rămân aici, cu tine.

Căldura i se întoarse în piept, urmată repede de nesiguranță. Oare ce însemna asta?

— La ce oră trebuie să fim la mama ta?

Noah se lăsă pe spate, în scaun.

— Poate ar trebui să sărim peste cină în seara asta!

— Nu!

— E prea mult pentru tine. Putem să ne vedem doar ca să ne apucăm de construcția setului de Lego.

— Vreau să merg, Noah! Am nevoie să merg. Îi zâmbi cu jumătate de gură și adăugă: Și, în orice caz, vreau să

pregătesc ciupercile alea umplute care îi plac surorii tale, în caz că-și face apariția.

— Doamne ferește s-o dezamăgim cumva pe Zoe!

Alexis îl înghionti ușor cu piciorul.

— Și tu te temi de ea la fel de mult ca mine.

— Asta e sută la sută adevărat!

Schimbul de replici îi făcu pe amândoi să zâmbescă. Alexis deschise gura să-i mulțumească din nou că rămăsese, dar el o întrerupse.

— Am făcut puțină cercetare aseară după ce te-ai culcat.

Lui Alexis i se opri respirația în gât.

— Cercetare?

— Despre el...

Cafeaua i se transformă în smoală în stomac.

— Și ce-ai aflat?

Noah se scărpină pe maxilarul acoperit de barbă.

— Cam tot ce-a spus Candi pare să fie adevărat. Locuiește în Huntsville. Are doi copii adulți, Candace și Cayden. Lucrează la o companie de inginerie spațială. Am găsit un link spre un newsletter al companiei în care e o scurtă biografie a lui. Ți-am printat-o dacă vrei s-o citești.

Lovi ușor cu degetul într-un teanc de hârtii de lângă laptopul lui. Alexis îl studie un moment înainte să încuviințeze, dând din cap. Avea să-l citească mai târziu.

— Ai mai aflat și altceva?

Noah ezită.

— N-ai spus că mama ta e din Tennessee?

— Da, de ce?

— Elliott e din California și se pare că nu s-a mutat încooace până în 1999.

— Mama a locuit doi ani în California înainte să mă nasc eu.

Noah dădu din cap dus pe gânduri și cu privirea absentă.
— Bănuiesc că are sens, atunci.

Alexis se încrunță.

— Ce îmi ascunzi?

— Am găsit anunțul căsătoriei lui în arhiva online a unui ziar.

Fără s-o privească în ochi, își porni laptopul, apăsă pe câteva taste și apoi întoarse calculatorul ca să vadă și ea. Pe ecran era fotografia alb-negru a unui cuplu zâmbitor, mire și mireasă, cu obrajii apropiați și cu mâinile împreunate la piept.

Camera se învârti cu ea atunci când ochii i se concentrară asupra bărbatului din poză. Acela era el? Tatăl ei? Bărbatul despre care mama ei nu vorbea niciodată, bărbatul căruia nu-i păsase de propria fiică, cel care o lăsase pe mama ei să crească singură un copil? Imaginea era prea încețoșată ca să studieze ochii bărbatului și să vadă dacă sunt la fel ca ai ei, așa că Alexis își îndreptă privirea spre textul de sub poză.

SAMMONS – VANDERPOOL

Andrew și Ellen Sammons, din Redlands, sunt mândri să anunțe căsătoria fiicei lor, Lauren, cu Elliott James Vanderpool, din Santa Barbara, la 23 martie. Cuplul s-a căsătorit la Catedrala Sf. Francisc din Redlands, după care a urmat o petrecere la Mission Inn, un han istoric din Riverside. Mireasa și mirele s-au cunoscut când erau amândoi studenți la Universitatea Santa Barbara, acolo unde mirele și-a luat doctoratul în inginerie spațială, iar mireasa a absolvit Facultatea de Educație. În prezent, mirele lucrează la Laboratorul de Propulsie Spațială, iar mireasa ca educatoare la

grădiniță. Cuplul și-a făcut luna de miere în Toscana, Italia, și va locui în Pasadena.

Alexis citi anunțul repede de două ori, apoi a treia oară, oprindu-se la cuvintele și expresiile principale, care îi conturază o imagine în minte. O imagine despre prosperitate și privilegiu. Despre siguranță și stabilitate. Despre sănătate și confort.

Simți cum ranchiuna îi roade stomacul. În copilărie, Alexis nu se gândise nici măcar o dată că și-ar fi dorit mai mult decât avea. Și chiar și când începuse să-și dea seama că trăiau diferit față de alți oameni, îi fusese suficient s-o aibă pe mama ei.

Dar cum ar fi fost dacă mama ei n-ar fi muncit așa de mult? Dacă n-ar fi trebuit să se îndatoreze pentru ca Alexis să poată merge la facultate și trăiască mai bine? Dacă ar fi avut o asigurare de viață adecvată, iar mama ei n-ar fi fost forțată să-și petreacă ultimele zile îngrijorându-se cu privire la faptul că o lăsa pe Alexis singură cu facturile neplătite?

Simți cum i se urcă bila în gât când împinse laptopul deoparte.

— Știam că e înșurat. Nu pricep ce...

— Uită-te la dată, Lexa!

Își aținti privirea asupra părții de sus a paginii.

3 aprilie 1989.

La început, data nu-i spuse nimic.

Apoi însă își dădu seama.

Nu putea fi corectă! Alexis se născuse în aprilie 1989.

Îl aținti din nou cu privirea pe Noah, iar o emoție inexplicabilă îi puse un nod în gât.

— Nu e tatăl meu.

— Nu înseamnă neapărat asta.

— Ba bineînțeles că da! Cum ar putea fi tatăl meu? Mama n-ar fi rămas niciodată gravidă cu un bărbat logodit.

Noah o privi într-un fel care o făcu să se simtă deopotrivă proastă și naivă. Clătină din cap.

— Nu! Mama n-ar fi avut niciodată o aventură cu un bărbat logodit cu altcineva. Doar dacă...

— Dacă ce?

— Poate nu știa că e logodit. Poate... poate o înșela pe logodnica lui, mama nu știa, iar când i-a spus că e gravidă, el s-a despărțit de ea.

Cuvintele îi ieșiră într-un șuvoi disperat de justificări. Orice ca să facă totul să aibă sens! Orice ca să răspundă la întrebarea care îi urla în subconștient. *De ce?*

Noah închise laptopul și se aplecă spre ea.

— Facem presupuneri fără să știm faptele. Vocea îi era calmă, reconfortantă, când îi spuse: Cea mai ușoară cale de a afla dacă chiar e tatăl tău e să facem un test de sânge.

Avea dreptate. Alexis dădu din cap și se uită la mâinile încrucișate în poală.

— Sau..., spuse Noah.

— Sau ce?

— Sau nu faci nimic și le spui tuturor să te lase naibii în pace.

Alexis ridică brusc capul.

— Nu pot să nu fac nimic!

— N-ai nicio obligație să te implici.

— E pe moarte, Noah!

— Lucru despre care nu ai știut nimic până ieri. Nici de el n-ai știut până ieri.

— Dar acum știu!

Noah se îndreptă de spate și își infipsea degetele în părul des și ondulat pentru a-l da din față. O venă îi pulsa la tâmplă, de parcă vorbele nerostite se umflau să iasă afară.

— Ce e? îl întrebă.

Noah clătină din cap și se ridică ușor, cu cana în mână.

— Nimic!

— Încetează! Nu ne tratăm cu „nimic” unul pe altul. Spune ce-ai de spus!

Noah se duse până la blatul de bucătărie și se întoarse. Deschise gura, apoi o închise. Într-un final, după un oftat adânc, spuse:

— Nu e treaba ta să salvezi lumea, Lexa!

— Nu încerc să salvez lumea.

— Atunci ce faci?

Noah puse jos cana și se întoarse la masă. Se așeză pe scaun și se aplecă în față până când genunchii i se atinseră de ai ei.

— Știi cât de mult te admir pentru munca pe care o faci la cafenea. Și nu doar pentru femeile care au fost abuzate, ci, Doamne, și pentru pisicile alea cărora le găsești familii.

— Și atunci?

— Te epuizezi. Și apoi mai adaugi și rahatul ăsta pe deasupra? Când o să încetezi și o să respiri și tu puțin?

Alexis simți cum i se pune un nod mare în gât. Se ridică repede ca să nu lase să se vadă.

— Trebuie să mă pregătesc să plec la muncă.

— Hei...

Noah se întinse spre mâna ei, iar căldura degetelor lui peste ale ei îi făcu inima rănită să bată cu o durere surdă.

Când vorbi, degetul lui mare îi mângâie ușor încheieturile degetelor:

— Ține minte că și tu contezi, Alexis.

Durerea surdă se transformă într-una ascuțită și intensă. Și nu doar din cauza a ce-i spusese Noah, ci și a felului în care o spusese. Sau poate era doar imaginația ei. Își dorea chestii și, probabil, și le imagina.

Alexis își dresă glasul și își trase mâna dintr-a lui.

— Mulțumesc că ai rămas aici aseară! Și pentru toate astea! adăugă, fluturând mâna spre calculatorul lui.

Noah se lăsă pe spate în scaun.

— Orice ai nevoie! Știi asta, nu?

Alexis încuviință scurt, ca un tremurat.

— O să las chestiile pe care le-am printat, spuse el, ridicându-se.

Păstră distanța, dându-se efectiv înapoi pentru ca brațul lui să nu se atingă de al ei.

— Ești sigură că te simți bine?

Nu! Nu mă simt bine! Sunt doborâtă de lovitura a o mie de pumni diferiți.

— Mda! Bine...

El ridică dintr-o singură sprânceană.

— Mă rog, poate nu chiar bine, dar... Trase aer în piept și-l lăsă să iasă, ridicând din umeri în același timp, apoi zise: Nu știu cum mă simt...

Noah adoptă o expresie serioasă.

— Vino aici!

Cu un singur pas în față, își înfășură brațele în jurul ei și o trase într-o îmbrățișare călduroasă. Inima lui îi bătea sub obraz. Puternică. Rezistentă. Reconfortantă. O ținu în brațe și o lăsă să-și tragă sufletul, lipindu-și buzele de creștetul ei, exact cum făcuse cu o seară în urmă, când ea își pusese capul pe umărul lui. Măinile lui Noah îi conturau cercuri delicate pe mijlocul spatelui.

— O s-o scoatem noi la capăt! îi murmură Noah în păr. Nu trebuie să iei vreo decizie acum, pe loc.

— Dar trebuie să iau una curând. Candi spune că i se termină timpul.

Noah o mai ținu un moment, apoi se desprinse.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine!

Ea își încrucișă brațele la piept.

— Așa o să fac!

— Vorbesc serios!

— Știu!

Preș de câteva clipe, Noah îi cercetă chipul.

— Vin să te iau la șase!

Tăcură amândoi în timp ce el își aduna lucrurile. Alexis rămase nemișcată, urmărindu-l cum își pune laptopul în rucsac. Cum își ia cheile de pe blat.

Noah ajunsese la ușă când Alexis își regăsi, în sfârșit, vocea:

— Noah!

El se întoarse.

— Să știi că vorbesc serios! Mulțumesc!

Zâmbetul lui era la fel de reconfortant ca vorbele.

— La ce sunt buni prietenii?

Alexis așteptă până când îi auzi mașina ieșind de pe alee, înainte să se ducă sus să facă un duș și să se pregătească pentru muncă. După jumătate de oră, îl ademeni pe Beefcake în cușca de transport. Trecuse puțin de ora șapte când trase mașina pe aleea din spatele cafenelei. Era târziu pentru ea, chiar și atunci când nu deschidea cafeneaua. Totuși, Jessica și Beth aveau situația sub control atunci când intră Alexis. Coadă de clienți se întindea de la teighea până la ușă. Își puse repede un șorț și i se alătură Jessicăi la teighea în timp ce Beth prepara un latte pentru un client.

Jessica se uită spre ea de la casa de marcat și rămase șocată.

— Aoleu! Te simți bine?

— Mă simt bine, minți Alexis, apoi se întoarse spre femeia care tocmai ajunsese în față la tejghea. Bună dimineața, doamnă Bashar! Ce face micul Max?

Acesta era o pisică târcată pe care doamna Bashar o adoptase cu câteva săptămâni în urmă în timpul unuia dintre evenimentele de la ToeBeans. Femeia zâmbi larg și își scoase telefonul.

— Ooo, e cel mai dulce mititel!

Întoarse telefonul spre ea ca să-i arate o poză cu pisicuța dormind pe pieptul soțului ei.

Alexis râse.

— Și când te gândești că soțul nu voia altă pisică.

— Bărbații duri au întotdeauna cele mai blânde inimi, spuse doamna Bashar, punându-și telefonul la loc în poșetă.

Alexis îi prepară femeii băutura pe care o comanda în mod obișnuit, apoi căzu în rutina minunată a orei de vârf. Aceasta dura până pe la ora opt, când se mai potolea doar cât să apuce să umple la loc vitrina cu produse de patiserie înainte să vină următorul val.

La opt și cincisprezece fix, Alexis îl servi pe ultimul client de la coadă, apoi se duse la bucătărie să aducă următoarele tranșe de briose, pâinici și trigoane cu mere.

Ușa batantă se izbi în spatele ei și, înainte să aibă timp să se întoarcă, vocea Jessicai răsună în bucătăria cu electrocasnice de oțel inoxidabil:

— Ce se petrece?

Alexis scoase o tavă cu briose de pe grătarul de la perete.

— Nimic! De ce?

— Păi prima oară ai plecat ca din pușcă, aseară, de parcă tocmai ai fi văzut o fantomă. Iar acum te-ai întors arătând, ei bine... ca dracu'.

Alexis puse tava pe blatul de bucătărie.

— Ce să zic, mersi!

— Ce se petrece? Și nici măcar să nu îndrăznești să te prefaci că totul e în regulă! Te cunosc mai bine de atât!

Alexis tăcu o clipă, cu mâinile pe deasupra brișelor. Jessica o cunoștea bine, într-adevăr. Trecuseră prin iad și veniseră înapoi împreună.

— Nici măcar nu știu de unde să încep.

— Începe cu începutul!

Alexis se sprijini cu palmele de marginea blatului și scoase un oftat prelung, iar cuvintele îi ieșiră într-un suvoi:

— Noah a petrecut noaptea la mine acasă și cred că l-am găsit pe tata.

Ar fi râs la expresia cu gura căscată a Jessicăi dacă toată situația nu i-ar fi dat palpității reale. Jessica închise gura, înghiți în sec și clipi des de câteva ori.

— Bine..., spuse ea. O să ne întoarcem la povestea cu Noah, dar s-o luăm în ordine! Cum adică ți-ai găsit tatăl?

Alexis reîncepu să transfere brișele de pe tavă pe un platou de brutărie.

— Fata aia de aseară... Zice că e sora mea și că tatăl meu de mult dispărut ar fi pe moarte și are nevoie de un transplant de rinichi.

— Și tu o crezi pe fata asta?

— La momentul ăsta, n-am niciun motiv să n-o cred. Avem aceeași ochi și cineva pe nume Elliott a trimis flori la înmormântarea mamei. Până acum, totul se potrivește.

Jessica miji ochii, ceea ce prevestea, de obicei, o furtună.

— Și unde naiba a fost toată viața ta?

— Nu știu! Alexis simți gustul acru al trădării în gât când zise: Nu știu nici dacă știa că exist.

Cuvintele astea o dureau. Oare era posibil ca mama să nu-i fi spus lui Elliott că e gravidă? Oare ar fi făcut așa ceva? I-ar fi luat în mod intenționat lui Alexis șansa de a avea un tată?

Alexis clătină din cap, încercând să alunge gândul. Nu! Mama n-ar fi făcut asta. Singurul lucru care avea sens era că Elliott fi spusese, pur și simplu, că nu vrea să facă parte din viața lui Alexis pentru că e pe punctul de a se însura cu altcineva.

Jessica se apropie și își îmblânzi vocea.

— Toate astea mi se par o coincidență mult prea mare. Fata pur și simplu te-a găsit întâmplător cu ajutorul unui test ADN făcut pe un site de căutare a strămoșilor și fix când are el nevoie de un rinichi?

Alexis simți o împunsătură de avertizare în stomac.

— Ce vrei să sugerezi?

— Chipul tău a fost peste tot la știri anul trecut. Poate...

Jessica ridică din umeri.

— Nu știu! Poate că e doar o farsă bizară sau ceva de genul ăsta.

— Nimeni nu e chiar atât de crud, Jessica.

— Nici măcar nu știu cum tu, dintre toți oamenii, mai poți crede așa ceva.

Alexis ridică din umeri.

— Încerc să presupun tot ce e mai bun despre oameni până când îmi dau un motiv să cred contrariul.

— Și ăsta e unul dintre motivele pentru care mereu vei fi o persoană mai bună decât mine.

Alexis clătină din cap și împinse platoul la o parte, ca să facă loc pentru altul.

— În orice caz, Candi a spus că a făcut testul ADN cu trei ani în urmă.

În ochii Jessicăi apărură niște mici fulgere.

— Tu faci mișto de mine? Și a venit să te găsească acum, când are nevoie de un rinichi? Nu ești o fermă ca să vină la cules.

Alexis tresări și întoarse capul.

Jessica își înmuie tonul imediat.

— Îmi pare rău! A fost... N-ar fi trebuit să spun asta.

— Dar e adevărat, nu-i așa?

Jessica își ronțai colțul buzei, un semn sigur că voia să pună o întrebare impertinentă pe care nu era sigură că ar trebui s-o pună. Un moment mai târziu, oftă și trânti totuși ce o frământa:

— Și dacă nu ești compatibilă?

— Nu știu!

— Și Noah ce părere are?

Obrajii lui Alexis luară foc instantaneu.

Jessica își lăsă capul într-o parte.

— Poate ar trebui să vorbim despre treaba cu petrecutul nopții acum.

Alexis se duse din nou la grătar pentru a mai lua o tavă cu briose.

— Eram supărată aseară și mi-a spus că nu vrea să mă lase singură. De fapt, n-a fost mare scofală.

— Și atunci de ce ești roșie ca racul?

— Nu sunt!

— Deci a petrecut noaptea, a plecat de dimineață și nu s-a întâmplat nimic?

Și tu contezi, Alexis. Sunetul vocii lui îi reveni în memorie și, odată cu el, și furnicătura din încheieturile degetelor când o mângâiasă.

— Nu știai spuse ea încetișor. Cred că... s-a uitat la mine, și eu...

Alexis scoase un geamăt și își acoperi fața cu palmele.

— Și ce? o încurajă Jessica să continue.

— Cred că poate se uita la mine. Adică se uita la mine cu adevărat. Dar dacă mă înșel?

Jessica râse.

— Îți garantez că nu te înșeli! Se uită la tine așa de multă vreme. Ești singura care nu pare să observe.

Alexis plecă repede capul și se concentrează asupra brișelor.

— Nu contează! Așa ceva este exclus să se întâmple

— De ce?

— Ne-ar putea distruge prietenia.

— Imposibil!

— Noah e unul dintre cele mai bune lucruri care mi s-au întâmplat în viață. Nu pot să pierd asta.

— Cele mai frumoase povești de dragoste încep ca prietenii.

— Dar prietenia asta e prea importantă ca să risc s-o pierd.

Jessica își puse mâna pe brațul lui Alexis.

— Poate și el vrea să-și asume riscul. Când Alexis nu răspunse, Jessica insistă: Meriți să fii fericită, să știi!

— Sunt fericită!

Jessica își înclină capul ca și cum nu credea așa ceva.

— Pot să te mai întreb ceva?

Alexis reuși să dea din cap afirmativ.

— Și dacă ești compatibilă?

Alexis nu răspunse și probabil nici nu era nevoie.

Nu avea sens să pretindă că nu se hotărâse deja.

CAPITOLUL ȘAPTE

CASA LEXEI ERA OGLINDIREA PERSONALITĂȚII EI. PEREȚII laterali galbeni și obloanele albe îi aminteau lui Noah de o căbănuță de la Cape Cod. Decorase veranda cu scaune de răchită și perne multicolore, și, la un capăt, instalase un balansoar pe care o ajutase să-l care la începutul verii. După aceea, stătuseră pe el unul lângă altul și împărțiseră o bere cu lămâie până când licuricii începuseră să aprindă luminițe în salcia care se revărsa în valuri în curtea din față.

Recent, înlocuise pernele văratice cu unele în culori tomatice și cu pături pufoase. Pe trepte erau aranjate artistic dovleci, tărtăcuțe și ghivece cu crizanteme care dădeau impresia unui decor artistic, dar care era, cel mai probabil, neintenționat. Asta era magia lui Alexis: fără să se străduie măcar, tot ce atingea se transforma în ceva frumos.

Cu excepția demonului care se holba pe fereastră, de sub un semn pe care scria *FERIȚI-VĂ DE PISICĂ!*

Beefcake îl urmărea cu privirea de la geam, în timp ce urca scările verandei cu câteva minute înainte de ora șase. Noah bătu la ușa de la intrare. Motanul își ridică încet un picior și începu să-și lingă locul în care avusese

cândva o pereche de boase. Noah nu se simțise niciodată așa de ignorat și totuși amenințat în toată viața lui.

— E deschis! răsună vocea lui Alexis de undeva, din casă.

Noah intră încet și precaut, privind în stânga și în dreapta, de teamă să nu fie atacat pe neprevăzute.

— Sunt în bucătărie! spuse fata.

Când trecu de livingul din stânga, Noah se uită spre canapea. Beefcake nu se vedea pe nicăieri. Noah înghiți în sec și cuprinse repede cu privirea încăperea și holul.

Bucătăria era la fel de veselă ca exteriorul casei. Recent, Alexis vopsise dulapurile într-un turcoaz intens și înlocuise electrocasnicele vechi și din oțel inoxidabil ale mamei cu un brand retro de un roșu-aprins. În centru era o masă de cafenea în stilul anilor '50, înconjurată de scaune roșii de vinilin.

— Salut! spuse Lexa plină de vervă; un pic prea plină de vervă.

— Salut! Ceva...

Vocea și mintea încetară să-i mai funcționeze când Alexis se întoarse. Își împletise părul într-o coadă lungă, pe un umăr, și-și înfășurase o eșarfă înflorată în jurul capului, ca o bentiță. Câteva bucle îi scăpaseră din coafură și i se odihneau pe rotunjimile obrazilor. La urechi îi atârnav cercei lungi și, când se îndreptă spre el, mâneca rochiei ei lungi și albastre îi alunecă și dezvălui un umăr catifelat. Alexis trase absentă de mânecă, aparent fără să-și dea seama că expunerea aceea scurtă de piele tocmai îi furase lui Noah un an din viață.

Îi zâmbi, dar zâmbetul părea fragil.

— Ceva ce?

— Poftim? zise Noah, clipind des. A, scuze! Ceva mi-roase bine!

Alexis ridică dintr-un umăr.

— Am făcut mai multă mâncare decât era nevoie.

— Ca de obicei!

Alexis trăia cu teama că oamenii urmau să moară de foame. Niciodată nu-l lăsase să plece din casa ei fără suficientă mâncare să-i ajungă pentru trei mese. Astăzi însă Noah nu putea scăpa de senzația că abundența de alimente avea legătură mai degrabă cu nevoia lui Alexis de a-și lua gândul de la probleme. Știa senzația.

Sunetul cronometrului de la aragaz aproape că-l aduse în pragul unui stop cardiac.

— Ciupercile care îi plac surorii tale, explică ea.

Alexis scoase din cuptor o tavă acoperită cu folie de aluminiu și o puse pe blat. Apoi cotrobăi în sertarul încălzitor al aragazului.

— Am făcut și o porție mare de cartofi cu brânză pentru mama ta. Iar pentru tine..., spuse ea pe un ton teatral când dădu la o parte capacul de pe un platou de tort, tort de morcovi cu cremă de brânză.

Îi făcuse tortul preferat pentru ziua lui. Încordarea din piept îi puse un nod în gât.

Alexis zâmbi cu sfială de data asta.

— La mulți ani!

— Arată... arată minunat! șopti Noah pe un ton gătuit.

Alexis îi susținu privirea un moment, înainte să ridice din nou dintr-un umăr.

— La ce sunt buni prietenii, nu?

— Lexa...

Ea puse capacul la loc peste tort.

— Trebuie să-mi iau poșeta de sus și să-l hrănesc pe Beefcake. Poți să duci mâncarea la mașină, te rog?

— Sigur!

Duse totul la mașină din două drumuri, apoi o așteptă la ușa de la intrare, în timp ce Lexa îl lăsa pe Beefcake așezat pe spătarul canapelei, în postura lui veșnic nemulțumită. Îi ținu haina să se îmbrace, o chestie vintage lungă și roșie pe care o găsisese într-un magazin second-hand. Mulțumindu-i în șoaptă, îl așteptă să iasă primul, apoi trase ușa în urma ei și o încuie.

— Am găsit niște muzică nouă pe care s-o ascultăm, spuse ea când se urcă în mașină.

Noah verifică oglinzile și își puse centura de siguranță.

— Hai să auzim!

În timp ce dădea cu spatele ca să iasă de pe alee, Alexis își conectă telefonul la portul USB de pe bordul mașinii și apăsă pe butonul de pornire. Un sunet zbârnăit, de muzică oarecum country, umplu mașina – o armonie de banjouri, scripci și o chitară acustică. După o vreme, începu să țină ritmul muzicii pe volan cu degetul mare.

— Îmi place! spuse el.

Ea îi zâmbi ghiduş.

— Bine! Pentru că pleacă în turneu și o să vină la Nashville peste câteva luni, așa că și am cumpărat bilete pentru amândoi.

El râse.

— Și dacă i-aș fi detestat?

— Ai fi fost prea politicoasă să spui asta și apoi ai fi îndurat un concert oribil de dragul meu.

— Cât se poate de corect.

Alexis dădu volumul mai tare.

— Asta e preferata mea!

Cu coada ochiului, Noah o văzu sprijinindu-și capul de tetieră și închizând ochii. Alexis nu asculta muzică și atât. Muzica exista în ea, o trăia, o lăsa să-i curgă prin vene

și să fuzioneze cu celulele ei. La primul concert la care merseseră împreună, petrecuse mai mult timp privind-o cum dansează decât cu ochii la spectacolul în sine. Își legăna șoldurile, cu brațele ridicate, cu ochii închiși, de parcă era singură pe lume și dansa fără niciun suflet prin preajmă. Și tocmai de asta, Alexis avusese dreptate: chiar dacă ar fi detestat formația aia nouă, tot s-ar fi dus cu ea la concert. Dar n-ar fi trebuit să îndure nimic. Doar privind-o pe ea cum se bucură ar fi fost suficient pentru el.

Ușa de la intrare se izbi de perete imediat ce Noah trase pe alea mamei lui. O nălucă cu păr roșu zbură pe treptele de la verandă în întâmpinarea lui.

— Zoe iar și-a vopsit părul? întrebă Alexis, cu afecțiune în voce.

— Eu am și uitat ce culoare are părul ei natural, îi răspunse.

Zoe trecu în viteză pe lângă partea lui de mașină și se duse direct spre portiera pasagerului.

Alexis deschise portiera, dar, înainte să apuce să iasă, Zoe își vâri capul înăuntru cu o expresie disperată pe chip.

— Te rog, spune-mi că ai adus mâncare!

Și Zoe era vegetariană.

— Ciuperci umplute? întrebă Alexis.

— Doamne sfinte, te iubesc!

Noah pufni și își rugă sora să-i ajute să care mâncarea înăuntru. Mama lui îi întâmpină în hol, ținând în echilibru o tavă mare cu fleici de vită pentru grătar.

— Iată-vă! îi salută cu un zâmbet cald.

Noah se aplecă s-o sărute pe cap.

— Bună, mamă!

Ea îi dădu tava.

— Ai venit la timp, sărbătoritul! Du-i astea lui Marsh, te rog! E în spate, se luptă cu grătarul.

Noah îi dădu la schimb tortul și luă carnea, apoi mama întinse brațul liber spre Alexis pentru o îmbrățișare.

— Mă bucur să te văd! spuse ea, trăgând-o într-o îmbrățișare rapidă. Am așa niște emoții, pentru că am făcut rețeta ăia cu dovleac pe care mi-ai dat-o tu, dar sunt sigură că nu e nici pe departe la fel de bună ca a ta.

— Sunt sigură că e minunată! spuse Alexis.

— A făcut ciuperci umplute, spuse Zoe cu la fel de multă poftă în voce ca Mack când vorbea despre aranjamente florale.

Mama se uită peste umăr la Noah.

— Hai, du-te! spuse ea, făcându-i semn să plece. Pune fleicile alea pe grătar! Noi, fetele, avem de vorbit.

Alexis îi întâlni privirea și încercă, dar eșuă, să-și ascundă zâmbetul. Noah tocmai fusese alungat de la propria lui petrecere.

Sărbătoritul făcu stânga în sufrageria elegantă și traversă bucătăria. Mama locuia acolo de mai bine de zece ani, dar, uneori, lui i se părea a fi o casă străină. Poate pentru că nu trăise niciodată acolo.

Nu, nu era asta! Tatăl lui nu trăise niciodată acolo. Era prezent în fotografii, dar nu era același lucru. Poate de-asta își dorise mama lui să se mute. Amintirile ei erau mai vii decât ale lui. Cel puțin în casa asta nu trebuia să se gândească la mașina militară pe care o văzuse pe alee. Nu trebuia să-și aducă aminte că se uitase pe fereastră și văzuse un pușcaș marin în uniformă și un preot mergând pe alee. Nu trebuia să re trăiască acel moment când sunaseră la ușă, iar picioarele ei refuzaseră să se clintească.

— *Nu răspunde! șoptise ea, cu spatele lipit de perete și cu brațele strânse la piept.*

Noah înlemnise, văzându-i expresia..

— *Cine e?*

— *Nimeni! Nu e nimeni! spusese mama lui încet, frenetic, de parcă își dorea să fie adevărat, și apoi își dusese palma la gură.*

Zoe se agățase strâns de o pernuță și își trăsese picioarele pe canapea de parcă era pe punctul de a face o mișcare, de a se cățăra pe pereți, de a zbura direct pe fereastră, orice numai să scape de soarta care se afla acum pe verandă.

Noah se dusese spre ușă cu picioarele amorțite și deschisese.

Chiar și atunci, Noah știuse că unele detalii aveau să se estompeze în timp. Dar mai știa și că nu avea să uite niciodată țipătul mamei lui atunci când se prăbușise la podea.

Ușa glisantă de sticlă scârțâi pe cadrul de aluminiu atunci când Noah ieși în spatele casei. Marsh stătea la un grătar ruginit pe propan care era ținut laolaltă de bandă adezivă și nostalgie. Era îmbrăcat cu niște blugi decolorați și cu un tricou cu Nashville Legends. Privi peste umăr și sări peste orice formulă de salut.

— *Vino să mă ajuți cu chestia asta!*

Marsh umblă la arzător, apoi apăsă butonul de aprindere. Acesta scoase un clic, dar nu se întâmplă nimic. Marsh injură și își trecu mâinile prin părul cărunt, tuns militarăște.

— *Porcăria asta ar trebui dusă la fiare vechi. De ce naiba nu cumpără unul nou?*

Noah se enervă.

— *Știi de ce!*

Pentru că era grătarul pe care i-l cumpăraseră tatălui său de Ziua Tatălui. Cel pe care bărbatul nu apucase niciodată să-l folosească. Noah puse fleicile pe masa din grădină și se duse la grătar. Îl porni din prima încercare.

— Trebuie să lași gazul pornit un minut înainte să încerci să-l aprinzi.

— Cina e salvată! spuse Marsh pe un ton sec.

— Alexis a adus destulă mâncare să hrănească un stadion, așa că am fi putut să mâncăm doar aia și ne-am fi săturat.

Sprânceană ridicată a lui Marsh însemna că spusese prea multe. Marsh întotdeauna îl freca la melodie legată de relația lui cu Alexis.

Noah înțepă o fleică și o azvârli pe grătar. Marsh îi dădu mâna la o parte.

— Încă nu, tâmpitul! Trebuie să-l lași să se încingă mai întâi. N-ai mai făcut niciodată o afurisită de fleică la grătar?

Noah își dădu ochii peste cap și făcu un pas într-o parte.

— Adu două beri! spuse Marsh, arătând cu bărbia spre o ladă frigorifică de lângă ușa din spate.

Noah luă două sticle, le răsuci capacele și îi pasă una lui Marsh.

Marsh luă o înghițitură mare de bere, apoi râgâi.

— Ai reușit să te culci cu ea?

Noah tuși și își șterse de pe buze berea scuipată.

— Ce dracu', Marsh?

Marsh chicoti și mai luă o gură de bere.

— Asta înseamnă că nu.

— Futu-i! Relația mea cu Alexis nu-i treaba ta.

— Hei! se răsti Marsh, arătând spre el cu berea de parcă ar fi ținut o armă. Vezi cum vorbești!

— Alexis și cu mine suntem prieteni.

Marsh aruncă o fleică pe grătar.

— Nu există așa ceva ca prietenie între bărbați și femei.

— Dacă concurai la titlul de misoginul anului, felici-tări, tocmai ai câștigat!

Marsh mai aruncă o fleică pe grătar.

— E vorba de biologie. Bărbații vor să se culce cu femeile, nu să petreacă timp cu ele și să stea la palavre.

— Serious? Și mama știe că gândești așa?

Chipul lui Marsh se înăspri.

— Ai grijă!

— Tu mă freci la icre, dar eu nu pot să-ți răspund?

— Prietenia mea cu mama ta e mult mai complicată, și știi asta!

Aha... Complicată în sensul că niciunul dintre ei nu ieșise vreodată cu altcineva, dar nici nu ieșeau unul cu altul, pentru că ar fi fost o trădare supremă față de tatăl lui Noah, așa că niciunul dintre ei nu era fericit.

Marsh mai luă o gură de bere.

— Am semnat cu un client nou acum câteva zile, îi mărturisii Noah.

— Cineva faimos?

Marsh se lega mereu de chestia asta, că Noah lucra cu celebrități.

— Probabil că n-ai auzit de el. E un cântăreț mai tânăr de muzică country.

— Pe bani mulți?

— Destui.

— Te-ai întâlnit cu brokerul ăla de investiții?

Noah tresări. Țsta era un subiect de ceartă constant cu Marsh. Nu putea să-l facă pe bătrân să priceapă că nu avea niciun interes să se întâlnească vreodată cu brokerul lui de

investiții. Noah își prefera propriile investiții, de tipul celor care nu erau legate de susținerea industriei de combustibili. Cândva, Noah încercase să-i explice că există o industrie în plină dezvoltare de investiții responsabile din punct de vedere social, dar Marsh îl luase în râs, le numise rahaturi stângiste și îi spusese că-și aruncă banii pe fereastră.

— Am făcut niște progrese, spuse Noah simplu, păstrând detaliile pentru sine însuși.

O parte iritată din el ar fi vrut să-i îndese pe gât lui Marsh cel mai recent raport de profit. Sau poate hârtia pe care scria *achitată integral* de la casa mamei sale. Sau faptul că taxele de școlarizare ale lui Zoe erau plătite integral. Sora lui avea să-și ia diploma fără să fie datoare niciun bănuț.

Asta era suficient pentru Noah. Nu avea nevoie de aprobarea lui Marsh atât timp cât o avea pe a lor.

Sau pe a lui Alexis.

Prin ușa de sticlă, le vedea pe ea și pe mama la blatul de bucătărie, râzând în timp ce răsfoiau un album. Probabil cu poze de când era el copil. Dinainte să moară tatăl lui. Nu mai erau prea multe poze făcute după aia.

Noah își termină berea.

— Mă duc să văd dacă n-au nevoie de ajutor înăuntru.

Când auziră sunetul ușii pe șina de metal, femeile se întoarseră și se holbară la el. Zoe și mama avea expresii șocate identice.

— Tocmai ne-a spus despre transplantul de rinichi, deschise subiectul mama.

— Deci, cum funcționează treaba asta? întrebă Zoe cinci-sprezece minute mai târziu, la cină, după ce înghiți jumătate de ciupercă. La transplant mă refer.

Alexis, care stătea în dreapta lui Noah, luă o gură de vin.

— Încă mai învăț despre asta, dar s-ar părea că trebuie să fac două rânduri de analize ca să se asigure că sunt compatibilă. Și dacă sunt, va trebui să trec printr-o grămadă de alte investigații înainte să poată programa operația.

— Și cât timp durează? întrebă mama lui Noah.

— În mod obișnuit cam șase luni, dar nu avem atâta timp la dispoziție. Probabil că Elliott are nevoie de transplant până la Crăciun.

— Vai de mine! spuse mama lui. Așa de curând?

— A mai avut două ocazii, dar au picat.

— Așadar, dacă nu ești compatibilă... spuse Zoe, lăsând propoziția suspendată în aer, la fel ca furculița pe care o ținea în mână.

Alexis privi spre Noah înainte să răspundă.

— Nu știu!

Pe Noah îl duru sufletul auzind felul în care o spusese pentru că, în realitate, Alexis știa ce avea să se întâmple. Cel mai probabil, Elliott avea să moară și, la naiba, Noah detesta gândul că ea avea greutatea aia enormă pe umeri. O cunoștea suficient de bine ca să știe că, dacă nu era compatibilă, avea s-o considere un eșec personal. Noah și-ar fi dorit să-și pună mâna pe umărul ei și s-o strângă ușor, în semn de încurajare, dar Marsh era deja cu ochii pe ei.

— Trebuie să fie așa un șoc pentru tine! spuse mama. Și după tot ce-ai pățimit în ultimii ani.

Marsh scoase un zgomot greu de descris. Noah îi aruncă o privire de avertisment, pe care Marsh i-o întoarse în timp ce tăia o bucată de carne.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă Zoe.

— Nu sunt sigură, răspunse Alexis.

— Ești o persoană mult mai bună decât mine. Eu le-aș spune tuturor să se ducă dracului și să-mi lase organele interne în pace.

— Zoe, pentru numele lui Dumnezeu! o dojeni mama.

— Ce-i? zise Zoe și ridică din umeri. Spun doar că Alexis e practic o sfântă numai pentru că se gândește la asta. Nu l-a cunoscut și acum e dispusă să...

— Stai! spuse Marsh, întrerupând-o pe Zoe. Nu l-ai cunoscut pe tatăl tău?

— Marsh! interveni mama pe un ton scăzut, dar ferm.

— E în regulă! spuse Alexis, încordându-se în timp ce se îndrepta în scaun. Nu e ceva cu care să mă rușinez. Adevărul este că nu, nu-mi cunosc tatăl. Nu știu nimic despre el. Cum s-au cunoscut. Când s-au cunoscut. De ce a plecat. Înghiți un nod din gât înainte să rostească ultima parte: Dar se pare a locuit aproape întotdeauna la doar două ore distanță de mine.

— Unde anume? întrebă Marsh.

— În Huntsville.

Marsh ridică dintr-o sprânceană.

— Lucrează pentru armată?

Alexis clătină din cap și dădu să răspundă, dar Noah interveni. Știa unde bate Marsh cu întrebările și n-avea de gând să-l lase.

— E inginer, spuse Noah.

— La NASA? întrebă Marsh pe un ton relaxat – un pic prea relaxat.

— Nu! spuse Alexis. La o companie de tehnologie.

Marsh se lăsă pe spate în scaun și se întinse după bere.

— Majoritatea companiilor de tehnologie de acolo au contracte cu armata.

La masă se lăasă o liniște stânjenitoare. Alexis se uită la Noah. Noah se uită la Marsh. Marsh îi întoarce privirea. Zoe se uită la ciupercile ei.

Mama lui se ridică.

— Mai vrea cineva dovleac?

În mai puțin de o oră, după ce intonară în grabă „Mulți ani trăiască” și își luară la revedere și mai în grabă, Alexis urcă în mașină și îl aținti pe Noah cu o privire întrebătoare.

— Deci, care a fost faza aia cu tine și cu Marsh?

Noah ajustă oglinda retrovizoare înainte să dea cu spatele.

— Te-a torturat mama cu pozele ei ridicole?

— Nu! Mi-a plăcut să te văd în costumul de Batman când aveai șapte ani și o să te tachinez veșnic pe tema începutului de barbă din gimnaziu. Dar nu-mi evita întrebarea, te rog.

Noah făcu dreapta la intersecție.

— Nu are încredere în mine.

— Știam eu! se înfurie ea. Pentru că Elliott lucrează pentru o firmă care are contracte cu armata. Crede că o să faci ceva legat de asta.

— Mda...

— Dar tu nu mai ești așa.

— Știi! îi răspunse și mai făcu dreapta o dată.

— Nu mai ești persoana aia de multă vreme.

Noah o privi cu coada ochiului.

— Apreciez că te-ai indignat în numele meu, dar, în ceea ce-l privește pe Marsh, voi fi mereu persoana aia.

Persoana aia fiind, desigur, un adolescent furios, cu un IQ de geniu și o dorință nehibzuită de a răzbuna moartea tatălui. Un puști rebel care ajunsese în custodia FBI-ului

din cauza unei încercări nesăbuite și eșuate de a sparge o rețea, treabă care se dovedise prea mare pentru potențialul lui. Un puști care nu se ridicase niciodată deasupra etichetei de hacker activist de cafenea și care agrease imediat să ofere consultanță FBI-ului, precum și să depună mărturie contra greilor din industrie, dar care, în ochii lui Marsh, nu avea să se ridice niciodată la înălțimea sacrificiului făcut de tatăl lui.

Alexis se strâmbă.

— Nu pricep de ce se poartă așa de urât cu tine. Nu ai dovedit de sute de ori ce capabil ești?

Noah intră pe autostradă.

— E complicat!

Alexis renunță la iritare în favoarea unei expresii sarcastice:

— O soră despre a cărei existență habar n-aveam apare din senin și-mi spune că tatăl meu de mult pierdut are nevoie de un rinichi. Eu zic că mă descurc cu chestiile complicate.

Noah desprinsе o mână de pe volan și își masă ceafa.

— I-a promis tatei că va avea grijă de noi și probabil că avea sens când Zoe și cu mine eram mici, iar mama se descurca așa de greu. Dar acum e ca și cum ar fi furios că nu mai avem nevoie de el. După ce scoase un oftat, Noah continuă: Uneori, am senzația că, de fapt, e ofuscat că nu mai sunt puștiul de odinioară, știi ce zic? Ca și cum nu mai are niciun rost pe lume dacă nu-s eu acolo să mă ia în șuturi.

— Mă îndoiesc că tatăl tău și-ar fi dorit să fii sacul de box emoțional al lui Marsh pentru tot restul vieților voastre.

Ideea asta – așa de precisă, de corectă și de tipică lui Alexis – îl lovi ca un pumn în stomac. Încheieturile degetelor i se albiră pe volan.

— Mai degrabă sunt îngrijorat pentru mama.
Alexis se încordă lângă el.

— Se poartă urât cu ea?

— Nu! răspunse el repede. Crede-mă că nu! N-aș tolera așa ceva. Doar că simt că el e motivul pentru care mama nu și-a văzut de viața ei.

Alexis se relaxă în scaun.

— Crezi că sunt mai mult decât prieteni?

— Cred că, indiferent ce sunt unul pentru altul, nu e o relație sănătoasă.

— E dificil să judeci relațiile oamenilor din exterior.

Cuvintele ei reușiră să-l dojenească și să-l facă să se rușineze în același timp, pentru că ar fi trebuit să știe asta mai bine decât oricine. Se lupta de luni întregi cu prejudecățile legate de relația lui cu Alexis.

Din poșeta ei se auzi un clinchet înfundat, care-l salvă de la a da o replică. Alexis scotoci prin poșetă până își găsi telefonul. Se uită la notificare mai mult decât era necesar.

— Cine e?

— Candi!

— De unde naiba are numărul tău de telefon?

Alexis își apăsă tâmpilele cu vârfurile degetelor.

— I l-am dat eu înainte să știu cine e.

— Și ce vrea?

— Trebuie să plece înapoi la Huntsville mâine-seară.
Vrea să știe dacă aș fi dispusă să ne vedem la ea la hotel.

— Măine?

Întrebarea sună mai defensiv decât intenționase.

În loc să răspundă, ridică din umeri în stilul ei caracteristic, care îl frustra pe Noah.

— Nu văd cum aș putea s-o refuz.

— Ușor! spuse el, slăbind strânsoarea degetelor pe volan ca să nu-și pocnească vreo încheietură. Pur și simplu, spui nu!

— E disperată, Noah! Cum pot să rămân deoparte și s-o forțez să-l privească pe tatăl ei murind când știu că aş putea să împiedic asta?

Noah își trecu mâna prin păr. Alexis îl privi lung.

— Care-i problema?

— M-am săturat să-ți pese mai mult de alții decât de tine! îi răspunse el.

— Vorbim despre o situație de viață și de moarte aici.

— Exact! Și pari să uiți că individul ăsta nu e singurul a cărui viață e în pericol.

— Operațiile astea de transplant sunt sigure. Se fac mii de asemenea operații anual.

Noah ar fi vrut s-o contrazică, dar se abținu. Alexis n-avea nevoie să mai pună și el presiune pe ea. Își punea singură suficientă.

În schimb, luă o mână de pe volan și îi acoperi mâinile încrucișate în poală.

— Cum te pot ajuta?

Ușurarea ei era ca o ființă vie care li se alăturase în mașină.

— Vii cu mine?

— Bineînțeles!

Alexis nu răspunse. Cu mâna liberă, porni postul ei de radio preferat și parcurseră așa tot restul drumului până acasă.

Muzica vorbea în locul lor. Spunea lucrurile pe care el nu le putea spune.

CAPITOLUL OPT

CÂND AJUNSERĂ DIN NOU LA EA ACASĂ, BEEFCAKE NU se vedea pe nicăieri. Noah o ajută să ducă la bucătărie caserolele cu mâncarea rămasă.

Îi atrase atenția o lesă roșie de pe blatul de bucătărie. O ridică în mână.

— Ce-i asta?

— Un ham pentru pisici. Pentru Beefcake.

— Un *ham pentru pisici*?

— Veterinarul a spus că are nevoie de mai multă mișcare, dar nu cred că ar trebui să-l mai las singur pe afară, așa că i-am luat chestia asta ca o lesă ca să-l scot la plimbare.

— O să-l scoți pe Beefcake la plimbare?

— Cred că o să-i placă.

O spuse cu genul acela de inocență cu care copiii jură că au auzit un ren pe acoperiș în Ajunul Crăciunului. Alexis avea o atitudine extrem de naivă față de Beefcake. Dacă ar fi știut ea câte mortăciuni îi lăsase lui motanul la picioare în ultimul an....

Dar nu avea habar, pentru că Noah scăpa mereu de dovezi înainte ca ea să afle.

— Ai încercat să i-l pui?

— Încă nu. Trebuie să mă prind cum funcționează. Vrei să mă ajuți?

Noah se uită sceptic la ham. Habar n-avea cum ar fi trebuit să vină drăcia aia, dar știa cu o siguranță de sută la sută că, dacă îl implica pe Beefcake, avea să se termine prost.

Alexis își strigă pisica pe un ton muzical.

— Pisi, pisi, pisi, vino aici!

Din spatele lui Noah, de pe hol, se auzi un miorlăit care îi îngheță sângele în vine. Noah înghiți în sec și se întoarse. Beefcake era la câțiva pași de el.

— Uite-l! șopti el pe un ton gâtuit.

Lexa trecu pe lângă el. Cu ochii mișiți, Beefcake se uită urât la Noah, în timp ce Lexa îl ridică în brațe și se întoarse cu el în bucătărie.

— Ce-ar fi să-l țin eu, iar tu să-i pui hamul? spuse ea.

Era cea mai proastă idee pe care o auzise vreodată, dar n-avea de gând s-o dezamăgească pe Lexa. Ridică hamul de pe masă și se apropie încet de fiară și de femeie.

Din pieptul lui Beefcake se auzea un mârâit domol. Așa torcea motanul ăla.

— Cred că ar trebui să-l punem în jurul lui și să-l fixăm peste burtă înainte să-i băgăm picioarele în el, spuse Alexis, întorcându-se spre Noah și răsucind și motanul cu burta în sus.

Noah trase aer în piept și întinse hamul. Se uită în ochii lui Beefcake și își văzu propria ucidere reflectată în ei. Cu mare grijă, Noah trase hamul peste spatele lui Beefcake.

Nu se întâmplă nimic.

Alexis îl ridică pe Beefcake mai sus pentru ca Noah să poată ajunge pe dedesubt, iar acesta înlemni când

motanul încetă să mai toarcă. Toată lumea știa că burta unei pisici e zonă de pericol, dar în special la pisica aia. Noah făcuse greșeala de a încerca să-l mângâie acolo o singură dată.

— E în regulă, spuse Alexis. Poți să închizi capsă?

Noah tresări instinctiv când se întinse pe sub Beefcake și localizează ambele capete ale centurii. Ținându-și din nou respirația, conectă cu atenție cele două capete cu un pocnet surd, dar ferm.

Beefcake aproape că nici nu se mișcă.

— Vaaai, uite! Îi place!

Alexis îl scărpină pe Beefcake după urechi și scoase tot felul de sunete de alint.

— Ești un băiat așa de bun!

Noah se îndoia că mai spusese cineva vreodată despre Beefcake că e un băiat așa de bun.

— Și acum ce facem? întrebă Noah.

— Acum cred că trebuie să punem cealaltă parte în jurul fiecărui picior.

Noah făcu calculul în minte și decise că planul era greșit de la bun început. Nici într-o mie de ani n-avea Beefcake să-și pună de bunăvoie picioarele în găurile hamului.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Beefcake își dezveli ghearele.

Restul se întâmplă ca într-o filmare cu încetinitorul.

Beefcake scoase un sunet de raton turbat și se transformă într-un tigru sălbatic. Își ridică labele din spate, le plantă pe pieptul lui Noah și se înfipse. Înainte ca Noah să apuce măcar să-și dea seama că fusese tras în țeapă, Beefcake își luă avânt și sări din brațele lui Alexis.

Noah își încheștă mâna la piept și căzu pe spate în timp ce Alexis tipă.

— Beefcake, nu!

Doamne sfinte, fusese înjunghiat! Noah se prăbuși la perete, cu mâna peste inimă. Sau ce mai rămăsese din ea. Îi era teamă să-și dea mâna la o parte pentru că sigur era plină de sânge.

— Doamne, Dumnezeule, te-a rănit? întrebă Alexis, alergând spre el.

— Sunt bine!

Vocea lui Noah se auzi cu suficiente octave cât să invoce liliaci.

— Dă-ți mâna la o parte! îi porunci ea, și, în caz că el n-avea de gând s-o asculte, îi trase degetele la o parte. Vai, nu! șopti apoi. Sângerezi!

Lui Noah îi era frică să se uite în jos, așa că miji ochii și își lăsă bărbia în jos cu precauție.

Pe tricoul alb apăruseră două pete de sânge identice.

— Trebuie să ne uităm la răni! Zgârieturile de pisică se pot infecta.

— Nu e așa de rău!

Ea îi făcu semn spre coridor.

— Du-te la baie! Vin imediat! Trebuie să curățăm rănilor!

— Lexa...

Ea îi făcu semn spre baie cu o privire care nu lăsa loc de dezbateri. Noah își târâi picioarele spre baie, aprinse lumina și apoi împinse ușa doar pe jumătate. Se dezbracă de tricou trăgându-l peste cap de partea din spate a gulerului. Între pectorali avea două tăieturi lungi de doi centimetri și jumătate fiecare, din care se scurgea sânge printre firele dese de păr.

Auzi pașii lui Alexis pe hol, apoi brusc ușa se deschise larg.

— Sunt niște prosopele curate sub chiuvetă. Oh!

Ea se opri.

Se holbă.

Clipi.

Întoarse repede capul.

Obrajii i se îmbujorară.

— Scuze! Eu... Ar fi trebuit să bat la ușă.

— E în regulă!

Noah se dădu un pas în spate ca să-i facă loc și simți cum îi ard și lui obrajii în timp ce o privea deschizând dulăpiorul de sub chiuvetă. Alexis luă un prosopel curat și un coșuleț cu chestii de prim ajutor. Se întoarse, îl privi, apoi întoarse iar capul.

Noah clipi de câteva ori, apoi se uită în jos la pieptul lui gol.

Oare Alexis se uita la el cu interes? Nu! Asta era ridicol! Prietenii lui îi băgaseră prea multe afurisite de idei în cap. Era doar mintea lui care își dorea să fie așa. Dar se uitase atât de direct, de intens, că aproape îi luase foc părul de pe piept.

Alexis se întoarse și înmuie prosopelul în apă fierbinte. Uitându-se în oricare altă parte, numai în ochii lui, nu, apăsă țesătura pe prima zgârietură. El trase instinctiv aer în piept. Ea îi smulse prosopelul de pe piele.

— Îmi pare rău! Te doare?

El își dresă glasul.

— E în regulă.

— Poate ar trebui să mergem la Urgențe!

— Pentru o zgârietură de pisică?

— Zgârieturile de pisică pot fi grave.

— Asta nu este.

— E destul de adâncă.

— Lexa, sunt bine!

Reincepu să-l șteargă, și fiecare atingere a prosopului era o tortură bizară pe care n-o mai trăise niciodată în viață. Apoi ea puse jos prosopul și luă pe degete niște cremă cu antibiotic, iar torura reincepu.

De data asta îl atingea direct cu degetele. Degetele ei fierbinți pe pielea lui fierbinte.

Alexis ridică capul spre el.

— Te doare?

El clătină din cap, uimit că mai putea vorbi.

— E în regulă!

Doar că nu era în regulă. Aproape hiperventila. Nu de la durere, cel puțin nu de la durerea zgârieturii. Atingeră ei era ca fierul încins pe pielea lui dezgolită.

Dumnezeu avea să-l trăsnească pentru cea mai inadecvată reacție dintre toate timpurile, având în vedere prin ce trecea Alexis, dar primul lucru la care se gândi era cât de nemaipomenit ar fi fost să-i simtă mâinile și pe alte părți ale corpului și, brusc, vintrele lui avură ideea greșită că era momentul oportun de a atrage atenția. La dracu!

Se smuci de lângă ea.

— Gata, ajunge!

Alexis clipi la el, cu obrazii din ce în ce mai roșii.

— Îmi pare rău! Eu... o să-ți aduc alt tricou.

Alexis evadă în dormitorul ei de la etaj și se prăbuși pe marginea patului. Își apăsă palmele peste ochi. Nu! Nu funcționa! Tot îl mai vedea.

Fără tricou.

Gol de la brâu în sus.

Cu șoldurile zvelte acoperite de niște blugi spălăciți, care se continuau cu niște umeri lați, cu niște tricepși

umflați și cu pectorali tonificați care se jucau de-a v-ați ascunselea pe sub stratul de păr negru care se aduna într-o vale înainte să coboare într-o linie dreaptă peste abdomenul ferm spre...

Nu! Nu avea să se gândească spre ce ducea!

Sfinte Sisoe, cum de nu știuse cum arată pe sub tricourile alea ale lui cu imprimeuri cu benzi desenate? Și încă o dată, Sfinte Sisoe, tocmai se holbase la prietenul ei cel mai bun, iar *el știa asta*.

— Lexa!

Ea țâșni în picioare și se întoarse spre vocea lui. El rămase în pragul ușii de parcă i-ar fi fost teamă să intre. În jocul de umbre și lumini al singurei veioze aprinse, chipul lui era plin de unghiuri ascuțite.

— Ai un tatuaj pe spate, rosti ea impulsiv.

— Da! Nu... nu știi?

— Nu!

Timid, Noah făcu un pas în interiorul camerei.

— E data la care a murit tata.

Privirea ei căzu peste umerii lui largi. Și apoi mai jos, spre marginea dură a claviculei lui și spre părul negru care-i acoperea pectoralii bine conturați și abdomenul ferm....

— Lexa...

Vocea îi suna încordată. Poate chiar un pic jenată.

Rahat! Fusese prinsă din nou.

Alexis se duse repede la șifonier, îl deschise și smulse de pe umeraș un hanorac. Era al lui. I-l dăduse iarna trecută când vărsase sos de spaghetti pe ea. Nu i-l dăduse înapoi și nici el nu i-l ceruse.

Noah luă hanoracul.

— Mersi!

Ea ridică din umeri.

— E al tău!

Alexis îl ocoli pentru a se întoarce pe partea cealaltă a patului, la o distanță sigură. Se uită în podea în timp ce el își trăgea hanoracul peste cap.

— Sunt decent din nou, spuse el, încercând și eșuând să facă o glumă din tensiunea sexuală care făcea aerul să sfârâie și să trosnească la fel ca jarul încins.

Ea îl privi printre gene.

— Ești... Te doare?

— Nu!

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu Beefcake.

El doar...

— Sunt bine, Lex!

Colțurile buzelor i se ridicară într-o jumătate de zâmbet care îi făcu inima să intre în fibrilații.

— Totuși, nu cred că îi place hamul.

Ea râse cu nervozitate, apoi se chirci pe dinăuntru de cât de nefiresc suna.

— Corect! Nu, nu cred că-l voi folosi.

Se uită în ochii lui, apoi își întoarse repede privirea, care îi căzu pe pat, în schimb, și asta îi păru brusc prea intim, așa că se uită din nou la el și apoi, o, Doamne, obrajii îi luară foc de parcă tocmai scosese brișe proaspete din cuptor.

Ce ridicol! Se purta ca o adolescentă la prima ei dragoste.

— Rămâi? îl întreabă fără să gândească.

Noah se schimbă la față.

— Eu... Tu vrei să rămân?

— Eu... doar întrebam. Adică, e târziu, așa că nu te-aș învinovăți dacă te-ai hotărî să pleci, dar poți să rămâi dacă vrei. Eu doar...

Cuvintele îi ieșiră într-o frază fără cap și coadă în timp ce el se apropie. Se opri la câțiva centimetri de ea, iar lui Alexis i se blocă respirația în piept.

— Alexis!

Avea din nou vocea încordată.

Ea trase aer în piept.

— Da?

— Vrei să rămân și în seara asta?

Remarcă totul în același timp – timbrul scăzut al vocii, mirosul curat și masculin, antebrațele musculoase, statura care o copleșea. Și căldura. Emană din el în valuri, de parcă își genera propria energie solară.

Da! Vreau să rămân! Cuvintele erau acolo, dar nu le putea scoate afară. Ceva era în neregulă cu ea. O furnica peste tot pe sub piele, avea gândurile haotice și era nesigură pe propriile emoții.

Puse treizeci de centimetri de distanță între ei.

— Mă simt bine! șopti ea. Poți să pleci!

Niciodată nu i se păruse mai lung drumul de la casa ei la al lui, iar Noah era destul de sigur că-și lăsase și altceva în afară de piele în urmă. Își lăsase și rațiunea. Pentru că fusese un test de voință în fiecare minut din cele douăzeci petrecute în mașină ca să nu se întoarcă în dormitorul ei, s-o tragă în brațele lui și s-o implore să-l atingă din nou.

Era destul de jalnic și așa, dar și mai rău era faptul că singurul lucru care-l oprise era fărâma de nesiguranță că își imaginase toată povestea.

Noah trase mașina pe aleea din fața casei lui și miși ochii când becurile activate de senzori inundară peluza și

garajul cu o lumină gălbuie. Opri motorul, își frecă fața cu mâinile și scoase un geamăt când își lăsă capul pe tetieră.

Nu, nu-și imaginase! Fusese dezbrăcat în fața a suficiente femei – nu multe, dar destule – cât să poată recunoaște privirea lui Alexis. Dorință! Iar el habar n-avea ce să facă cu privire la asta, așa că o parte din el era recunoscătoare că îi spusese să plece acasă. Cealaltă parte însă? Noah clătină din cap. Cealaltă parte din el avea nevoie de un duș rece.

Descuie ușa de la intrare, tastă codul de la alarmă pe panoul din interior și-și lăsă cheile pe măsuta de la intrare pe care mama lui insistase s-o cumpere. Marsh, bineînțeles, îl luase în râs și-i spusese că un bărbat ar trebui să-și decoreze singur afurisita de casă.

Noah trecu pe lângă scări pentru că n-avea niciun rost să încerce să se ducă la culcare, așa că își luă o bere din frigider și se duse în living, unde se prăbuși pe canapea. Schimbă canalele la televizor vreo zece minute, apoi renunță și-l închise de tot. Ar fi putut să-i dea un mesaj, bineînțeles. Își scriau adesea ca să-și spună noapte bună, dar, după ce scrise și șterse vreo zece mesaje diferite, renunță și-și aruncă telefonul pe măsuta de cafea. Telefonul ateriză chiar lângă o pungă de plastic.

Cartea!

Grozav! Ar fi trebuit să arunce porcăria aia.

Noah îi arată degetul mijlociu. N-avea de gând să citească mizeria aia. Ce naiba avea să-l învețe și nu știa deja? Ca o șoptă batjocoritoare, vocea lui Marsh i se ivi în minte: „Ce fel de bărbat citește un roman de dragoste ca să-și dea seama cum mama mă-sii să-i spună femeii lui că o iubește?”

Noah înghiți ultima gură de bere, uitându-se urât la pungă.

Bine! Oricum nu putea dormi. Luă cartea, o deschise și începu să citească.

AJ Sutherland comisese prima greșeală când depășise cu trei kilometri limita de viteză într-un orașel cochet ca Bay Springs, Michigan, unde poliștii n-aveau nimic mai bun de făcut decât să se ascundă la cotituri întunecoase cu radarul.

A doua greșeală o săvârșise atunci când presupusese că se schimbase ceva în cei optsprezece ani de când plecase din orașelul acela nordic în care își petrecuse verile ca adolescent.

Se lovi cu capul de gratiile metalice ale celulei de închisoare.

— Știi că nu mă poți ține aici la nesfârșit, nu?

Poliștistul care îl trăsese pe dreapta și îl arestase îl privi cu un amestec de plictiseală și ostilitate fățișă.

— Ai dreptul de a tăcea. Poate vrei să-l folosești.

AJ scoase un mârâit frustrat și își trecu mâinile prin păr.

— Uite ce e, domnule Alvarez...

— Domnule?

— Domnule comisar Alvarez! Pricep că nu mă simpatizezi și că n-ai făcut-o niciodată, dar nu mă poți arunca în pușcărie pentru asta.

— Fiule, nu te-am arestat pentru că nu te plac. Te-am arestat pentru că ai un mandat restant.

— Ei, rahat! Pentru ce?

— Ai grijă la limbaj. Poate că pentru restul lumii ești un jucător mare și rău din Liga Națională de Fotbal, dar pe aici ești doar un golan arogant care nu și-a asumat responsabilitatea.

— Despre ce naiba vorbești?

— Tati, încetează!

Vocea feminină care le întrerupse conversația ieși direct din memoria lui AJ și ar fi mințit dacă n-ar fi recunoscut că era îngrozit s-o audă. Pentru că exista o singură persoană pe tot mapamondul care îl ura mai mult decât domnul comisar Sandoval Alvarez, iar aceea era fiica acestuia, Missy.

Femeia traversă culoarul și rămase în picioare lângă tatăl ei. Era îmbrăcată cu un trenchi lung și negru și avea o servietă în mână.

— Missy? reuși să îngaime AJ.

Ea oftă.

— Nu mi-a mai spus nimeni așa de multă vreme.

— Scuze! Melissa, atunci?

O singură sprânceană se arcui pe chipul femeii.

— Ce te aduce înapoi după toți acești ani?

— Trebuie să iau niște decizii și am crezut că e un loc bun în care să o fac.

Expresia îi rămase neschimbată și neimpresionată.

— Am auzit despre asta... Te gândești să te retragi...

— Un fundaş e bătrân la 36 de ani.

Missisa își privi tatăl.

— Dă-i drumul!

— Nu pot face asta, scumpo! E arestat!

— De ce sunt acuzat? se enervă AJ.

— De faptul că n-ai plătit pensie alimentară timp de optsprezece ani.

AJ își lăsă capul pe spate, râzând, dar râsul îi muri pe buze când văzu fața lui Missy. Clipi așa de repede, că privirea i se încețoșă.

— Ddd-despre ce vorbește?

Missy se uită la podea, ciupindu-și puntea nasului.

— Missy, despre ce naiba vorbește?

Ea ridică privirea.

— Ai o fucă.

CAPITOLUL NOUĂ

PÂNĂ SĂ TRAGĂ ÎN PARCAREA DIN SPATELE CLĂDIRII LUI Mack a doua zi dimineață, Noah era deja în întârziere cu douăzeci de minute și avea chef de ceartă. Pentru că dormise ca dracu', iar cartea aia? Ce mama mă-sii era aia? Ce fel de roman de dragoste avea ca protagonist un tip care își abandonase copilul? Ar fi trebuit să-și asculte primul instinct și să arunce porcăria aia.

Dădu buzna pe ușa din spate chiar la timp ca să audă vocea poruncitoare a unui bărbat:

— Lucrați coapsele alea, copii! Strângeți din fese!

O, nu! Nici gând! N-avea absolut niciun dram de energie pentru asta azi. Așadar, se răsuci pe călcăie și era pe punctul de a se căra dracului de acolo când auzi vocea lui Mack:

— Unde naiba ai fost? A trebuit să începem fără tine!

Din gâtul lui Noah ieși un mârâit frustrat când se întoarse înapoi. Mack era la capătul holului lung care ducea în zona de bar. Era îmbrăcat cu pantaloni de trening și un tricou imprimat cu logoul barului său și avea pe chip o încruntătură gravă.

— La naiba! spuse Mack, renunțând la nervi. Arăți ca un rahat uitat în ploaie. Ce-ai pățit?

— Du-te naibii! Am venit, nu? Și de ce dracului ne-ai pus să facem asta așa devreme într-o sâmbătă?

— Pentru că Rusul are meci diseară.

Mack se întoarse și-i făcu semn lui Noah să vină după el.

— Haide! Doar ne încălzeam, așa că n-ai ratat nimic.

Super!

Când ajunsese în partea centrală a barului îl întâmpină melodia ritmată a unui cântec tehno. Sonia și băieții se întoarseră și îi priviră pe Noah și pe Mack intrând. Grupul era împărțit în două rânduri pe podeaua din lemn a ringului unde, după ora zece în seara respectivă, niște nătărași beți aveau să concureze la dans unul cu altul înaintea să se împleticească în stradă ca să vomite.

În fața grupului era un bărbat îmbrăcat în niște pantaloni lălâi și un maiou negru pe care scria *Music City Dance Factory*. Ambele brațe îi erau acoperite cu tatuaje de sus până jos.

— El e Clive, coregraful nostru, explică Mack. Are o academie de dans în Midtown.

Noah strânse mâna bărbatului, se scuză pentru întârziere și apoi se îndreptă intenționat spre cel mai îndepărtat colț al ringului.

Clive bătu din palme.

— Suntem gata? Hai să lucrăm umerii! Nu vrem să facem vreo întindere.

Ba Noah voia! Voia cu disperare să facă o întindere musculară. Și-ar fi rupt și-un braț numai să scape de asta.

Clive le arată un fel de rotire a șoldurilor, iar Noah știu chiar și fără să încerce că nu avea să se miște niciodată așa. Indiferent cât de mult exersa. Doamne, Dumnezeule! Chestia asta avea să fie mai mult decât o experiență umilitoare. Asta avea să fie o pedeapsă

nemiloasă și neobișnuită. Nici într-o mie de ani n-avea să facă asta în fața lui Alexis.

De la locul său din spate, văzu că nu era singurul care urma să arate ridicol. Colton, Malcolm și Gavin erau dansatori surprinzător de buni, dar toți ceilalți arătau ca ani-măluțele muzicale cu cheiță pe care oamenii le cumpără la sărbători ca să-și sperie câinii. Aveau brațele țepene și mișcărilor robotice. Dansul avea să fie un dezastru total!

— Noah, uite așa!

Rusul se întoarse spre el; purta un șort mult prea scurt și un maiou alb, ripsat. Din fiecare deschizătură ieșeau somoioage de păr negru care, împreună cu mușchii umflați, dădeau impresia unui urs în costum de om. Rusul își puse mâinile pe șolduri și se legănă de la stânga la dreapta și apoi din spate în față.

— De aici, explică el, arătând pic mai sus de sculă, apoi începu să dea din șolduri.

Hristoase, Noah nu avea să mai uite niciodată imaginea aia!

Noah se uită la Mack.

— Ai putea să mă împuști și gata!

Rusul îl apucă pe Noah de șolduri și trase.

— Uite așa!

— M-am prins! se răsti el, dând la o parte mâinile Rusului. Sunt perfect capabil să împing din șolduri la momentul potrivit.

Doar că n-o mai făcuse de ceva vreme!

De prea multă vreme! Puțin peste optsprezece luni, ca să fie mai precis.

Mda! Groaznic! Toată noaptea îl chinuiseră visuri alternative cu Lexa pe masa de operații și cu Lexa mângâindu-i pieptul. Împinsul din șolduri nu ajuta deloc în situația lui.

În următoarea oră, Clive încercă să îi învețe un dans care îl lăsa pe Noah fără suflare și transpirat. Când terminară, în sfârșit, avu impresia că pedalse la deal o oră întreagă, și tocmai când era pe punctul de a o lua la goană spre traficul de afară, Clive opri muzica.

— Grozavă treabă! spuse el. O să învățăm a doua jumătate weekendul viitor.

A doua jumătate? Noah scoase un geamăt și se șterse pe frunte cu antebrațul. În fața lui, Sonia se sprijinea cu mâinile pe genunchi, în timp ce Mack se proptise de o masă ca să-și tragă sufletul. Gavin, Del și Malcolm se prăbușiseră la podea. Clive reușise să doboare până și niște sportivi profesioniști.

Colton se apropie de el.

— Arăți ca dracu' azi. Mai rău decât de obicei.

— Du-te naibii!

— Ce-ai pățit? Tu și cu Alexis v-ați certat sau ce?

Noah își înfrână instinctul de a-i arăta degetul mijlociu și se duse în schimb la bar. Sonia îi aruncă o sticlă cu apă.

— Ce-a fost asta? întrebă Mack, alergând către bar. Te-ai certat cu Alexis?

Noah abia avu timp să înghită.

— Nu...

— De la ce v-ați certat?

— Nu ne-am certat! Hristoase!

— Păi ceva s-a întâmplat, insistă Mack. Ai întârziat, chiar arăți ca dracu' și tropăi pe aici de parcă cineva ți-ar fi spart figurina de colecție preferată din *Star Wars*.

Colton se sprijini de bar.

— Sunt sigur că nu e nimic, Mack! Până la urmă sunt doar prieteni, ai uitat?

Noah scotoci în buzunar după chei.

— Eu m-am cărat.

Mack îl apucă de spatele tricoului.

— Stai! Ne ducem să mâncăm cu toții la Six Strings.

— Eu nu vin!

— Ba vii! Am nevoie de părerea ta cu privire la niște chestii, iar tu, evident, ai nevoie să vorbești.

Gavin și Del strigară de pe podea că trebuie să se ducă acasă pentru chestii de familie. Sonia trebuia să-și plimbe câinele, iar alți doi tipi — Derek Wilson și Yan Feliciano — spuseră că aveau alte chestii de făcut. Nimic precis. Doar chestii.

Lași! Toți erau niște fricoși!

Rămaseră doar Malcolm, Rusul, Mack și Colton, care se holbau la Noah cu sprâncenele ridicate.

— Nu merg! repetă Noah. Am chestii de făcut.

Ceea ce era adevărat. Doar că cheștiile lui se petreceau abia după amiaza târziu, dar ei nu trebuiau să știe asta.

Mack scoase buza de jos la înaintare.

La dracu'!

— Bine! Ne vedem acolo!

Noah își verifică telefonul imediat ce urcă în mașină. Nu avea niciun mesaj de la Lexa. Ceea ce nu era neapărat ieșit din comun. Sigur, de obicei și-ar fi dat deja niște mesaje, dar Lexa spusese că urma să ia micul dejun cu Liv azi. Totuși, de obicei și-ar fi spus măcar bună dimineța sau ar fi jucat o rundă de Word Nerd până acum.

Noah își azvârli telefonul pe scaunul pasagerului, injurând. Ar fi trebuit să-i fi dat mesaj când se trezise, ca de obicei. Pentru că, nedându-i mesaj, făcea să pară că seara trecută însemnase ceva, când poate nu era cazul.

Conduse pe autopilot spre restaurant și parcă pe locul de lângă mașina lui Mack. Când intră și se așează la masa lor obișnuită, văzu că era ultimul care ajunsese. O cană de cafea îl aștepta lângă meniul pe care îl știa pe de rost de multă vreme. Se întâlnea aici cu băieții cel puțin o dată la două săptămâni. Era mai departe de centru, așa că nu atrăgea mulți turiști, ceea ce era bine, pentru că majoritatea băieților erau ușor de recunoscut.

— Ce ți-a luat așa de mult? miorlăi Mack.

Noah turnă lapte condensat în cafea.

— De ce naiba îmi țiiți evidența timpului în dimineața asta?

— Pentru că trebuie să luăm o decizie până în prânz.

— Cu privire la ce?

Mack aprinse ecranul telefonului.

— M-am răzgândit cu privire la florile de pus în piept.

Noah își trecu palmele peste față. Ultima oară când vorbiseră despre flori, durase câteva ore doar ca Mack să aleagă între alb și roșu.

— Ce-i în neregulă cu cele pe care le-ai ales deja?

— Am descoperit că florile au semnificații.

— Of, Hristoase!

Noah își apăsă podul palmei pe o tâmplă care începuse brusc să-i pulseze.

— Am descoperit că trandafirul de Crăciun poate simboliza anxietatea, spuse Mack. Nu pot purta așa ceva la nuntă.

— Are cuvântul Crăciun în denumire! spuse Colton. Ce poate fi mai frumos decât o nuntă în decembrie?

Noah amestecă în cafea.

— Există vreo floare care înseamnă dobitoc imens? Pe aia ar trebui s-o alegi.

Mack îl ignoră pe Noah și își aprinde telefonul pentru a le arăta o floare mică și albă care seamănă cu cea pe care Noah își aducea aminte că o alesese prima oară.

— Mă gândesc la floarea albă de iederă, spuse Mack. Semnifică fidelitatea.

— Perfect! spuse Noah. Pe asta ar trebui s-o alegi!

— Clar! Întări și Malcom, iar Noah îi trimise un mulțumesc tăcut din ochi.

— Absolut, adăugă Colton.

— E urâtă! decretă Rusul.

Noah îi trase un cot ca să tacă. Sprâncenele lui Mack se adunară laolaltă când studie din nou fotografia.

— Crezi că e urâtă?

— Nu e urâtă! contracăra Noah. Rusul habar n-are ce vorbește.

Colton avea o privire care dădea de înțeles că urma să comită o nefăcută. Își propti coatele pe masă și se aplecă spre Rus.

— Dar tu ce flori ai avut la nuntă?

— Nu-mi aduc aminte! răspunse Rusul, înroșindu-se brusc.

Noah se uită urât la Colton, care răspunse cu un rânj de genul „Ți-am spus eu”.

Chelnerița îi întrerupse pentru a le lua comenzile. În timp ce băieții comandau, Mack deveni brusc absorbit de ceva de pe telefonul lui. Chelnerița se îndepărtă, iar Mack se uită direct la Noah.

— Liv tocmai mi-a dat mesaj.

Noah simți un fior rece pe șira spinării.

— Și?

— Și când aveai de gând să ne spui că ai petrecut noaptea acasă la Alexis și că te-a văzut fără tricou?

Ah, fir-ar! O căldură puternică îi urcă pe gât în sus, până la linia părului. Totuși, stânjeneala se transformă repede în speranță, pentru că, dacă-i povestise lui Liv despre asta, atunci sigur însemnase ceva. Nu?

Colton pufni.

— Așadar, acum știm de ce nu erai în apele tale de dimineață.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mack.

— Nimic! zise Noah și înghiți în sec.

— Pe naiba nimic! tuși Colton.

— Și erai fără tricou *deoarece...*, începu Mack.

— E o poveste lungă! mormăi Noah.

Malcolm își mângâie barba.

— De ce nu începi cu începutul?

Noah scoase un oftat frustrat, își trecu mâinile prin păr și le spuse toată povestea – despre Candi, despre transplantul de rinichi, despre Beefcake și ghearele lui afurisite. Când ajunse la partea în care Lexa intrase în baie și rămăsese înlemnită, simțea cum îl furnică sfârcurile.

Își încrucișă brațele.

— Aveți întrebări?

Rusul ridică mâna.

— Te-a adulmecat?

— Ce dracului, omule? Nu!

Se ridică altă mână.

Noah oftă.

— Da, Malcolm?

— Ai spus că s-a purtat ciudat când te-a văzut. Ai putea să detaliezi un pic?

— Ce vrei să știi mai exact?

Mack interveni.

— *Unde* anume s-a uitat?

Rusul se bosumflă.

— El n-a ridicat mâna.

Mack ridică mâna și repetă întrebarea.

— S-a uitat, știți voi... Noah lăsă propoziția în aer, dar când băieții se aplecară interesați, făcu semn spre pectorali și zise: Aici!

Se aprinse din nou la față când își coborî mâna și flutură spre zona de sub buric.

— Și aici!

Bărbații se priviră unul pe altul și apoi izbucniră la unison în hohote de râs puternice, care făcură masa să se zguduie. Noah se uită în jur prin restaurant și le șuieră să se potolească.

Mack se șterse la ochi.

— Frate, chiar se holba! Genul ăla de holbat...

— Cu siguranță! spuse Colton. Cărarea fericirii e ca iarba-mâței pentru femei.

Noah îl privi cu gura căscată.

— Cărarea ce?

Rusul își ridică tricoul și arătă spre propriul abdomen.

— Linia de păr de la buric până la... bijuteriile coroanei.

Mack se aplecă și îi șopti:

— Bijuteriile familiei.

Rusul păru nedumerit.

— Care familie?

Colton ridică mâna. Noah clătină din cap.

— Următorul!

— Nici măcar nu știi ce voiam să întreb!

— Nu contează. Sigur e ceva deplasat. Următoarea întrebare!

— Care familie? întrebă Rusul din nou.

— Să-i spună naibii cineva! mărâi Noah.

Malcolm se aplecă și îi șopti Rusului la ureche. Acesta chicoti și își acoperi gura.

Sosi mâncarea, dar Noah abia apucă să ia o îmbucătură, că întrebările începură din nou.

— Deci, ce-ai de gând să faci cu privire la asta? vru să știe Mack.

Noah înmuie un colț de pâine prăjită în gălbenușul ouălor și pretinse că nu pricepe.

— Cu privire la ce?

— La *uitat*, spuse Colton.

Noah ridică din umăr.

— Nimic.

— Nu poți să nu faci nimic, omule, spuse Colton. S-a uitat *la tine*!

Noah pufni chiar dacă simțea cum încep să-i transpire subsuorile.

— Ați citit prea multe romane de dragoste. Și, apropo, ăla pe care mi l-ați dat cadou... O porcărie totală. Măcar știți despre ce e cartea?

Mack se lăsă pe spate în scaun.

— Eu știu, da. Ce e în neregulă cu ea?

— E despre un tip care și-a abandonat fiica! Tu chiar te aștepti să înveți ceva de la tipul ăla?

— Motivul copilului secret e un subiect foarte popular în cărțile romantice, spuse Mack.

Noah scoase un sunet care era parțial pufnet, parțial răs.

— Motivul. Copilului. Secret?

Mack ridică din umeri.

— Adică un tip află că are un copil de care n-a știut niciodată.

— Și oamenii consideră asta romantic?

Mack oftă și se uită înspre tavan de parcă s-ar fi rugat pentru răbdare.

— E un mod de a construi intriga, astfel încât să transmită un mesaj mai important, Noah.

— Și ce mesaj ar fi ăla?

— Iertarea.

De data asta, Noah râse de-a dreptul.

— Rahat! Unele lucruri sunt de neiertat.

Mack sorbi din cafea.

— Adevărat! Dar nu asta e ideea!

— Ideea e că nici pe dracu' n-o să învăț eu cum să-mi construiesc o relație cu Alexis, citind despre un tip care e un ticălos la fel de mare ca taică-su.

— Nu poți judeca o carte după primul capitol, spuse Malcom. Dă-i o șansă!

— Nu! răspunse cu aceeași încăpățănare pe care o simțea.

Rusul îl bătu ușor pe braț.

— Noah, de ce ești așa de furios tot timpul?

— Nu e furios! pufni Colton peste marginea căzii de cafea. E nefutut.

Noah îl arată cu degetul.

— Du-te-n mă-ta!

— Frate, Alexis nu putea fi mai clară că vrea mai mult și că e pregătită pentru mai mult, spuse Mack. Ce naiba mai aștepți?

— Tu n-ai auzit ce ți-am spus despre tatăl ei? Trece prin multe acum. E într-o stare emoțională delicată și...

— Alexis nu e chiar fragilă, spuse Mack.

Noah se enervă.

— Știu.

Ba chiar contrariul. Lexa era cea mai puternică persoană pe care o cunoscuse vreodată.

— Spun doar că trece printr-o situație complicată și n-o să mai adaug și eu altă povară, întrebând-o de ce naiba se holba la sfârcurile mele!

În restaurant se lăsă imediat liniștea, și douăzeci de capete se întoarseră spre masa lor.

— Vorbește despre câinele lui! spuse Mack cu voce tare, ridicând mâna. Nu-i nimic de văzut aici.

Noah simți cum îi scapă un mârâit din piept.

— O să-ți sparg telefonul și o să-ți pun pe Facebook toate pozele nud.

Mack își întinse palmele.

— Nud arăt cel mai bine, omule!

— Uite ce e, spuse Malcolm, mototolindu-și șervețelul. Cred că ce încearcă să spună Mack e că este o linie fină între a înțelege prin ce trece Alexis acum și a o trata de parcă nu știe nici ea ce vrea.

— Asta nu schimbă nimic.

— Ba bineînțeles că schimbă. Malcolm se aplecă spre el și continuă: Relația ta cu ea e construită pe sentimente neîmpărtășite, iar asta nu e corect față de niciunul dintre voi. Merită să știe ce simți cu adevărat față de ea, și tu meriți să afli dacă și ea simte la fel.

— Nu ne pot pune în pericol prietenia în felul ăsta.

— În cazul ăsta, o să fii fericit să rămâi prieten cu ea? Doar prieten?

— Dacă de asta e nevoie ca să rămân în viața ei, atunci da!

— Presupun că, dacă începe să iasă cu altcineva, o să fii împăcat cu asta, nu? întrebă Mack.

Când nu primi niciun răspuns, Mack pufni.

— Așa credeam și eu!

Noah cedă unui val brusc de oboseală. Lăsă furculița jos și își trecu mâinile peste față. După un moment lung de tăcere, ridică privirea și îi văzu pe băieți uitându-se la el cu expresii similare de răbdare și amuzament.

— Nu știu ce să fac, recunosc eu.

— Din fericire, noi știm, spuse Mack. Vino la mine la bar mâine, la ora trei!

Noah simți cum i se strânge stomacul.

— Pentru ce?

Mack rânji.

— Inițiere!

Futuuu-i!

CAPITOLUL ZECE

CÂTEVA ORE MAI TÂRZIU, NOAH INTRĂ DIN NOU PE ALE-
ea lui Alexis pentru a o duce cu mașina la întâlnirea cu
Candi. Nu mai fusese așa emoționat să ia o femeie cu
mașina de... Ei bine, niciodată. Ceva se schimbase seara
trecută, cel puțin în mintea lui, și știa că o să-i fie greu să
se prefacă relaxat și ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.
Și exact de asta avea ea nevoie de la el.

Alexis îl aștepta pe trotuar, îmbrăcată cu un cardigan
lung și o pereche de colanți și afișând un zâmbet șters.

— Te-am văzut venind, îi explică.

El îi deschise portiera și așteaptă până când urcă în
mașină înainte să se întoarcă pe partea șoferului. Dădu
drumul aerului pe care-l ținuse în piept înainte să se
așeze în spatele volanului.

— Mersi că mă duci! îi spuse fără să se uite la el, în
timp ce-și fixa centura de siguranță.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Sunt sigură!

Totuși, nu părea așa. Avea mâinile încrucișate în poală
și buzele strânse într-o linie subțire. Văzu o rană proaspătă
și roșie în colțul buzei, semn că și-o rosese recent.

— Nu trebuie să...

Îi intrerupse doar cu privirea. El ridică mâinile, ca și cum s-ar fi predat.

Drumul până în oraș fu scurt și tăcut, iar când Noah opri mașina în parcare subterană a hotelului la care stătea Candi, rămaseră în întuneric și liniște pentru un moment, uitându-se la semnul roșu și luminos pe care scria LIFT. Într-un final se uită la ea.

— Ești gata?

Noah ocoli mașina și se opri în dreptul ei. Îi oferî mîna cînd se dădu jos de pe scaunul pasagerului și, de parcă mai făcuseră asta de sute de ori, îi strînse degetele într-ale sale. Inima i se prăbuși în piept cu o bubuitură dureroasă atunci cînd merșeră de mîna pînă la lifturi. Ea își trase mîna abia cînd intrară, ca să apese butonul pentru parter.

Noah își îndesă mîinile adînc în buzunarele hano-racului.

— Unde ne vedem cu ea?

— La barul hotelului.

— E singură?

— Așa cred!

Liftul se deschise spre un foaiier cu podele de marmură. Cînd ieșiră, Noah își așeză mîna ușor pe șalele ei. Mușchii lui Alexis se încordară sub atingerea lui, dar nu încercă să se desprindă. Inima lui începu din nou să bată.

— Uite acolo! spuse ea, arătînd spre un colț întunecos, unde se vedea o hostessă sub o firmă pe care scria numele barului.

Noah se uită la Alexis.

— The Bluegrass Grill?¹

¹ Bluegrass este un stil de muzică country, cântat predominant la instrumente acustice, precum banjoul cu cinci coarde, chitara, vioara, mandolina și muzicuța (n. tr.).

Alexis adoptă o expresie sarcastică.

— Parcă nici nu s-au chinuit să-i găsească un nume mai acătării.

— Crezi că au banjourii pe pereți?

— Și băuturi denumite după melodiile lui Waylon Jennings.

Noah o conduse, păstrându-și mâna pe spatele ei.

— Prima persoană care vede poza lui Willie Nelson câștigă!

Schimbul amuzant de replici păru s-o relaxeze, pentru că mușchii i se înmuiară sub degetele lui.

În zona recepției era plin de turiști cu ochii roșii care târaiau după ei valize grele și consecințele deciziilor proaste din seara anterioară.

Hostessa zâmbi când se apropiară.

— Pentru câte persoane?

— Ne întâlnim cu cineva la bar, spuse Noah.

Hostessa îi îndrumă spre centrul restaurantului, acolo unde un bar circular, ridicat pe o platformă, era luminat de strălucirea domoală și albastră a unor lămpi care atârnavă din tavan. Era aproape gol, cu excepția câtorva bărbați cocoșați deasupra unor beri care stăteau cu ochii lipiți de meciul de fotbal difuzat pe cele șase televizoare de pe perete.

La câteva scaune distanță, cu fața întoarsă spre intrare, de parcă ar fi căutat pe cineva, o femeie.

— Ea e! spuse Alexa, încetinină pasul.

Noah își ridică mâna mai sus pe spatele ei, până când degetele îi întâlniră cervicala încordată. O strânse ușor și își coborî gura spre urechea ei.

— Te simți bine?

Singurul ei răspuns fu să meargă mai departe.

Când Candi îi remarcă, îi tremură mâna pe pahar și apoi tresări când apa se vărsă pe bar. Un barman îi făcu semn că nu-i nicio problemă și începu să șteargă, în timp ce Candi se dădu jos de pe scaun.

Noah simți din nou tensiunea din mușchii lui Alexis.

— Bună! îi salută Candi, cu râsuflarea tăiată, pe un ton sfios.

— Mersi că te-ai întâlnit cu noi aici! îi spuse Alexis.

Candi îi aruncă lui Alexis o privire neliniștită, apoi se întoarse către Noah și — bam! Noah simți impactul la fel ca pe una dintre loviturile cu capul ale lui Del. Alexis nu mințise! Ochii fetelor chiar erau identici.

— El e prietenul meu, Noah, îi spuse Alexis lui Candi pe un ton calm și liniștitor.

Noah o mai auzise folosind tonul acela de sute de ori cu clienții furioși care se enervaseră pentru că ToeBeans nu mai avea pâinici cu merișoare sau care veneau cu alte reclamații stupide.

Candi înghiți în sec.

— Bună!

Alexis se uită lung la el și ridică din sprânceană. Știa și ea privirea aia. Era cea care spunea că își uitase bunele maniere și că se purta ca un bătăran. Noah înghiți și el în sec și întinse mâna. Candi se uită la ea cu ezitare, apoi o acceptă.

— Mă bucur să te cunosc! mormăi el.

Candi își mușcă buza de parcă ar fi vrut să spună același lucru, dar detesta să mintă. Se uită la Alexis.

— Ți-e foame? Putem lua o masă sau...

— La bar e bine, spuse Alexis. Nu va dura mult.

— A, bine! Aă, atunci putem sta aici. Am păstrat niște locuri.

Candi se grăbi să elibereze două scaune de bar pe care își pusese hainele și poșeta. Alexis îi mulțumi pe un ton scăzut și se așeză pe unul dintre scaune. Noah îl ocupă pe cel de lângă ea, iar Candi se întoarse la locul ei din dreapta lui Alexis.

Barmanul își făcu apariția.

— Ce vă dau?

Noah se uită la Alexis.

— Vrei o bere blondă?

— Sigur!

Noah făcu semn spre barman.

— Două beri. Se uită la Candi și o întrebă: Tu vrei ceva?

— Doar... doar apă pentru mine.

Barmanul se îndepărtă, iar Candi înghiți în sec.

— Așadar, ai... ai luat o decizie?

Alexis își lăsă poșeta pe podea.

— Hai să vorbim mai întâi!

Dezamăgirea șifonă trăsăturile tinerești ale lui Candi într-o încruntătură ușoară.

— A, bine... Păi... aveai întrebări?

Alexis trase aer în piept, apoi îl eliberă repede.

— Am găsit anunțul din ziar despre nunta părinților tăi.

Alexis își freca, absentă, palma cu degetele celeilalte mâini.

— Judecând după data anunțului, cel mai probabil el și cu mama ta erau împreună când am fost concepută.

Candi păli, dar se adună repede. Ori nu era prima oară când îi trecuse prin minte că drăguțul ei tată o înșelase pe mama ei, ori deja bănuise, iar acum avea dovezi. În orice caz, lui Noah îi păru un pic rău pentru ea. Era nașpa să descoperi că cineva în care ai încredere nu e sfântul pe care îl bănuiai.

Alexis fi vorbi pe un ton blând.

— Presupun că de-asta n-a vrut să mă contactezi când ai aflat că exist.

Candi întoarse capul.

— Nu știu! zise și se strâmbă. N-ar fi trebuit să mă iau după el. Am vrut să te întâlnesc dinainte să se îmbolnăvească.

Barmanul se întoarse cu băuturile, iar Noah fu recunoscător pentru distragerea atenției. Îl oprise să spună niște lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună.

Candi sorbi din apă, uitându-se oriunde, numai la Alexis, nu.

— Lucrurile n-au fost prea grozave între mine și tata de când am aflat de tine.

Noah își încheștă degetele pe sticlă. Dacă încerca s-o facă pe Alexis să-i pară rău pentru ea, atunci să ferească Sfântu'...

Alexis se uită la el de parcă i-ar fi simțit furia crescândă. Noah luă o înghițitură mare de bere și se uită spre televizoare, dar rămase cu atenția la conversația de lângă el.

— Am făcut niște cercetare online, spuse Alexis. Peste tot pe unde am citit, scria că procesul durează în mod normal șase luni sau mai mult, dar tu ai spus că Elliott nu are atâta timp. Cum ar funcționa treaba asta?

Expresia lui Candi se modifică pe dată. Se îndreptă de spate și făcu ochii mari.

— O s-o faci?

— Doar întreb ce-ar trebui să fac.

Candi își deschise poșeta din poală și scoase un dosar albastru uzat cu logoul Centrului de Transplant Huntsville Memorial pe copertă.

— Am adus asta pentru tine, spuse ea cu o încântare copilărească, care lăsa să se vadă cât de tânără e. Sunt două runde de testare, și de obicei durează câteva luni, dar din moment ce tata... Candi se opri și își dresă glasul: Din moment ce nu avem așa de mult timp, o pot face mai repede.

Îi dădu dosarul lui Alexis.

— Avem o coordonatoare de transplant. Cartea ei de vizită e în dosar. Dacă o suni, poate aranja să faci primele analize de sânge.

Alexis deschise dosarul. Noah privi peste umărul ei. Parcurse cu privirea ce putea vedea, devenind din ce în ce mai încordat cu fiecare cuvânt citit.

Candi băgă mâna în buzunarul hainei.

— Ți-am adus și asta.

Scoase o coală de hârtie împăturită și o puse pe bar, între ele.

Alexis se uită la hârtie de parcă i-ar fi fost frică de ea.

— Ce-i asta?

— O copie după testul ADN.

Alexis se uită o vreme la hârtie. Nu era nevoie să vadă testul. Oricine se uita la ele două una lângă alta își putea da seama că sunt înrudite. Cu toate astea, Alexis se întinse după hârtie, o trase mai aproape, apoi o despătură.

— Mulțumesc! îngăimă.

— Centrul de transplant nu e departe de casa noastră, spuse Candi.

Alexis ridică repede privirea.

— Mă gândeam că poate...

Candi lăsă propoziția în aer, cu o șoaptă nesigură.

— Poate ce? spuse Noah, tăfnos.

Candi își trase mâinile în interiorul mânecilor hanoracului.

— Poate după ce faci analizele, ai putea veni să-i cunoști pe toți. Pe tata. Pe Cayden. Toată familia.

Noah simți un val de greutate în stomac când auzi cuvântul „tată”. Elliott Vanderpool nu era *tatăl* ei. Se asigurase el de asta.

— Nici gând! spuse el, punând berea jos cu ceva mai multă forță decât era necesar.

Alexis îi aruncă încă una dintre privirile acelea. Noah își încheștă maxilarul.

Se întoarse spre Candi.

— Nu știu dacă este o idee bună, spuse ea cu blândețe.

— Dar i-ai putea cunoaște pe toți.

— Pur și simplu nu știu dacă sunt pregătită pentru asta, Candi.

— Și atunci de ce...

Candi se întrerupse din nou, de data asta cu o clătănare frustrată a capului. Buza de jos fu victima emoției pe care tocmai și-o reprimase.

— De ce ce?

Candi se întoarse și, pentru prima oară de când intraseră, o privi drept în ochi.

— Dacă nu te interesa să ne cunoști, atunci de ce ai dat site-ului permisiunea de a împărtăși profilul tău ADN cu potențiali membri de familie?

Și iat-o! Întrebarea la care se gândise și Noah, dar pe care șovăise să i-o adreseze. Alexis ar fi putut solicita ca rezultatele testului ADN să rămână private și să fie împărtășite cu potențialele rude de sânge doar cu permisiunea ei.

Și Alexis părea să șovăiască să răspundă la întrebare la fel de mult pe cât ezitase Noah s-o adreseze. Evită complet răspunsul.

— Vino în Huntsville! spuse Candi, cu un amestec de disperare și de exasperare în voce. Te rog!

Alexis își umflă obrazii și scoase un oftat prelung.

— Uite ce e, știu ce speri să se întâmple! Să avem vreun soi de mare reuniune cu lacrimi, îmbrățișări și tot tacâmul, dar cred că ar trebui să-ți setezi mai jos așteptările.

— Dar nu vrei măcar să-ți cunoști familia?

— Nu este familia mea.

Lui Candi îi pică fața, de parcă vorbele îi aplicaseră o lovitură dureroasă. Noah simți din nou o urmă vagă de milă pentru fată.

Alexis scoase un suspin obosit, de parcă regreta ce spusese.

— Avem o legătură de sânge, Candi. Asta nu ne face familie. Suntem doar rude și atât.

Buza de jos a lui Candi mai încasă o mușcătură. Arăta suficient de demnă de milă ca Noah să știe că Alexis n-avea să mai reziste mult până să fie de acord cu orice voia Candi. În concluzie, se ridică și își scoase portofelul. Trebuia să pună capăt întâlnirii. Lăsă o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar și își puse mâna pe umărul lui Alexis.

— Ar trebui să plecăm!

Când Alexis se ridică, îi dădu poșeta. Candi alunecă și ea jos de pe scaun, cu mâinile încleștate peste abdomen.

— Trebuie să mă întorc la Huntsville. Nu pot pleca fără să știu ce ai de gând să faci!

Alexis îi întoarse o privire empatică.

— Știi că n-avem nicio garanție că o să fiu compatibilă, nu?

— Asta înseamnă că o s-o faci?

Noah își ținu respirația la fel de tare cum și Candi și-o ținu pe-a ei.

Într-un final, Alexis dădu din cap.

— O să fac programare pentru analizele de sânge.

Candi își duse mâna la gură, iar ochii i se umeziră.

— Mulțumesc! Mulțumesc din suflet!

— O să te anunț cum merge, spuse Alexis, dându-se cu spatele până se lovi de pieptul lui Noah, care o prinse de șolduri ca s-o sprijine.

Tăcură tot drumul până la lift. Când ușile se închiseră, Alexis se întoarse spre el.

— Mulțumesc că ai venit cu mine!

— Nu-mi mai mulțumi pentru toate prostiile, altfel o să mă simt jignit!

Înainte ca el să apuce să reacționeze, Alexis se apropie și îl cuprinse cu brațele în jurul taliei. Fiecare celulă din corpul său o luă razna când ea se aplecă și își apăsă obrazul pe pieptul lui. Se mai îmbrățișaseră și altă dată. De multe ori. Dar de data asta era diferit. Cel puțin pentru el.

O cuprinse și el cu brațele. Era caldă și moale în îmbrățișarea lui. Podeaua i se clătină sub picioare, și simți un val de tandrețe și dorință care îi înmuie picioarele și îi tăie respirația. Noah se forță să inspire și să expire, și se rugă ca ea să nu audă faptul că inima lui bătea cu viteza luminii.

Trase aer în piept.

— Și asta pentru ce este?

— Pentru că ești un prieten așa de bun!

El tuși.

— Ești o cruce pe care trebuie să o duc, dar o îndur!

Alexis chicoti și se trase de lângă el, dar nu de tot. Brațele îi rămaseră pe talia lui, cu palmele aproape de șolduri. El privi în jos tocmai când ea se uită în sus. Privirea ei trecu de la ochii lui spre gură și rămase acolo. Și iat-o din nou! Privirea aceea! Dorință!

Soneria liftului îi separă din nou. Tăcerea era ca o prezentă fizică între ei în timp ce mergeau spre mașină. Niciunul nu spuse nimic până nu ieșiră din parcare.

— Ți-e foame? o întrebă.

— Dar ție?

— Parcă aș mânca ceva.

— Bine! Vrei să... Vrei să mergem undeva sau...

— Tu ce vrei să faci?

— Nu-mi pasă! Putem merge undeva sau ne putem întoarce la mine acasă, cum vrei.

Hristoase! Conversația aia nu putea fi mai stângace sau mai dureroasă nici dacă ar fi încercat. Noah își trecu mâna peste barbă. Nu fusese niciodată așa între ei, și ura chestia asta!

— Ce zici dacă facem așa? spuse el, forțându-și în voce un firesc pe care nu-l simțea. Hai să trecem pe la rulota cu tacos, luăm mâncare la pachet și mergem la tine acasă să ne apucăm de setul de Lego!

Ea încuviință cu o mișcare din cap și încetă să-și mai frământa mâinile în poală.

— Perfect!

— Pune niște muzică, spuse el pe un ton vesel.

Lexa își conectă telefonul la sistemul audio al mașinii și derulă listele de melodii până își găsi preferata. Douăzeci de minute mai târziu, Noah trase mașina în parcare din fața unei rulote cu tacos.

— Plătesc eu! se oferi Alexis, întinzându-se după poșeta de pe jos.

— E rândul meu! spuse Noah, deschizând portiera. Tu mi-ai făcut tortul de ziua mea.

Sări peste gardulețul parcarii și se apropie de teighea. Băiatul care lucra acolo știa pe de rost comanda lui Noah și se apucă imediat să prepare tacosurile vegetariene și orezul. Noah privi peste umăr și o văzu pe Alexis ducându-și telefonul la ureche și începând să vorbească.

Se urcă în mașină cinci minute mai târziu.

— Miroase nemaipomenit! șopti ea. Mi-e mai foame decât credeam!

Noah așteptă până când se încadră din nou în trafic.

— Cine era la telefon?

— Am sunat la centrul de transplant.

— Și?

— Pot să mă duc acolo mâine ca să mă întâlnesc cu coordonatoarea și să fac analizele.

— Duminică? Rămase fără aer în plămâni, însă găsi puterea să adauge: Nu pierd vremea, nu?

Dacă Alexis îi remarcă sarcasmul din voce, îl ignoră.

— Am programare la unu.

— Atunci ai nevoie să te hrănești și să dormi bine la noapte.

Își desprinsese mâna de pe volan și îi oferi degetul mic. De asta avea ea nevoie de la el. De prietenie. Nimic altceva. Indiferent de cum se uita la el.

CAPITOLUL UNSPREZECE

A DOUA ZI, ALEXIS PLECĂ SPRE HUNTSVILLE CU PUȚIN timp înainte de ora unsprezece, după o scurtă oprire la cafenea ca să se asigure că totul e bine organizat și că fetele se descurcă bine și fără ea. Înainte să se angajeze în trafic, îi trimise un mesaj rapid lui Noah:

Sunt pe drum.

Sună dacă ai nevoie de mine!

Își conectă muzica, o dădu tare și încercă să se concentreze pe condus și nu pe destinație, pentru că habar n-avea ce o așteaptă. Coordonatoarea de transplant îi spusese că analizele de sânge în sine sunt ușoare și nu durează mult. Mai întâi însă voia s-o cunoască pe Alexis ca să discute despre cum avea să se desfășoare tot procesul.

De fiecare dată când o cuprindea anxietatea, folosea tehnicile de calmare pe care i le dăduse terapia ei. Să se concentreze doar pe ce avea de făcut acum, nu pe ce avea nevoie să facă atunci când ajungea acolo sau a doua zi, sau în ziua următoare. Nu putea controla decât acel moment și reacția ei la el.

În mod obișnuit, funcționa. De data asta însă, mintea ei refuza să coopereze, și nu doar din cauza destinației și

a motivului pentru care se ducea acolo. Aproape îl sâruiase pe Noah cu o zi în urmă. Din nou. Și oricât de tare se chinuiseră amândoi să pretindă că lucrurile sunt normale între ei, cu siguranță nu erau.

Într-un final, GPS-ul îi indică s-o ia pe următoarea ieșire pentru spital și centrul de transplant. Parcă pe locurile alocate vizitatorilor, se opri să-și verifice reflexia în oglinda retrovizoare, apoi coborî. Din afară, spitalul arăta mai degrabă a campus universitar decât a centru medical renumit. În hol, se opri la biroul de informații pentru a lua un permis de vizitator, iar recepționista – o voluntară care i se adresă cu „dragă” de câteva ori – o îndrumă spre un șir de lifturi care aveau s-o ducă pe etajul Secției transplanturi.

Ieși într-un alt hol, de data asta steril și populat de asistente medicale. Acestea o trimiseră într-o sală de așteptare și îi spuseră că urma să vină cineva s-o preia.

La zece minute după ce se așezase, intră o femeie îmbrăcată în haine de stradă și îi strigă numele. Când Alexis se ridică, femeia se apropie de ea și îi întinse mâna.

— Eu sunt Jasmine Singh, consiliera ta de transplant.

Îi vorbi peste umăr în timp ce Alexis o urma prin niște uși mari, automate.

— Totul va dura cam o oră. Trebuie să completezi niște formulare și să semnezi niște documente. Dar, în principiu, doar vom sta de vorbă. Sună bine?

Alexis încuviință.

— N-are de ce să-ți fie frică! îi spuse Jasmine cu un zâmbet încurajator. Sunt chestii simple.

Ajunseră într-un birou mic. Jasmine îi ținu ușa deschisă și așteptă ca Alexis să intre. Biroul consilieriei ocupa jumătate de încăpere. Pe cealaltă jumătate era un spațiu de stat jos cu o canapea micuță și două scaune tapitate.

În mijloc, o măsuță de cafea. Plăcuța cu numele de pe birou avea literele NCC¹ după nume, ceea ce însemna că era și consilieră autorizată, dar și asistentă medicală.

— Fă-te comodă! o invită Jasmine. Pot să-ți ofer ceva de băut? Am apă și cafea.

— Apă ar fi grozav, spuse Alexis, așezându-se pe canapea.

Jasmine deschise ușa unui minifrigider îndesat între două fișete. Se întoarse cu două sticle de apă, pe care le puse pe măsuța de cafea, apoi se așeză pe scaunul din fața lui Alexis.

— Cum a fost drumul până aici? Ți s-a părut OK?

— A fost OK, da! răspunse Alexis automat. Nu e chiar o distanță lungă de la Nashville.

Jasmine se așeză picior peste picior și zâmbi.

— Dacă ai întrebări în acest moment, nu ezita să mi le adresezi! Nu există întrebări stupide, și e treaba mea să mă asigur că ai tot ce îți trebuie pentru ca acest proces să fie cât mai lin posibil pentru tine.

Jasmine avea un fel relaxat de a interacționa. Era prietenoasă fără să fie falsă. Dar mai era și de o eficiență rodată, de parcă mai avusese astfel de întâlniri de cel puțin o mie de ori până atunci. De fapt, probabil că așa se și întâmplase.

Jasmine ridică un biblioraft negru de pe masă.

— Eu, una, prefer să fac lucrurile în felul următor, dacă e în regulă și pentru tine: mai întâi ne ocupăm de detaliile logistice. Scăpăm de hârțogăraie, semnăm ce trebuie semnat și apoi pornim de acolo. Ești de acord cu asta?

— Desigur.

---

¹ Nursing Constituency Council (NCC), organism asemănător cu Ordinul Asistenților Medicali din România (n. tr.).

Femeia deschise biblioraftul, îl puse la loc pe măsuta de cafea și îl întoarse spre Alexis ca aceasta să poată citi.

— Majoritatea hârtiilor sunt pentru tine, dar originalele unora dintre documentele pe care le semnezi vor rămâne la mine.

Alexis se aplecă în timp ce Jasmine frunzărea paginile. Lista cu chestii de făcut înainte de operație. Lista cu chestii de făcut după operație. Ce să aduci și ce să nu aduci. La ce să te aștepti în ziua operației.

— Toate astea par cam premature, o întrerupse Alexis. Nici măcar n-am făcut analizele de sânge.

Jasmine confirmă, dând din cap.

— În mod normal, am aștepta pentru treburile astea. Dar așa cum știi...

— Nu are mult timp la dispoziție.

Jasmie îi zâmbi cu compasiune.

— Știu că trebuie să-ți fie greu.

Alexis nu știa cum să răspundă la asta, așa că se uită din nou la biblioraft.

— Ce mai e acolo?

Jasmine mai dădu câteva pagini.

— În ultima secțiune sunt detalii privind aspectele financiare ale operației. În majoritatea cazurilor, asigurarea medicală a beneficiarului va acoperi toate costurile asociate cu transplantul în sine — analizele, pregătirea preoperatorie și îngrijirea postoperatorie. Dar orice probleme de sănătate ulterioare asociate cu operația vor fi acoperite de propria ta asigurare. Mi-ai spus că ai asigurare, da?

Una minimală. La fel ca majoritatea antreprenorilor mici, Alexis își cumpăraseră propria asigurare de pe piața federală, dar acoperirea nu era grozavă.

Jasmine înțelese greșit lipsa de răspuns a lui Alexis.

— Sunt multe programe disponibile pentru a oferi asistență financiară donatorilor. Dar nu e ceva ce putem garanta sau asupra căruia să avem autoritate, așa că am nevoie de semnătura ta, care să arate că îți înțelegi obligațiile financiare asociate cu transplantul.

Alexis semnă în locul indicat de Jasmine.

Femeia închise biblioraftul și i-l împinse lui Alexis.

— Îți recomandăm să-l ții la îndemână și să-l ai asupra ta când facem toate pregătirile pre-operatorii. Ai folii în care să adaugi documentele pe măsură ce le primești. Dar eu sunt mereu disponibilă pentru întrebări sau clarificări.

Alexis zâmbi sau ceva similar, și deschise sticla de apă.

Jasmine se foi pe scaun.

— Ar trebui să știi că treaba mea este și să evaluez dacă faci asta din proprie voință, fără vreun fel de constrângere financiară sau emoțională.

Alexis se opri și coborî sticla de la gură.

— La ce te referi?

Chipul lui Jasmine se înmuie în genul acela de expresie care prevestea o discuție inconfortabilă.

— Ai trecut prin multe în viață.

— M-ai căutat pe Google?

Jasmine îi ofer din nou un zâmbet calm.

— Spune-mi cum gestionezi stresul!

— Cofeină, terapie și căutarea neostoită a dreptății.

Jasmine râse.

— Faci terapie după incident?

— Bineînțeles! Și găzduiesc o clasă de yoga pentru femeile care au fost victime ale abuzului sexual și hărțuirii.

Jasmine dădu din cap și își notă ceva în dosar.

— Înțeleg că ai aflat abia recent că domnul Vanderpool e tatăl tău.

— Și asta ce legătură are cu operația?

Jasmine adoptă o expresie calmă și neutră.

— E sarcina mea să îți evaluez starea emoțională. Să găsești un tată despre care nu știai poate fi o povară emoțională mare.

— A fost un șoc, recunosc eu ea în cele din urmă.

Jasmine așteaptă ca Alexis să continue, îndemnând-o doar cu o tăcere încurajatoare.

Și, din nu știu ce motiv, Alexis continuă:

— Adică, știam că am avut un tată la un moment dat.

— Dar nu te-ai gândit niciodată să-l găsești?

Alexis ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut niciodată important. O aveam pe mama, și eram o familie perfectă formată din doar două persoane.

— Și acum, că te-a găsit, poți să-mi spui ce-ai simți dacă operația nu ar avea succes?

Alexis tresări.

— N-ar avea succes? În ce sens?

— Organismul lui ar putea respinge rinichiul.

— Dar nu de asta facem analizele? Ca să ne asigurăm că organismul lui nu-l respinge?

— Desigur! Dar nu avem garanții sută la sută.

— Dar sunt garanții, nu-i așa? Dacă nu primește un rinichi, va muri. Corect?

Femeia își înclină ușor capul.

— Va avea nevoie de un rinichi ca să trăiască, da! Dar am putea găsi alt donator. E pe lista de transplant.

— Dar șansele de supraviețuire sunt mai mari, nu? Dacă primește un rinichi de la o rudă în loc de un străin.

— Statistic, da. Beneficiarii au o durată de viață mai mare după operație dacă primesc organul de la un donator în viață care le e rudă.

— Atunci eu trebuie să i-l donez.

Jasmine se aplecă în față.

— Alexia, dar vrei să faci asta?

— Da!

Siguranța și forța cu care rostise răspunsul o surprinsă până și pe ea.

— De ce? întrebă Jasmine.

— Cum adică de ce? Pentru că ar putea muri dacă n-o fac.

— A vrea să protejezi pe cineva de moarte nu e același lucru cu a-ți dori ca persoana respectivă să trăiască.

Alexis se sprijini de spătarul canapelei.

— Ai spus o chestie oribilă.

— Alexis, ceea ce îmi spui aici este complet confidențial. Domnul Vanderpool nu va afla nimic din discuția noastră, așa că poți să fii sinceră.

Alexis simți un fior de iritare pe șira spinării.

— Sunt sinceră. Încerci să mă faci să mă răzgândesc?

— În niciun caz. Doar încerc să înțeleg motivele pentru care ești aici.

La fel încerca și Alexis.

— Nu știu ce vrei să răspund la asta.

— Sunt o mulțime de motive bune și justificate pentru a face asta. Dar obligația n-ar trebui să fie niciodată una dintre ele.

— Nu e vorba de obligație.

Vocea îi sună defensiv chiar și în propriile urechi.

Jasmine se așeză din nou picior peste celălalt.

— Atunci spune-mi despre ce e vorba!

Alexis deschise și închise gura. Răspunsul era acolo, dar îi era teamă de el, la fel ca atunci când Candi o întrebase de ce acceptase ca rezultatele testelor ADN să fie împărtășite cu rudele. Voia să-l testeze pe limbă, să-l lase să se

marineze până când simțurile ei ar fi avut ocazia să-l experimenteze, să-l accepte, înainte să-l spună cu voce tare. Așa că își ascunse sub coapse palmele care îi tremurau și rosti jumătate de adevăr:

— Știu cum e să pierzi un părinte. Nu pot s-o las pe Candi să treacă prin asta.

Jasmine își schimbăp din nou poziția picioarelor și se aplecă spre ea, cu mâinile încheștate pe genunchii lui Alexis.

— Deci e vorba de empatie?

— Da!

— Vrei să ai o relație cu domnul Vanderpool după asta? Alexis evită, din nou, să dea un răspuns clar.

— Nici măcar nu l-am cunoscut.

— Și totuși ești dispusă să-i dai un rinichi.

— Oamenii dau rinichi străinilor tot timpul, nu-i așa?

Jasmine făcu din nou treaba aia cu studiatul în tăcere, apoi dădu din cap și se lăsă pe spate în scaun.

— Hai să facem analizele alea!

După o oră, Alexis stătea în mașină cu un mic bandaj peste îndoitura cotului. Prăjiturilele pe care i le dăduseră stăteau neatînse pe scaunul de lângă ea. Avea telefonul în mână. Tot ce trebuia să facă era să formeze numărul.

Candi răspunse imediat, cu un ton plin de speranță și cu râsuflarea tăiată.

— Alexis?

— Bine! îi spuse tinerei. O să vin să cunosc familia.

CAPITOLUL DOISPREZECE

NOAH AJUNSE CU ZECE MINUTE MAI DEVREME LA INIȚIERE, iar Mack – iritat – îi spuse să aștepte în birou.

— Tu vorbești serios?

Mack făcu un semn cu degetul în direcția lui.

— Clubul de carte e ceva foarte serios.

Ieși și închise ușa în urma lui ca să fie sigur. Noah se trânti pe scaunul de la biroul lui Mack, azvârli volumul *Întoarcerea acasă* pe tăblia curată și aproape goală și se holbă la el. Încercase să mai citească în seara precedentă, dar nu izbutise. În principiu, pentru că mintea îi zbura doar la Alexis și la călătoria ei de la Huntsville din ziua respectivă. Dar și pentru că nu dădea doi bani pe ce încercau să-i spună Mack și băieții. Nicio poveste despre un individ care fusese atât de egoist, încât să lase în urmă o iubită gravidă, n-avea să-l ajute să regleze treaba cu Alexis.

Noah tocmai începuse să se plimbe încolo și înapoi prin birou și să injure când ușa se deschise, în sfârșit. Rusul umplea rama ușii mai ceva ca un agent de securitate.

— Vino după mine!

Noah ezită, însă luă cartea și se supuse. Rusul mergea cu sobrietatea apăsată a unui gardian de pușcărie. Și,

imediat ce intrară în club, Noah înțelese de ce. Luminile erau stinse, cu excepția unui spot care lumina direct asupra unei mese din mijlocul ringului de dans, unde Mack, Gavin, Del, Colton și Malcolm așteptau cu aceleași expresii grave. Un singur scaun era neocupat.

Noah trase scaunul, dar Mack îl împinse cu piciorul.

— Încă n-ai fost invitat să stai jos.

— Mai întâi trebuie să depui jurământul, spuse Del.

Noah râse.

— Tu vorbești serios?

Mack se întunecă la față.

— Sigur! Scuze! Clubul de carte e foarte serios.

— Ridică mâna dreaptă! spuse Mack.

Noah făcu așa cum i se indicase.

— Repetă după mine! zise Mack. Eu, Noah Logan, jur cu solemnitate să respect principiile unui membru al Clubului de Carte Secret al Domnilor.

Noah ciopârți declarația, dar reuși să rostească aproape toate cuvintele.

Mack continuă:

— Jur să muncesc din greu cu mine însumi pentru a depăși o viață de masculinitate toxică.

Noah repetă.

— Și să folosesc lecțiile din manuale pentru a deveni un bărbat mai bun.

— Amin! spuseră băieții.

— Pot să mă așez acum?

Mack dădu din cap cu gravitate. Noah se așează chiar când Malcolm se aplecă înainte.

— Acum vom începe în mod oficial interogatoriul.

Noah privi de la un bărbat la altul.

— Interogatoriul?

— Trebuie să decidem dacă ești demn, spuse Colton.

— Asta-i ridicol! mârâi el.

— Regulile sunt reguli, boule! spuse Mack.

Rusul chicoti.

— Boule!

Noah își desfăcu larg brațele.

— Bine, întrebați-mă ce vreți!

— De ce ești aici? întrebă Malcolm.

— Pentru că m-a frecat Mack la icre cu treaba asta.

Colton bătu cu palma în masă.

— Nu! Răspuns greșit! Mai încearcă!

— Pentru că...

Noah se opri. Încă nu era pregătit s-o spună cu voce tare. Și-o zisese lui însuși de sute de ori, dar să le-o spună și băieților presupunea un nivel cu totul nou de sinceritate.

— Spune-o, Noah! Primul pas e s-o recunoști! spuse Gavin.

Noah își dădu ochii peste cap, își umflă obrajii și vorbi, expirând:

— Mă aflu aici pentru că sunt destul de sigur că m-am îndrăgostit de cea mai bună prietenă a mea.

Băieții încuviințară cu solemnitate.

Del preluă interogatoriul:

— Ce te sperie cel mai mult legat de faptul că ești aici?

— Că o să mă hipnotizați și o să-mi spuneți să mă dezbrac în fundul gol sau ceva de genul.

— Nu e suficient de bine! se răsti Colton. Mai încearcă!

— Mă tem că o s-o dau în bară.

— Cu ce s-o dai în bară? întrebă Del.

— Cu relația cu ea.

— Și de ce te sperie asta?

Noah adoptă o expresie de genul „Ce mama mă-sii?”.

— Tu ce crezi? Pentru că nu vreau s-o pierd!

Băieții schimbă o expresie care însemna ori „acceptabil”, ori „ce grămadă de rahaturi”.

Malcolm preluă sesiunea de întrebări:

— Când ai avut ultima oară o relație reală?

Noah se făcă stânjenit.

— Ce treabă are asta?

— Ne-ai cerut ajutorul. Trebuie să colaborezi.

Noah adoptă o postură bosumflată, cu brațele încrucișate și sprijinit de spătarul scaunului.

— Nu știu! Acum vreo cinci ani, cred.

— Crezi?

Malcolm ridică din sprânceană.

— Era o femeie pe care o știam de la MIT. Am ieșit împreună vreun an.

Mack intervine.

— Și n-a mai fost nimeni de atunci?

Noah ridică dintr-un umăr într-o manieră defensivă. Dacă ar fi știut că urma să fie chestionat cu privire la tot istoricul lui amoros – sau lipsa acestuia –, s-ar fi gândit de două ori la treaba asta.

— Și care e rostul întrebărilor ăstora?

— Rostul e să rupi afurisitul de ciclu, spuse Mack. Femeile nu sunt centre de reabilitare pentru bărbații-bebeluș handicapați emoțional care cred că cheia unei relații serioase e să aștepte, pur și simplu, ca femeia potrivită să le apară în cale. Trebuie să fii dispus să te simți inconfortabil, să-ți depășești limitele, să fii vulnerabil...

Noah pufni.

— Ar trebui să scrii texte pentru felicitări! Asta a fost bună!

Malcolm oftă.

— Apelezi la sarcasm pentru că te simți incomod când un bărbat se exprimă așa de deschis. Înțelegem! Unul dintre cele mai perfide moduri în care masculinitatea toxică distruge bărbații e că ne despoaie de abilitatea de a ne exprima emoțiile și de a ne conecta, și nu doar cu femei, ci și cu alți bărbați. Pentru că bărbații adevărați nu fac asta, nu?

Noah simți cum dă singur din cap.

Malcolm continuă:

— De câte ori în viață ți s-a spus „să fii bărbat”?

Banca de amintiri a lui Noah dădu drumul, neinvitată, unui torent de amintiri, aproape toate implicându-l pe Marsh.

„Să nu te vadă maică-ta plângând așa! Tu ești bărbatul casei acum.”

„Trebuie să te maturizezi și să fii bărbat!”

„Bărbații nu se poartă așa!”

— Ți s-a spus vreodată că bărbații adevărați nu plâng? întrebă Malcolm pe un ton blând.

Noah dădu din cap din nou și simți cum i se împrăstie disconfortul prin piele la fel ca un gândac care i se catără pe braț. Voia să-l plesnească, să-l îndepărteze și să-l distrugă. Ultimul lucru pe care-l voia era să vorbească despre asta.

— Tuturor ni s-a spus, zise Malcolm. Dar e o diferență enormă între ce ne învață societatea că face un bărbat adevărat și ce face un bărbat bun. Iar bărbații buni fac munca grea, emoțională, de a se transforma în parteneri puternici pentru oamenii pe care-i iubesc.

— Dar nu putem face asta singuri, spuse Del. Avem nevoie de prietenii noștri să ne ajute.

— Și asta e scopul întâlnirilor noastre, încheie Mack. Gavin îl bătu pe umăr.

— Suntem aici pentru tine, omule! Pe bune! Și tot ce trebuie să faci e să vorbești. Spune-ne ceva personal!

— Știi că treaba asta e ciudată, nu? Toate astea sunt ciudate.

— Chiar este? Sau ești doar îngrozit să înveți un cod nou pentru bărbăție?

Oare chiar era? Oare era posibil ca hipsterul radical care se considera a fi să fi fost de fapt doar o acoperire pentru un „bărbat-bebeluș handicapat emoțional”?

— Începe cu ceva ușor! îi sugerează Mack. E nevoie de exercițiu ca să înveți să vorbești cu alți bărbați, așa că începe cu ceva pentru care nu e nevoie de multă muncă. Ceva de care ți-a fost rușine să ne povestești. Ceva...

— Îmi place coloana sonoră de la *Vaiana*, spuse Noah, brusc.

Gavin clipi des.

— Te referi la filmul Disney?

— N-aș fi spus-o dacă aș fi știut că o să faceți mișto de mine!

— Nu fac mișto! Voiam doar să fiu sigur, spuse Gavin.

— Îmi place afurisita de coloană sonoră de la *Vaiana*, bine? Cântecele ăla despre cât de departe voi ajunge. Îmi place prostia aia! O dau la maximum la mine acasă. Mă face să mă simt bine.

Malcom își desfăcu larg brațele.

— Cântă-l pentru noi!

Noah simți cum se înroșește de la gât în sus.

— Pe dracu' mă apuc eu de cântat pentru voi!

— Bine! spuse Mack, ridicându-se. Atunci cânt eu!

Un coșmar se dezlănțui în fața ochilor lui Noah în timp ce un strat de sudoare îi acoperi fruntea. Pentru că Mack chiar începu să cânte.

Apoi Del i se alătură.

Malcolm începu și el.

Imediat toți bărbații din încăpere, în afară de Noah, începură să cânte cu brațele larg deschise.

Când terminară, le atrase atenția faptul că Rusul își trăgea nasul. Îi curgeau lacrimi pe obraji.

— A fost așa de frumos!

— Vezi? spuse Mack. Până și Rusul pricepe. Lui nu-i e teamă să-și exprime emoțiile.

Rusul își deschise larg brațele.

— Am nevoie de o îmbrățișare.

— Îți dau eu! spuse Mack și cuprinse trupul masiv al Rusului într-o îmbrățișare.

— Vă cam urăsc acum! spuse Noah.

— Pentru că avem dreptate? îl întreabă Del.

— Pentru că mă simt obligat să-l îmbrățișez pe Rus.

— Nu, ne urăști pentru că asta e o treabă grea! spuse Mack, așezându-se la loc.

Noah își apăsă podurile palmelor pe ochi.

— Doar spuneți-mi ce să fac!

Grupul îi răspunse la unison pe un ton iritat:

— Citește cartea.

— Bine, dar cum naiba o să mă ajute cartea aia? E despre un tip care și-a abandonat fiica, și nu prea aș vrea să învăț niște afurisite de lecții de la el.

Malcolm adoptă atitudinea aia de profesor gata să împărtășească niște înțelepciune.

— Cum crezi că se va termina cartea, Noah?

— E o carte de dragoste. Presupun că vor sfârși împreună și vor trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Malcom dădu din cap.

— Exact! Toate cărțile de dragoste se termină așa. Chiar dacă cititorii știu cum se va termina din secunda în care pun mâna pe carte, tot le citesc până la capăt cu loialitate. De ce crezi că se întâmplă asta?

— Din cauza sexului.

Colton izbi iar cu palma în masă.

— Nu! Răspuns greșit!

— E vorba de călătorie, spuse Malcolm. Contează modul în care ajung la „fericiți până la adânci bătrâneți” și asta face ca aceste cărți să fie așa de speciale și de instructive.

— Călătoria! repetă Noah.

— Nu există poveste care să rezoneze cu mai mulți oameni decât cea a două suflete care își vindecă traumele pentru a depăși obstacole uriașe și a-și găsi drumul spre fericire, spuse Malcolm. Dar fiecare călătorie e diferită, fiecare obstacol e unic. Și în călătoria aceea unică ne găsim lecțiile pentru propriile vieți.

— Nu puteți să-mi faceți un rezumat?

Glumea, însă doar pe jumătate.

— Nu, dacă chiar vrei să funcționeze treaba asta, spuse Mack cu seriozitate.

— Citește mai departe! insistă Malcom. Călătoria ta începe acum!

CAPITOLUL TREISPREZECE

DRUMUL DE LA SPITAL LA CASA VANDERPOOL DURĂ DOAR douăzeci de minute, dar Alexis simți fiecare secundă ca o primă tură agitată într-un roller coaster. Fiecare kilometru o aducea mai aproape și mai aproape de finalul cursei. Și când, în sfârșit, trase pe alea lor, stomacul i se prăbuși într-o cădere liberă de teamă, gravitație și inevitabila întrebarea „Ce Dumnezeuului am făcut?”

De ce nu-l adusesese pe Noah cu ea? Gândul de a se întâlni singură cu oamenii ăștia, cu tatăl ei, păruse înțelept inițial, dar acum își dorea să-l fi avut pe Noah lângă ea. Să-i spună că poate face asta. Că totul va fi bine.

Casa cu două etaje din perioada Confederației se afla la un hectar distanță de șosea, pe o peluză acoperită de gazon verde, luxuriant, tuns la milimetru și la umbra unor stejari falnici. La obloanele albe se aflau jardiniere perfect întreținute în nuanțe intense de roșu, roz și portocaliu, iar de un stâlp al verandei se înălța un steag american care flutura în briza ușoară. Singurul lucru care lipsea era un gărduleț din șipci albe și ar fi fost poza perfectă de revistă.

Toate lucrurile pe care le simțise – teamă, regret, dor – fură înlocuite de ceva ce deveni pe cât de familiar,

pe atât de nedorit. Un sentiment de ranchiună. Casa aia era scoasă din visurile mamei ei. Liniștită. Maiestuoasă. Sigură. Dar ea trebuise să aibă două slujbe ca să economisească pentru un avans la căsuța lor din Nashville.

Asta era genul de casă care necesita bani, siguranța unui job, precum și sprijin din mai multe părți. Lucruri pe care mama ei nu le avusese niciodată.

Asta era o casă de familie, genul de casă care simboliza stabilitatea, prosperitatea și siguranța. Genul de casă în care o mamă nu trebuia să-și facă griji niciodată că nu are cum să-și hrănească copilul, unde puteai să-ți iei un câțel pentru că ți-l permiți, unde medicamentele nu erau raționalizate și unde petrecerile aniversare aveau clovni, torturi uriașe și buchete de baloane.

Alexis parcă în spatele unui BMW sedan lucios și al unui SUV Range Rover. Un Mercedes negru era parcat în garaj alături de un Lexus de un roșu strălucitor.

Îi dădu repede un mesaj lui Candi să-i spună că ajunsese. Candi îi răspunse și o rugă să aștepte pe verandă. O rugă-minte cam ciudată, dar poate era din cauză că Elliott e bolnav și încercau să păstreze liniștea sau ceva de genul.

Nu conta! Alexis voia doar să termine cu asta și să plece acasă. Abia când urcă treptele verandei simți din nou frica aia care îi făcea stomacul să se strângă. Era pe punctul de a-și cunoaște tatăl.

Tatăl!

Ușa de la intrare se deschise, iar Candi ieși afară, trăgând ușa după ea. Înghiți agitată.

— Salut!

— Bună!

Alexis privi peste umărul lui Candi spre ușă.

— S-a întâmplat ceva?

Candi înghiți iar agitată.

— Nu! Eu doar... Voiam să te întâmpin eu înainte să intrăm.

— Ah!

— Toată lumea e aici. Mama și tata; fratele meu, Cayden, cu soția și copiii lui. Candi își mușcă buza, apoi adăugă: Fratele nostru, adică. Tot greșesc asta.

— E în regulă! Făcu semn spre ușa de la intrare și sugeră: Intrăm?

Candi deschise ușa și așteptă ca Alexis să intre. Se auzi sunetul unor răsete înăbușite de undeva din spatele casei, iar Alexis se răsuci încet pe loc într-un antreu care era mai mare decât bucătăria ei. Erau cel puțin patru metri până la tavanul de care atârna un candelabru masiv din cristal.

Candi arătă spre un hol lung care se termina într-o bucătărie.

— Sunt pe terasa acoperită.

Alexis o urmă pe Candi pe holul lung străjuit de rafturi încastate de cărți și încadrat la fiecare capăt de arcade elaborat modelate. Ducea într-o bucătărie bine dotată, cu o insulă de doi metri și jumătate pe mijloc și cu vedere spre o pajiște domoală și o piscină.

Într-o parte, separată de bucătărie printr-un perete de ferestre, era terasa acoperită.

Alexis se opri în loc, lovindu-se cu șoldul de marginea insulei.

Erau șase persoane. O femeie elegant îmbrăcată stătea la un capăt al canapelei privind cu tandrețe un bebeluș și un copil mic care se jucau pe podea. Un bărbat tânăr se afla lângă ea. Avea părul la fel ca al lui Candi și zâmbea larg. Pe podea, o femeie aranja hainele bebelușului.

Și, privindu-i dintr-un fotoliu de piele cu o scântee de mândrie în ochi, era Elliott.

Avea părul cărunt, iar pielea căptase un aspect tern și obosit. Dacă n-ar fi știut, Alexis s-ar fi putut gândi că era de la petrecut prea mult timp la soare, dar știa aspectul acela. Era un semn de boală. Dar zâmbetul... zâmbetul era același din anunțul nupțial – larg și plin de viață. Arăta ca un om care zâmbea mult.

Alexis se întoarse, cu un nod în piept.

— Nu cred că pot face asta.

Dar înainte să poată evada, ceea ce își propusese să facă, femeia mai în vârstă strigă de pe terasă:

— Cine era la ușă, Candi?

Alexis o privi pe Candi în ochi. Umbra vinovată din ochii fetei o umplu pe Alexis de furie.

— La ce se referă?

Candi nu răspunse. Nu direct, în orice caz. Zâmbi la ceva sau cineva peste umărul lui Alexis.

— Am adus o prietenă să vă cunoască, mamă.

— *O prietenă?* șopti Alexis.

— Păi, invit-o înăuntru! spuse femeia.

Pocnetul fotoliului făcu aerul din plămâni lui Alexis să iasă afară tot odată. Cum naiba avea să mai scape acum? Își închise strâns ochii când auzi următorul sunet – pași apropiindu-se.

— Bine ai venit! spuse bărbatul pe un ton blând.

Nu mai avea cum să scape din asta. Alexis se întoarse și se trezi din nou față în față cu o pereche de ochi identici cu ai ei. Bărbatul purta un pulover gri care probabil că îi venise perfect cândva, dar boala îi făcuse umerii să se cocoșeze și tivul să atârne prea mult. Îi întinse mâna.

— Eu sunt Elliott!

Alexis o privi pe Candi nevenindu-i a crede.

— Faci mișto de mine? șuieră ea. Nu le-ai spus că vin?

Elliott își lăsă mâna în jos, încruntându-se, nedumerit.

Candi își găsi vocea, într-un final:

— Tată, ea este... Ea este Alexis!

Elliott îi oferi din nou mâna.

— Îmi pare bine să te cunosc, Alexis! Candi nu prea mai aduce pe nimeni pe acasă acum, că s-a mutat...

Alexis îl întrerupse.

— Alexis Carlisle! Așa mă cheamă!

Elliott clipi de câteva ori, ațintindu-o cu privirea cu o intensitate care o făcea să se foiască și să râdă în același timp. Apoi mărul lui Adam i se plimbă în sus și în jos când înghiți agitat, iar Alexis se decise să-și joace toate cărțile.

— Cred că ai cunoscut-o pe mama mea, Sherry.

Elliot își trase mâna și întoarse spre Candi o privire plină de severitate.

— Ce-ai făcut? o întrebă el cu o șoptă aspră.

— A trebuit s-o fac, tati!

Vocea lui Candi tremură.

Probabil că tensiunea din bucătărie plutise până pe terasă, pentru că femeia mai în vârstă se ridică.

— E totul în ordine?

Elliott se întoarse.

— Totul e în regulă!

Nimeni nu-i crezu vorbele. Unul câte unul, Lauren, Cayden și soția lui – oricare o fi fost numele ei – își îndreptară atenția către Alexis, holbându-se la ea.

Candi începu să răspundă în cuvinte tremurate și fragmentate.

— Ar putea fi compatibilă, tati. Pentru un rinichi.

Lauren icni și se apropie de ei.

— Poftim? O, Doamne! Candi, ea e prietena ta? De ce crezi că ar putea fi compatibilă?

Balerinii femeii scoaseră sunete delicate pe parchetul din lemn masiv când intră în bucătărie.

Cayden și soția lui deveniră la fel de entuziasmați. Veniră fiecare cu câte un copil în brațe și cu expresii similare de speranță. Alexis mârâi și se uită la Candi, a cărei piele devenise nefiresc de palidă.

— Știu că n-ai vrut s-o contactez, tati, dar...

— De ce n-ai vrea s-o contacteze Candi? întrebă Lauren, bucuria de mai devreme fiind înlocuită cu nedumerire. Ce se petrece?

Ochii lui Candi se umplură de lacrimi. *Of, frate!* Alexis își ridică mâinile.

— Bine, ascultă! Poate ar trebui să purtăm conversația asta altă dată!

Elliott se forță să adopte o expresie rezonabilă și înșelătoare când se întoarse spre soția lui.

— Probabil că e o idee bună! Nu vrem să ne entuziasmăm prea tare. Mă îndoiesc că o prietenă oarecare a lui Candi ar putea fi compatibilă.

O prietenă oarecare? Cuvintele ricoșară în interiorul lui Alexis ca o minge de pinball scăpată de sub control, izbindu-se de organele vitale și sfărâmând ce mai rămăsese din zidul care îi înconjură inima. Crăpătura deveni o prăpastie și se umplu brusc cu un sentiment pe care crezuse că îl îngropase cu ajutorul terapiei și al trecerii timpului. Un sentiment pe care sperase că nu-l va mai simți niciodată după ce-l demascase pe Royce. Era dorința de a răni pe cineva așa cum fusese rănită și ea.

— Ei, nu știu ce să zic, Elliott! șopti ea, regretând cuvintele pe care nici măcar nu le rostise încă, dar incapabilă să facă ceva ca să le oprească. Din ce am auzit, copiii sunt adesea cei mai compatibili.

— Pardon? spuse Cayden, privind când la Alexis, când la tatăl lui.

— Despre ce vorbește, Elliott? întrebă Lauren.

— Tati, te rog, lasă-mă să explic! interveni Candi.

De data asta, Cayden explodă:

— Ce mama naibii se petrece aici?

Alexis se uită la Candi după ajutor, dar aceasta se holba la Elliott, care era prea ocupat să arate vinovat ca dracu' ca să mai fie de vreun folos.

— Pe bune? i-o trânti Alexis lui Candi. Ai de gând să mă lași să fac eu asta?

— Eu...

Candi nu putea scoate niciun cuvânt.

Of, pentru numele lui Dumnezeu! Alexis își aruncă mâinile în aer.

— Felicitări, e fetiță!

Sarcasmul își rată ținta. Se holbară cu toții în tăcere, cu excepția lui Elliott, care încerca să sape o groapă în podea cu privirea plecată.

Alexis oftă și mârâi în același timp:

— Sunt fiica lui! spuse ea. Surpriză!

Ar fi putut să arunce o grenadă în mijlocul camerei și tot n-ar fi provocat atâtea pagube ca vorbele ei. Se înălțară țipete, mâini care își acopereau gurile și niște înjurături și, ups, niște lacrimi de la soția lui Elliott.

— Despre ce vorbește? țipă Lauren. Fiica ta?

Cayden îi dădu soției bebelușul care plângea, dar continuă să se uite urât la Alexis.

— Asta-i o minciună! Nu știu cine crezi că ești...

— E sora noastră! spuse Candi. Am testul ADN ca s-o dovedesc.

Cayden își întoarse furia spre Elliott.

— E adevărat? Chiar e fiica ta?

Lauren mai scoase un suspin și se întoarse cu spatele, cu mâinile apăsate pe gură.

În cele din urmă, Elliott își regăsi boabele și se îndreptă de spate.

— N-am vrut să aflați în felul ăsta.

— Doamne sfinte! șopti Cayden. Atunci e adevărat?

Un alt suspin de-al lui Lauren îl trimise pe Elliott în fugă alături de soția lui. O răsuci cu fața spre el.

— Scumpo, te rog! Lasă-mă să-ți explic! S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Cu treizeci și unu de ani în urmă, ca să fim preciși, adăugă Alexis.

Ochii lui Lauren se făcură mari când făcu calculul inevitabil.

— Eram împreună pe atunci, Elliott!

— Nu!

Elliott o apucă pe soția lui de mâini. Ea și le smulse.

— Eram... A fost în vara în care ne-am despărțit. Lauren, te rog! Ascultă-mă!

— A fost femeia aia, nu-i așa? gemu Lauren.

Cuvintele fură ca o palmă peste fața lui Alexis.

— „Femeia aia” a fost mama mea și se numea Sherry Carlisle, și dacă nu crezi că sunt fiica lui, uită-te la ochii mei!

Lauren n-o băgă în seamă pe Alexis, căci ochii înlăcrimați erau ațintiți asupra soțului ei.

— Ea e cea care te-a sunat când te-ai întors de la San Francisco?

Stai! Ce? Mama ei îl sunase? Alexis se năpusti în față.

— Ți-a spus... ți-a spus că e gravidă? Futu-i, ai știut despre mine?

Cuvântul cu „f” se dovedi a fi prea mult pentru soția lui Cayden, pentru că o șterse din cameră, cu copiii.

Cayden își îndreptă furia spre Alexis.

— Cred că ai face bine să pleci.

— Nu! țipă Candi. E compatibilă, tati! Știu că este. A făcut analizele azi și...

— Încetează, Candi! mârâi Elliott. Nu există nicio garanție. Și n-ar fi trebuit s-o aduci aici fără să te consulți mai întâi cu mine.

Lauren își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

Elliott se întoarse spre Alexis.

— Cayden are dreptate. Cred că trebuie să pleci. Îi aruncă apoi lui Candi o privire furioasă și o anunță: O să mă ocup de tine mai târziu!

Alexis clătină din cap.

— Uite ce-i, dacă nu sunt dorită aici, n-am nicio problemă să plec!

Se întoarse spre călcâie și o porni spre ușă, cu picioarele tremurânde. Candi fugi după ea.

— Stai! Te rog, nu pleca!

Alexis trase de ușa de la intrare și coborî cu pași apăsați treptele verandei. Candi fugi după ea și o apucă de braț.

Alexis se răsuci spre ea, furioasă.

— Ce naiba a fost aia, Candi? Mama ta nici măcar nu știa? Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Cum ai putut să le faci asta *lor*?

— Eu doar... mă gândeam la...

— La rinichiul meu. Mda, pricep!

— Nu! Mă gândeam doar să-i salvez viața tatălui meu. Te rog să mă scuzi dacă nu știu protocolul potrivit pentru asta.

Alexis își încheștă pumnii și tropăi până la mașină, scotocind în buzunar după cheie.

— Te rog, nu pleca! o imploră Candi.

— Este evident că nu mă vrea...

Alexis se opri, îngrozită, când emoția îi încheștă gâtul din cauza scăpării verbale.

— Adică nu-mi vrea rinichiul.

— Nu știe ce gândește acum. A fost doar surprins.

Alexis pufni, deschizând portiera.

— Așteaptă aici, bine? Lasă-mă să mai vorbesc cu ei!

Alexis se urcă la volan și, fix înainte să închidă portiera, îi spuse:

— Nu mă mai suna niciodată!

CAPITOLUL PAISPREZECE

CONDUSE CA PRIN CEAȚĂ. PÂNĂ CÂND FURIA, RANCHIUNA și înțepătura respingerii se domoliră într-o amorteală binecuvântată. Până când mașinile care veneau din sens opus pe autostradă se contopiră într-o singură pată. Până când vibrațiile constante ale telefonului de pe podeaua din dreptul scaunului pasagerului deveniră un negativ pentru sunetul invinuirilor pe care și le aducea în minte.

Ar fi trebuit să știe mai bine!

Ar fi trebuit să-l asculte pe Noah!

Și-l imagină în casa lui, stând în picioare în bucătărie, având în mână un bol din orice-și încălzise pentru cină și mâncând cât de repede putea ca să se întoarcă la muncă. Sau poate se odihnea pe canapea, cu picioarele întinse și încrucișate la glezne, în timp ce privea un documentar la televizor. Sau poate era la calculator, cu ochelarii pe nas și cu părul ciufulit, pentru că-și trecuse mâinile prin el de prea multe ori.

Îl văzuse făcând toate acele lucruri. Toate obiceiurile lui îi erau la fel de familiare ca ale ei.

Și deodată își dădu seama că nu voia decât să fie cu el.

Era ora șase când ieși de pe autostradă către casa lui, o casă cu două etaje în stil Craftsman, care părea

modestă pe dinafară, dar care, pe interior, era complet refăcută și modernizată. Noah instalase panouri solare pe acoperiș și tot felul de chestii care erau eficiente din punct de vedere energetic și economiseau curentul electric, și o grămadă de alte lucruri pe care el încercase să i le explice cândva, dar pe care ea nu le înțelesese și nu avea să le înțeleagă niciodată.

Când intră pe aleea lui, se aprinseră luminile automate de la verandă. Nici nu apucă să oprească bine motorul, că ușa de la intrare se deschise. Noah ieși desculț, într-o pereche de blugi și un hanorac decolorat cu sigla MIT pe el. Fiecare emoție pe care și-o înăbușise pe parcursul celor două ore de condus se întoarse acum într-un potop când ieși din mașină.

— Bună! spuse el, coborând în fugă treptele. Am tot încercat să dau de tine. Ți-a murit telefonul? Ce s-a întâmplat?

Alexis închise portiera, ajunse la Noah la mijlocul drumului și își aruncă brațele în jurul taliei lui. El o strânse imediat la piept.

— Ce-ai pățit?

Alexis își apăsă obrazul pe pieptul lui cald, iar sunetul inimii care răzbătea de acolo îi păru o cadență liniștitoare.

— Vorbește cu mine! îi șopti Noah în păr.

— M-a... M-a dat afară.

Noah își încordă brațele.

— Ce-a făcut?

Alexis se trase de lângă el și privi în sus.

— Mi-a spus să plec. Nu mă vrea nici pe mine, nici rinichiul meu.

Noah își înăspri chipul într-o expresie care ar fi trebuit să fie intimidantă, dar care era, în schimb, înduioșătoare din cauza atitudinii lui protectoare.

— Ar fi trebuit să fiu acolo cu tine!

— Mă bucur că n-ai fost! A fost prea umilitor!

Noah o luă de mână și o trase pe trotuar.

— Hai înăuntru!

— Ce făceai? întrebă ea, urmându-l în sus pe treptele verandei. Te-am deranjat?

— Da, din dat ture panicarde, pentru că nu-mi răspundeai la mesaje. Am crezut că ai avut accident de mașină.

Alexis râse încet, dar el se întoarse spre ea în fața ușii de la intrare.

— Nu glumesc! Eram la zece minute distanță de a suna la toate spitalele aflate de-a lungul autostrăzii.

— Îmi pare rău! Eu... eram...

— E în regulă! Mă bucur că ești aici.

Îi ținu ușa deschisă ca să intre prima. Era cald la el în casă și mirosea a pizza. Stomacul îi chiorăi imediat.

— Când ai mâncat ultima oară ceva? o întrebă.

— Nu știu!

Îi făcu semn spre bucătărie când închise ușa.

— Au mai rămas niște felii. N-am comandat nimic cu carne în caz că voiai și tu.

Gestul acela îi aduse lui Alexis un stol de fluturi în stomac și îi impulsionează inima să facă din nou un salt.

— Mulțumesc!

— Nu ți-am spus eu că-mi mulțumești prea mult?

— Ai prefera să iau de bune toate lucrurile astea?

— Aș prefera să-ți intre în cap că sunt aici pentru tine, indiferent ce se întâmplă.

Alexis își dădu jos balerinii și îi lăsă la ușa de la intrare. Casa lui avea interiorul standard al unei locuințe în stil Craftsman. Antreul dădea spre un hol lung cu camere de o parte și de alta și cu o scară la dreapta. La etaj erau trei dormitoare, dintre care unul era folosit pe post de birou.

Holul se termina într-o bucătărie care ducea la mica zonă de luat masa, unde împărțise nenumărate cine cu el în ultimul an. Naproanele maro pe care i le croșetase ea în timpul unei scurte perioade de testat lucrul manual erau puse unul peste altul în mijlocul mesei, nefolosite și, în general, inutilizabile. Dar el le păstrase oricum.

— Stai jos! îi spuse el, făcându-i semn spre masă. Vrei ceva de băut?

— Orice bei și tu.

Noah băgă două felii de pizza la microunde și apoi scoase două beri de dovleac de la frigider. Mâncile tricoului i se întinseră pe umflăturile bicepsilor când răsuci capacele sticlelor. Alexis simți cum fierbințeala i se urcă pe gât când mintea îi zbură imediat la imaginea cu el fără tricou.

Înghiți repede pizza reîncălzită moale în timp ce îi povestea ce se întâmplase. Cu fiecare nouă dezvăluire, expresia lui alterna între furie și compasiune.

— Ar fi trebuit să te ascult! îi spuse ea.

Noah își lăsă sticla pe masă.

— Nu face asta!

— Dar ai avut dreptate!

— Și la fel de bine aș fi putut să mă înșel. Trebuia să descoperi singură.

— Te pricepi mai bine decât mine să judeci oamenii.

— Nu, nu mă pricep! Sunt un dobitoc cinic care crede că toată lumea are un plan ascuns, iar tu ești o afurisită de rază de soare care presupune în mod automat că toată lumea are intenții bune.

Alexis râse.

— O afurisită de rază de soare?

Noah schiță un zâmbet.

— Toate prostiile astea legate de nuntă încep să mă molipsească.

— În orice caz, șopti ea, lăsându-se pe spate în scaun, bănuiesc că asta a fost. Până la urmă, o să-mi păstrez toate organele.

Noah duse farfuria la chiuvetă, o clăti și o puse în mașina de spălat vase.

— Mersi că m-ai hrănit!

— La ce sunt buni prietenii? spuse Noah, care se întoarse la masă și îi întinse mâna. Hai să facem focul afară!

Își împleti degetele într-ale lui și îl lăsă s-o tragă în picioare. Dar când îl urmă afară, singurul foc care o preocupa era acela pe care el îl stărnise în interiorul ei.

După ce Noah aprinse focul în groapa special amenajată pentru asta, se întoarse în casă după două beri și o pătură. Când ieși înapoi, îi dădu una dintre beri și apoi se așeză lângă ea pe canapeaua de grădină pe care îl ajutase s-o aleagă primăvara trecută. Era un colțar în formă de L care mărginea curtea interioară acoperită, unde tot ea îl sfătuisese să agate șiruri de luminițe și coșuri cu flori care se ofiliseră de mult, lăsând în urmă doar vasele goale.

Oare câte nopți stătuse acolo cu el exact în felul acela? Și de ce acum, deodată, spațiul i se părea mai mic, mai intim? Îi tremurară mâinile când întinse pătură peste picioarele lor și când el își întinse un braț pe spătarul canapelei. Plămânii încetară să-i mai funcționeze când vărfurile degetelor lui îi atinseră delicat ceafa.

Dacă și el era la fel de afectat ca ea, n-o arăta. Se uita la flăcări în tăcere, iar chipul i se contură în umbrele care dansau și scânteiau atunci când ridică sticla la gură. Linii alungite și puternice ale gâtului i se mișcă atunci când înghiți.

Privi spre ea.

— Vorbește cu mine!

Îi mai spusese acele cuvinte de nenumărate ori, dar, în seara asta, Alexis înțelese ce dar minunat erau. El nu insistă niciodată, nu era băgăcios. Pur și simplu era acolo, dispus să asculte, întotdeauna. Fără să aștepte nimic la schimb.

— Despre ce? întrebă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Despre ceea ce te face să mă privești cu asemenea intensitate.

Mda, vezi să nu! Cum să-i spună celui mai bun prieten că era brusc copleșită de dorința de a-l săruta?

Alexis își îndreptă privirea spre foc.

— El n-a... Nici măcar n-a întrebat de ea.

Degetele lui îi atinseră din nou gâtul

— De mama ta?

— Nici măcar... nici măcar n-a recunoscut-o ca pe ceva mai mult decât o femeie cu care a avut o simplă aventură de-o vară. O lacrimă o înțepă la coada ochilor când adăugă: Merita mai mult de atât.

— Amândouă meritați mai mult de atât.

— Nici măcar nu sunt sigură că i-a păsat de ea.

— Ar fi contat dacă i-ar fi păsat?

— Nu știu! Poate!

Noah puse berea pe masa de lângă canapea și își schimbă poziția, astfel încât să se poată uita direct spre ea. Pe sub pătură, Alexis își trase un picior sub ea ca să-i facă loc.

— De ce contează?

Lacrima se umflă și îi încețoșă privirea.

— Pentru că merita să fie iubită.

— Tu ai iubit-o.

— Știu, dar nu e același lucru. Merita o dragoste adevărată.

— Povestește-mi despre ea! spuse el, cu vocea încordată.

Alexis își sprijini capul de brațul lui.

— Îi plăceau veverițele. Alți oameni încercau să țină veverițele departe de căsuțele cu mâncare pentru păsări, dar căsuțele ei erau special puse pentru veverițe.

— Seamănă cu o persoană pe care o știu.

— Îi plăcea formația Fleetwood Mac. Și adora romanele de Stephen King. M-a lăsat să citesc *It* când eram în gimnaziu și n-am dormit un an întreg.

Noah zâmbi.

— De asta urăști clovnii?

O durere profundă o izbi în piept.

— Nu!

El nu insistă. Doar așteaptă ca ea să explice.

— Într-un an am vrut și eu un clovn pentru petrecerea de ziua mea. Dar nu ne... Nu ne permiteam. Așa că mama s-a îmbrăcat în clovn pentru mine.

— Și de ce ai început să-i urăști?

— Nu știu! Cred că pentru că știam că era ceva greșit, chiar dacă eram doar copil. Știam că se simte prost din pricina asta. De parcă ar fi eșuat cu ceva. Și nu era cinstit față de ea. Aș vrea să nu-i fi cerut niciodată asta.

Arsura ranchiunei pe care o simțise acasă la Elliott îi pârjoli din nou gâtul.

— Candi a avut clovni la petrecerile de ziua ei, pun pariu. Și pun pariu și că nici n-a trebuit ca Lauren să facă ore suplimentare ca să-i plătească.

— E nedrept. Totul.

Alexis se ridică și luă o gură de bere.

— Știi ce e cu adevărat nedrept? Îmi aduc aminte că doctorul purta o cravată roșie în ziua în care am aflat că mama are cancer. Dar nu-mi pot aminti cu ce era ea îmbrăcată în ziua aia. Nu vreau să-mi aduc aminte de cravata lui.

Noah scoase un oftat îndurerat și se întoarse spre ea.
— Iubito...

— Amintirile sunt nedrepte, știi? Nu ne spun decât când e prea târziu că mărunțișul ăsta, detaliul ăsta, e ceva de care ai nevoie să te agăți. De ce ne amintim toate lucrurile mărunte și ciudate, dar nu și lucrurile importante?

Noah clătină din cap.

— Nu știi!

— Mama... mi-a spus odată că cea mai grea parte atunci când ești părinte e că nu știi niciodată când o să fie ultima oară când faci ceva pentru copilul tău. Ultima oară când îl speli pe păr. Când îi pregătești prânzul pentru școală. Când îl ajuți să-și lege șireturile. Dar e valabil și când ești copilul. Când te uiți la un părinte cum moare. Nimeni nu-ți spune asta, nimeni nu te avertizează. Că ai nevoie să te agăți de fiecare detaliu, pentru că ar putea fi ultima oară când vă duceți la un film împreună sau când ieșiți la cumpărături. Îmi aduc aminte ultimul nostru Crăciun împreună, dar nu și ce a spus când a deschis cadourile pe care i le-am dat. De ce nu-mi pot aminti lucrurile alea? Îmi doresc atât de mult să mi le amintesc!

— Vino aici!

Noah își deschise brațele, iar ea se cuibări în interiorul lor de bunăvoie. Era o îmbrățișare stângace, afectată de felul în care stăteau și de pătura încurcată printre picioarele lor, dar era perfectă. El era perfect.

— Am învățat să mă prefac atunci când era bolnavă, spuse Alexis. Că nu se întâmpla cu adevărat. Știi? Poate că, dacă îmi trăiam viața ca de obicei, dacă mă purtam ca și cum totul era normal, ca și cum nu era pe moarte, poate că nu murea. Dar apoi lucrurile s-au înrăutățit din ce în ce mai tare, și apoi a venit ziua aceea și am știut că totul s-a

terminat. Și eu am continuat s-o mângâi pe mână și să-i spun că e în regulă. Că poate pleca. Și că o să fiu bine. Că o să fiu bine după ce avea să plece. Dar nu sunt bine.

— Îmi pare rău! spuse Noah în părul ei, sprijinindu-i capul pe umărul lui. Pentru tot!

— Mă simt egoistă. Că fac ca totul să fie despre mine.

— Doliul nu te face egoistă, Lexa!

Gura lui era pe părul ei.

— Oare pe mine mă face egoist deoarece am vrut să dau jos tot Guvernul Statelor Unite ca să mă răzbun pentru că mi-a furat tatăl?

— Tu erai un copil. Eu sunt adult.

— Acum sunt adult și tot îi urăsc pentru asta. Așa că, dacă tu ești egoistă pentru că ești furioasă pe afurisitul de Elliott Vanderpool, atunci și eu sunt. Și ce dacă? Amândoi am pierdut părinți atunci când eram prea tineri.

— Știi ce uram cel mai tare?

El își frecă ușor buzele de părul ei.

— Hmmm?

— Să gestionez emoțiile altor oameni cu privire la moartea mamei *mele*. Oamenii ori nu știu ce să spună, ori cred că știu și sfârșesc prin a spune ceva prostesc și îți pare rău pentru ei, așa că spui ceva ca să-i acoperi. E extenuant!

El râse, dar nu era nicio bucurie în acel hohot, ci doar înțelegere.

— După ce a murit tata, am ajuns într-un punct în care îmi venea să pocnesc pe oricine îmi spunea cât de rău îi pare.

— Sau care te întreba dacă te poate ajuta cu ceva.

— Totul se întâmplă cu un motiv...

El scoase un geamăt.

— Că sunt acolo pentru tine.

— Că ești puternic.

— De parcă există altă variantă în afară de a te trezi în fiecare zi și a-ți continua viața.

— Exact!

Ea trase în piept o gură de aer tremurată și închise ochii strâns.

— Nu cred că aș fi putut face asta fără tine.

— Îți promit că nu va trebui să afli! Își coborî gura la urechea ei și îi șopti: Nu trebuie să fii atât de puternică tot timpul, Lexa. Nu cu mine!

Alexis își lipi fața de gâtul lui și trase aer în piept. Noah mirosea a detergentul lui de rufe și abia în momentul acela își dădu seama că era parfumul ei preferat. Mirosea a siguranță și a încredere.

Și a dorință. O nevoie fierbinte și arzătoare. Pentru ei și doar pentru el. Și se săturase până peste cap să lupte contra ei.

Prima atingere a buzelor ei pe gâtul lui i se păru lui Noah accidentală. O simplă coincidență când se mișcase în brațele lui ca să se așeze mai bine.

Dar apoi se întâmplă din nou.

Încetă să respire atunci când buzele ei îi atinseră pulsul agitat de la gât și zăboviră acolo, fierbinți și moi. Și chiar și atunci, Noah s-ar fi putut convinge că n-o făcuse intenționat, dacă ea nu și-ar fi răsfirat degetele pe pieptul lui. Dacă nu i-ar fi atins ușor maxilarul cu nasul. Și dacă n-ar fi ridicat capul și nu i-ar fi șoptit numele cu o voce încărcată de ceva ce ar fi recunoscut oriunde, dar nu auzise nici odată la ea.

Dorință!

Tot interiorul lui explodă într-un şir frenetic de activităţi – inima îi bubui, sângele i se învâlbura în vene, stomacul i se strânse –, dar apoi respiră din nou şi totul înlemni. Voia să se mişte, să spună ceva, dar nu putea, pentru că îi era teamă să rupă vraja. Dacă făcea un gest oricât de mic, cum ar fi fost să clipească, ea ar fi putut să dispară. Sau el s-ar fi putut trezi şi şi-ar fi dat seama că ultimele treizeci de minute fuseseră un vis, că doar aţipise pe canapea după ce citise cartea aia afurisită. O mai visase aşa şi alte dăţi şi se trezise de multe ori dezamăgit.

Dar nu putea fi un vis, pentru că imaginaţia lui adormită nu capturase niciodată dulceaţa atingerii ei în felul în care o făcea acum.

— Lexa! şopti el răguşit.

Drept răspuns, vârful nasului ei se atinse uşor de-al lui. Şi chiar dacă acum era aşa de aproape că trăsăturile ei se estompau în faţa ochilor lui, n-avea nevoie să vadă limpede ca să ştie ce se petrece. Simţurile lui înregistrau momentul prin atingere, sunet şi miros.

Degetele ei tremurânde când alunecară pe partea din faţă a tricoului lui.

Respiraţia ei întretăiată când gurile li se apropiară.

Mirosul ei încins de scortişoară când îi inspiră aroma.

Undeva, în subconştient, se auzeau nişte avertismente: *Ia-o încet. E vulnerabilă. Odată ce treci puntea aia, nu te mai poţi întoarce înapoi!* Dar chiar şi cel mai nobil dintre bărbaţi ar fi avut dificultăţi în a le asculta atunci când femeia care îi furase inima şi-o deschidea, în sfârşit, pe a ei.

Există puţine momente în viaţă când un bărbat se confruntă cu o decizie cu asemenea consecinţe definitive, dar acela era unul dintre ele. Acela era momentul în care Noah trebuia să aleagă.

Dorință sau abținere.

Pasiune sau prietenie.

Lexa sau singurătatea.

Creierul lui știa răspunsurile corecte, dar nu creierul lui era la conducere. Inima lui era. Cu Alexis, așa avea să fie mereu.

Așa că inima lui fu cea care decise s-o tragă peste el, astfel încât să-l încalcece. Inima lui îl făcu să-și împletească degetele în părul ei. Și când buzele i le tachinară pe ale lui – o dată, de două ori, nu neapărat ca un sărut, cât ca un semn de întrebare –, inima lui fu cea care îi răspunse.

După atâta timp, în sfârșit, *da*.

Își lipi buzele de ale ei și orice îndoială mai avea se evaporă în certitudinea că spre asta se îndreptaseră de la bun început.

Alexis se lăsă moale în brațele lui și îl lăsă să preia conducerea. Noah îi gustă, îi frământă, îi veneră și îi exploră buzele cu ale lui. Ea îl sărută așa cum Noah știuse că avea s-o facă. Cu tandrețe și cu pasiune. Cu o palmă fierbinte apăsată pe spatele lui în timp ce cealaltă îi ținea strâns bicepsul. Când el schimbă unghiul și pătrunse și mai profund, când limba lui atinse interiorul gurii ei, Noah auzi un geamăt și își dădu seama cu întârziere că se auzise din gâtul lui. Deodată, Alexis își strecură mâna pe sub partea din față a tricoului lui. Următorul geamăt se auzi de la ea, iar pe Noah îl cuprinse un fior când ea îi îngână numele, de parcă simplul act de a-l atinge era suficient ca s-o facă să-și piardă mințile. Pentru el era suficient. Degetele ei urcară tot mai sus până când se răsfirară peste sfârcul lui întărit.

O, Doamne! El se cutremură, mârâi și o imploră s-o facă din nou.

Așa că ea o făcu.

În secunda următoare, o rostogoli pe spate.

Doar de atât fusese nevoie. Atingerea degetelor ei pe sfârcuri și brusc era un bărbat posedat. Se cufundă mai adânc în gura ei și se așează între coapsele ei. Ea se împleti cu el, se deschise pentru el, îl cuprinse cu piciorul.

Alexis mai scoase un geamăt care îi trimise un impuls de dorință în vintre, și corpul lui reacționează de unul singur. Își înclină șoldurile, se freacă de ea, iar ea îi icni în gură, așa că el o făcu din nou. Și din nou. Și din nou. Ea își ridică ambele picioare și și le înfășură în jurul taliei lui. O fierbințeală dogoritoare și o tandrețe dulce i se contopiră în piept, umplându-i plămânii cu un cocktail amețitor, atunci când ea se arcui spre el, gâfâind și scoțând gemete care îl implorau s-o atingă.

Așa că el o făcu.

Alunecă cu palma în sus pe talia ei până când atinse conturul sânului cu degetele.

— Noah! șopti ea, lăsându-și capul pe spate, apoi își împleti degetele în părul lui și îi trase gura înapoi peste a ei.

Ar fi putut s-o sărute la nesfârșit. Lent. Pasional. În orice fel voia. Dar apoi degetele ei dădură drumul părului și începură să băjbâie după nasturele de la blugi, iar vocea rațiunii începu să-i dea târcoale, trăgând clopotele în creierul lui, ca un fel de sirenă de avertizare care acoperea bubuiala și îndemnul inimii, precum și umflătura care îi pulsa în pantaloni.

Acel „la nesfârșit” se opri în secunda aia, cu un scârțait dureros și plin de remușcări.

Ce. Naiba. Făcea?

Nu putea... Ei nu puteau. Nu acum. Nu așa. Nu încă.

Cu o forță pe care nu știa că o posedă, Noah își smulse gura de peste a ei, se ridică în genunchi și în coate și închise ochii strâns.

— Scumpo, stai!

Deodată, totul se termină.

Acum încerca să-i desfacă nasturele de la blugi, disperată să-l atingă și să-l simtă în interiorul ei. Și în secunda următoare, el scoase un sunet agonizant și îi spuse să se oprească.

Tot corpul i se răci când îi văzu ochii închiși.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Noah se ridică și se lăsă cu fundul pe călcâie. Își acoperi fața cu palmele.

— Asta... Nu putem!

— De ce nu? Ce s-a întâmplat?

Noah se întoarse și se sprijini pe celălalt braț al canapelei. Cu un zgomot chinuit, își lăsă capul în jos și inspiră și expiră de câteva ori pe nas, de parcă ar fi încercat să nu vomite.

Ultima vibrație de dorință, atâta câtă mai rămăsese, se evaporă ca ultimul puf de abur din difuzorul ei de uleiuri esențiale. El... El o respingea. O, Doamne! Ce făcuse? Alexis se ridică în șezut și își dădu părul încâlcit de pe față. Noah deschise ochii și o privi cu o expresie care nu putea fi descrisă decât ca una de groază cumplită. Ca și cum tocmai s-ar fi trezit și ar fi descoperit o străină goală în patul lui.

Ea era străina goală.

Goală și vulnerabilă și cu siguranță, sută la sută, regretată.

Alexis încercă să se ridice de pe canapea, dar se împiedică în pătură și nu reuși decât să se rostogolească la podea. Căzu în genunchi fără nicio grație.

Noah se îndreptă de spate.

— Ești bine?

Alexis se împletici în picioare.

— Îmi pare rău!

— Lexa, ce faci?

— Îmi pare rău! Eu... eu n-ar fi trebuit să... Se întoarce ca să nu-l mai vadă – să nu-i vadă privirea – și merse cât de repede putu fără să pară că fuge de-a dreptul.

În urma ei, Noah se ridică așa de repede, că dă rămă o sticlă care începu să-și verse conținutul pe jos.

— Lexa, stai!

I se făcu rău. Alexis aproape smulse din țâțâni ușa din spate.

— Îmi pare rău! Îmi pare rău! Trebuie să plec!

Noah reuși s-o apuce de mână și s-o tragă înapoi.

— Nu pleca! Nu așa! Alexis, te rog! Ascultă-mă! Asta nu e...

Ea se smulse din strânsoare și începu să alerge prin casă ca să nu trebuiască să audă restul propoziției. „Nu e ceea ce crezi.” „Nu e ceea ce vrei.” „Nu e ceea ce vreau eu.”

Noah fugi după ea. Pe hol. Afară pe ușă. În jos pe treptele verandei. Implorând-o încontinuu să se oprească.

— Alexis, stai!

— Trebuie să plec! Îmi pare rău, Noah! N-ar fi trebuit să fac asta!

Se urcă în mașină și porni fără să se mai uite la el. Câteva secunde mai târziu, Noah rămase pe alee, cu mâinile împreunate în creștetul capului.

Alexis reuși să șofeze cale de două străzi până când îi sună telefonul pe locul pasagerului.

Avea să se facă două dimineața până când sunatul avea să înceteze.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— UAU, TE SIMȚI BINE?

Alexis își feri privirea de Jessica atunci când intră în cafenea a doua zi dimineăta, cu jumătate de oră întârziere. Puse jos cușca de transport a lui Beefcake, îi dădu drumul din ea, apoi își puse haina în cuier.

— Mă simt bine!

— Arăți de parcă ai fi plâns.

— Alergii, minți Alexis.

Pentru că da, plânsese. Plânsese toată noaptea. Cu hohote și suspine înfundate în pernă și uneori în pisica ei. Probabil că nu era cinstit să ignore apelurile și mesajele lui Noah, dar cinstea n-avea să-i spele pata neagră de rușine și umilință care îi mânjea fiecare amintire de seara trecută. Și oare chiar era important ce avea el de spus? Se dăduse la el, iar el o respinsese. Exact așa cum se temuse că avea s-o facă. Nu putea vorbi cu el. Nu putea să dea ochii cu el. Indiferent ce spunea, adevărul îi fusese întipărit pe chip atunci când se ridicase de pe ea cu o seară în urmă.

Fusese îngrozit. Nu exista alt cuvânt care să definească situația.

Poate că asta o duruse cel mai tare. Brusc i se păruse că Noah e un străin.

Jessica zăbovi prin preajmă în timp ce Alexis își înșefă șorțul și și-l trase peste cap.

— Ești sigură...

— Mă simt bine, Jessica! Hai să ne apucăm de treabă!

Jessica reacționează de parcă Alexis țișase la ea.

— Scuze! spuse Alexis și se întinse s-o strângă ușor de braț. Ca să fiu sinceră, nu mă simt bine, dar nu pot vorbi despre asta acum. Bine?

Jessica dădu din cap, iar trăsăturile i se mai relaxară puțin.

— Sunt aici dacă ai nevoie.

— Apreciez asta!

Alexis își dorea să-și fi adus o șapcă pe care să și-o indese pe cap. Poate i-ar fi ascuns un pic cearcănele vineții și ochii roșii.

Jessica îi mai aruncă o privire, apoi dădu din cap și ieși din bucătărie. Alexis încercă să se piardă în rutina specifică orelor de dinaintea deschiderii cafenelei și, chiar când reușise să se liniștească, Jessica se întoarse.

— A venit cineva să te vadă.

Alexis ridică iute capul.

— Noah?

Tonul ei reuși să transmită speranță și groază în același timp, o combinație care o făcu pe Jessica să-și arcuiască sprâncenele.

— Nu! E un bătrân.

Practic, putea fi oricine peste treizeci de ani. Jessica înțelegea altfel decât Alexis termenul „bătrân”.

— L-am mințit și i-am spus că vii abia după zece, spuse Jessica. A zis că o să aștepte.

Alexis împinse ușa de la bucătărie și se uită înspre locul indicat de Jessica. Respirația i se opri în gât.

Elliott!

Stătea pe o bancă în fața cafenelei, aplecat în față, cu mâinile încheștate pe genunchi și uitându-se lung la fântâna care decora mijlocul trotuarului, întâmpinându-i pe turiștii care ajungeau în East Nashville. Razele soarelui se reflectau pe verigheta de aur de la mâna stângă și îi făceau părul grizonant să pară mai degrabă alb.

— Îmi pare rău! spuse Jessica. Am încercat să scap de el. Știu că probabil nu ai dispoziția necesară să vorbești cu nimeni.

— E în regulă! Mă ocup eu de asta!

— Nu e un alt reporter, nu? întrebă Jessica, molfăind buza de jos.

— Nu! spuse Alexis. E tatăl meu!

— Poftim?

Dar Alexis se îndepărtase deja, iar pașii îi răsunau pe podeaua cafenelei goale. Deschise ușa, trăgând aer în piept. Clinchetul clopoțelului îl făcu să ridice capul. Buzele i se deschiseră, dar nu ieși niciun sunet.

Ea se opri în fața lui.

— Bună, tati!

— Eu...

Elliott își dresă glasul.

Alexis nu se putu abține. Ridică dintr-o sprânceană.

— Mă cheamă Alexis. Sau ai și uitat deja?

El oftă adânc și își trecu degetele prin păr.

— Îmi pare rău! Eu doar... Semeni atât de mult cu mama ta! Mă... mă ia prin surprindere de fiecare dată.

— Uau, și când mă gândesc că ultima oară când ne-am întâlnit, m-ai dat afară!

— Îmi pare rău! A fost așa o surpriză! Candi nu ne-a spus nimic despre tine. Eu...

Alexis flutură din mâini ca pentru a-l opri să mai spună ineptii.

— Ce faci aici?

— Speram să putem sta de vorbă.

— Mamă, e greu de crezut că mai avem ceva să ne spunem după ziua de ieri!

— Avem! O grămadă! spuse Elliot și se ridică încet. Putem... Putem să mergem undeva?

— Sunt destul de ocupată acum. Am o afacere de condus.

— Te rog, Alexis!

Tonul rugător al vocii sale îi aminti destul de mult de tonul lui Noah din seara precedentă, în timp ce fugea după ea pe trotuar. Vocea lui Noah frânsese o parte din ea. Acum Elliott era pe punctul de a frânge ce mai rămăsese.

— Nu-ți datorez nimic! Nici timpul meu. Nici rinichiul meu. Nici compasiunea mea.

Simți cuvintele dure rostite ca și cum ar fi fost boia de ardei iute pe limbă.

— Știi asta!

Alexis se întoarse să se uite prin vitrina cafenelei. Jessica nici măcar nu se deranja să ascundă că se holbează. Rămase surprinsă că Jessica nu scosese popcornul încă. Nicio șansă să aibă parte de intimitate pe undeva, prin cafenea, dar Alexis era prea obosită ca să se gândească măcar să meargă în altă parte. Și era prea frig afară.

— Putem vorbi în biroul meu.

Trăsăturile lui se înmuiară într-o expresie ușurată.

— Mulțumesc!

Clopoțelul sună din nou când Alexis deschise ușa. Elliott se întinse peste capul ei să i-o țină deschisă, genul acela de politețe firească pe care bărbații mai în vârstă o au în preajma femeilor, și asta o făcu să simtă

furnicături pe piele. Tâșni înăuntru cu pașii apăsați și se repezi pe podeaua acoperită cu gresie. Pașii lui erau lenți și resemnați în urma ei. Evitând privirea Jessicai, Alexis împinse ușa batantă care ducea spre bucătărie și birou.

Acesta din urmă avea dimensiunea unui dulap, așa că regretă că îl invitasese înăuntru imediat ce se așeză la masă. Ar fi preferat lipsa de intimitate din cafenea în locul senzației claustrofobice de a fi singură într-o cameră cu bărbatul care doar cu o zi în urmă se purtase de parcă era la fel de binevenită în viața lui ca un virus gastrointestinal.

Elliott își frecă palmele de blugi.

— Cafeneaua ta e foarte drăguță.

— Mersi! spuse, dar tonul ei sună de parcă ar fi spus de fapt „Du-te dracului”, și își dori, pentru a nu știu câta oară în viață, să fi avut tupeul lui Lăv.

— Ai deschis de un an?

— Aproape doi.

— Chestia cu pisicile...

Alexis ridică din sprânceană când el făcu o pauză.

— Deci tu... aduci pisicuțe salvate ca să fie adoptate?

— Îmi place să găsesc case creaturilor abandonate.

El zâmbi trist. De parcă s-ar fi prins de aluzia ei și înțelegea că o merită. Din nefericire, lui Alexis nu-i dădu satisfacția la care sperase. Empatia excesivă era crucea pe care o avea de dus.

— Uite ce el spuse, făcându-i-se milă de el, pentru că toată treaba era dureroasă. Hai să încetăm cu flecăreala de doi bani, bine? Presupun că ești aici pentru că, la un moment dat, seara trecută, ți-ai dat seama că ai lăsat un rinichi perfect viabil să iasă pe ușă. Hai să ne concentrăm pe asta!

Replica ei păru să-l scoată din muțenie.

— Nu de asta am venit.

— Dacă te aștepti să te cred că ai condus două ore cu noaptea în cap doar ca să mă cunoști mai bine, atunci ești un idiot!

— Am condus două ore ca să îmi cer iertare.

— Nici pe asta n-o cred!

— În orice caz, mulțumesc că ai fost de acord să vorbești cu mine!

— Nu pot să am moartea ta pe conștiință. Am și așa destule pentru care să mă simt vinovată.

— Dacă vorbești despre situația cu Royce Preston, n-ai de ce să te simți vinovată cu privire la asta.

Alexis pufni.

— Oh, mersi, tati!

Deodată se auzi un ciocănit la ușă, iar Jessica își vări capul în birou.

— Eu, ăă, v-am adus niște apă, îngăimă, iar privirea îi fugi spre Elliott cu o curiozitate nemașcată. Pot să vă mai aduc ceva?

Alexis murea după chai latte-ul ei zilnic, dar stomacul deja i se revolta din cauza unei supradoze de furie înăbușită și trădare. Cofeina ar fi trimis-o direct la baie.

— Apă e suficient! Mulțumesc.

Jessica puse ambele sticle pe birou, îi mai aruncă o privire lui Elliott și apoi ieși din cameră.

Elliott răsuci dopul sticlei și luă o înghițitură lacomă, cu o agresivitate care sugera că și-ar fi dorit ceva mai tare.

Degetele i se încordară pe sticla de apă.

— Cred că e grozav ce-ai făcut aici, că ai pus la dispoziție cafeneaua altor victime ale abuzului.

Alexis își încrucișă brațele la piept.

— Ieri echipa de transplant mi-a dat niște informații cu privire la cum funcționează toată treaba. Încă n-am avut șansa să citesc totul, dar o să aflăm destul de curând dacă sunt șanse mari să fiu compatibilă.

El ridică mâna.

— Te rog! Nu-mi pasă de nimic din toate astea acum.

— Păi, eu, una, nu vreau să vorbesc despre nimic altceva.

Se ridică.

— Așa că ai bătut drumul degeaba. E nevoie să te conduc sau...

— Stai un pic! Am lucruri pe care vreau să ți le spun. Lucruri pe care vreau să le înțelegi cu privire la ce s-a întâmplat pe vremuri între mine și mama ta.

Cuvintele „mama ta” o tăiară pe Alexis în carne vie.

— Asta e partea în care îmi vinzi niște gogoși despre cât de mult ai ținut la mama și cum n-ai uitat-o niciodată și...

— Am ținut. Și n-am uitat-o.

Alexis își dădu ochii peste cap. Totuși, rămase acolo. Implorându-l în tăcere să spună mai multe. Dorindu-și să fi fost adevărat. Dorindu-și ca mama ei să nu fi fost pur și simplu *femeia aia*, pentru că, Doamne sfinte, ea ce-ar fi fost în cazul ăsta?

Probabil că Elliott simți că Alexis lăsase un pic garda jos pentru că insistă.

— Vreau să știi că n-a fost doar o poveste de-o vară.

— Serios? Pentru că mie mi s-a părut că erai doar într-o scurtă pauză cu nevastă-ta.

— Așa este! Când am întâlnit-o, eu..., începu și se foi de parcă ar fi fost stânjenitor să vorbească, și era.

Alexis își dorea ca el să tacă și să nu mai spună absolut nimic.

— Când am cunoscut-o pe mama ta, începu el din nou, eram într-o postură cam ciudată. Lauren și cu mine fuseserăm împreună timp de patru ani, dar ea s-a despărțit cu mine chiar înainte să mă mut la San Francisco pentru un internship. Insista să ne căsătorim, iar eu nu eram pregătit încă.

Lui Alexis aproape că-i păru rău pentru Lauren. Aproape.
— Mama ta era...

Expiră cu un zâmbet nostalgic pe care Alexis l-ar fi considerat adorabil, dacă n-ar fi fost o mare păcăleală.

— M-am îndrăgostit rău de ea! spuse Elliott. Țineam mult la ea!

Alexis pufni.

— Hai, mă lași?

— E adevărat! Era plină de viață și amuzantă, și...

— Am priceput! Era hipioata visurilor tale în viața ta de corporatist la patru ace și te-a luat complet prin surprindere, și te-a făcut să te îndoiești de tot ce credeai că vrei de la viață.

— Da! șopti el fără nicio urmă de ironie.

— Și de ce ai părăsit-o?

Rosti întrebarea înainte să se poată abține. Nu voia ca el să creadă că îi pasă, că abandonul lui însemna ceva sau că avea vreo importanță pentru ea.

— A trebuit să mă întorc în Pasadena. Trecuse vara.

— De ce te-a sunat? Ca să-ți spună că e gravidă?

— Nu! Jur că nu!

— Și atunci de ce?

— Voia să știe dacă era adevărat că am... o iubită. Când i-am confirmat, mi-a spus că nu mai vrea să vorbească cu mine niciodată. Se aplecă în față cu o privire imploratoare și continuă: Alexis, te rog, trebuie să mă crezi! Dacă aș fi știut despre tine, aș fi...

— Ai fi făcut ce? Te-ai fi însurat cu ea în loc de Lauren? Sau poate te-ai fi însurat cu Lauren și mi-ai fi trimis bani și felicitări de ziua mea?

— Nu știu! Nu știu ce-aș fi făcut, dar nu te-aș fi abandonat pur și simplu.

Cuvintele lui contau mai mult decât ar fi trebuit, ceea ce însemna că dureau mai mult decât ar fi trebuit. Și asta însemna că se îndrepta spre o cădere nervoasă, în care îi venea să deschidă gura și să lase cuvintele să se verse până când s-ar fi golit de tot. Dar Elliott nu merita ca ea să-și asume un astfel de risc emoțional. Nu după ziua de ieri. Testase apele – mai întâi prin faptul că fusese de acord să cunoască familia Vanderpool și apoi când se dăduse la Noah – și ambele eșuaseră grupa mare.

— Nu mai contează acum, spuse ea, în cele din urmă, forțându-și vocea să adopte un timbru calm și reținut, genul de ton pe care-l folosea cu Karen. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Am supraviețuit fără tine atunci și o să supraviețuiesc fără tine și acum. Asta e o tranzacție. Nimic mai mult. Și după ce se termină, tu te poți întoarce la viața ta, iar eu la a mea. De acord?

O expresie îndurerată îi înăspri trăsăturile.

— Ce trebuie să fac ca să-ți dovedesc cât de rău îmi pare, Alexis? Doar spune-mi și o s-o fac!

Alexis clătină din cap și încercă să adopte cea mai sigură atitudine, adică să nu aibă nicio reacție. Totuși, când deschise gura, ieși o întrebare:

— Dacă ai aflat despre mine acum trei ani, de ce nu m-ai contactat?

O umbră înaltă întunecă pragul ușii.

— Pentru că n-avea nevoie de un rinichi atunci.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

LUI NOAH NU-I Venea să creadă. CE NAIBA FĂCEA dobitocul ăla acolo?

Elliott își mentinu un calm inexpressiv și întinse mâna.

— Elliott Vanderpool. Și tu ești...

— Bărbatul care o să te scoată în șuturi de aici.

Alexis își puse palma pe pieptul lui Noah.

— Noah, te rog, nu!

El o privi și îi analiză aspectul fizic. Ochi roșii și umflați. Cearcăne vineții. Voia să creadă că bărbatul din birou era cauza suferinței ei, dar nu era chiar așa de prost. Avea și el partea lui de vină, iar asta îl termina psihic.

Elliott se ridică încet.

— El e... Ești iubitul ei?

Auzind asta, Alexis scoase un zgomot greu de înțeles, care îi provocă lui Noah o mică explozie în inimă.

— Nu contează cine sunt! Stai departe de ea!

Elliott se uită la Alexis.

— Nu e adevărat! Nu am venit pentru că am nevoie de un rinichi. Am venit pentru că sunt tatăl tău...

Noah își încleștă pumnii.

— Îndrăznești să te numești așa după ce ai dat-o afară din casă?

Elliott ridică mâinile ca pentru a cere un armistițiu.
— Am venit să-î cer iertare pentru asta.

Din câte se părea, toată lumea avea nevoie să ceară iertare în ziua aceea.

— Trebuie să pleci!

— Noah! oftă Alexis cu mâna apăsată pe pieptul lui. Poți să aștepti afară?

Noah o privi în ochi. Sub durerea evidentă era o detașare care îl sperie mai mult decât faptul că fugise ieri de lângă el. Îl sperie mai tare decât orele chinuitoare în care așteptase ca ea să-l sune înapoi sau să-î răspundă măcar la un mesaj. Chiar și cu degetele pe pieptul lui, era deconectată de el. Ieri, atingerea ei fusese încărcată de căldură. Azi era rece ca gheața.

— E în regulă! spuse Elliott, poate pentru că își dăduse seama de tensiunea dintre ei sau poate pentru că era un laș afurisit. Tocmai plecam. Am... am spus tot ce am avut nevoie să spun.

Alexis se întoarse spre ticălos.

— Așteaptă! Se uită înapoi la Noah și zise: Poți să aștepti afară, te rog?

De data asta îi făcu semn să iasă, iar concedierea i se păru un avertisment și o pedeapsă în același timp.

Noah își forță picioarele să se miște, iar Alexis închise ușa în urma lui. Se opri să asculte, dar apoi se simți vinovat. Alexis nu-l voia în conversația respectivă și măcar atât putea să facă, să-î respecte dorințele. Noah se târâi până la unul dintre scaunele de lângă blatul de bucătărie din oțel inoxidabil și se așeză. În spatele lui, se deschise ușa de la bucătărie, și niște pași frenetici se apropiară. Se întoarse și dădu cu ochii de Jessica.

— Ce se petrece? șopti ea.

— Să mă ia naiba dacă știu! mormăi el.

— Ăla chiar e tatăl ei?

— Așa se pare.

— De asta a plâns de dimineață? Din cauza lui?

Noah ridică brusc capul.

— A plâns?

— A zis că e din cauza alergiilor. Am încercat s-o fac să-mi spună ce se petrece, dar n-a vrut.

Ușa biroului se deschise. Noah sări în picioare, iar Jessica scoase un chițăit și fugi.

Alexis ieși prima, se uită scurt la el, apoi se întoarse când ieși și Elliott.

— O să te anunț imediat ce aflu și eu, spuse ea.

— Să afli ce? întrebă Noah.

Alexis se uită la podea când răspunse:

— Dacă sunt un potențial donator.

Noah simți cum îi crapă un vas de sânge în creier.

— Faci mișto de mine? O să mergi până la capăt cu asta?

Alexis își apăsă degetele pe tâmpile.

— Încetează, Noah!

Un sunet ca un bâzâit acoperi răspunsul lui Elliott. Noah privi ca prin ceață cum bărbatul își ia la revedere de la Alexis, face un semn din cap în direcția lui Noah, iar apoi iese pe ușa bucătăriei.

— Mă întorc imediat! spuse Noah.

Alexis își ciupi puntea nasului.

— Noah...

Îl urmări pe Elliot.

— Ai ceva tupeu, nu glumă!

Elliott se întoarse în mijlocul cafenelei cu o expresie neutră, de parcă așteptase fix asta și exersase cum să răspundă.

— Ai vrea să mergem într-un loc discret să stăm de vorbă?

— Nu! N-o să dureze mult ce am de zis.

— Îmi dau seama că ții foarte mult la Alexis, și probabil nu contează prea mult, dar mă bucur că are sprijinul tău în toate astea.

— Ai dreptate! Nu contează! N-am nevoie de aprobarea ta.

— Nu, nu ai! Și probabil că n-o să crezi asta, dar îmi pasă ce se întâmplă cu ea.

Noah pufni disprețuitor.

— Doar pentru că n-am făcut parte din viața ei până acum nu înseamnă că n-o consider fiica mea. Sunt sigur că tatăl tău ți-ar spune că...

— Mi-ar spune dacă ar mai trăi.

Elliott înghiți în sec.

— Îmi pare rău să aud asta!

— De ce ți-ar părea rău? Ai făcut bani pe moartea lui. Elliott clătină din cap, pălind.

— Mă tem că nu știi la ce te referi.

— Lucrezi pentru un furnizor al armatei. Tata a murit în Irak când Humvee-ul lui prost echipat a dat peste o mină.

— Îmi pare rău! Sincer îți spun! Și nu doar pentru tatăl tău. Pentru tot ce suferă Alexis acum.

— Serios? Atunci dovedește-o! Stai dracului departe de ea.

Ușa de la bucătărie se deschise.

— Noah! spuse Alexis încet în spatele lui, iat tonul ei îi transformă numele într-o dojană.

— Am terminat, îi spuse el, făcând un pas înapoi.

Elliott îi mai aruncă o privire lui Alexis, apoi se întoarse și plecă. Sunetul clopoțelului de deasupra ușii cafenelei fu ca o coloană sonoră melancolică a retragerii bărbatului, urmată de pocnetul înfundat și prevestitor de rele al ușii

batante. Alexis intrase înapoi în bucătărie. Noah o găsi așteptându-l în birou, în picioare, lângă masă.

Se îndreptă spre ea, întinzând brațele ca s-o cuprindă.
— Te simți bine?

Spre deosebire de seara trecută, când se lăsase cu bucurie în îmbrățișarea lui, acum se feri. Își încrucișă brațele la piept, ca un scut protector. Răceala ei îi provocă și lui un fior înghețat în corp.

— Lexa...

— Îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi! îi spuse și își trecu palmele tremurânde peste fața istovită.

Noah voia să-i tragă mâinile și să-i sărute fiecare rid de îngrijorare. Ea însă trase aer în piept și începu din nou:

— Aveam nevoie de niște timp ca să-mi dau seama ce să spun.

Sinceritatea ei brutală, atât de tipică lui Alexis, îl luă prin surprindere de data asta.

— Atunci poate ar trebui să vorbesc eu, pentru că știu exact ce vreau să spun.

Alexis clătină scurt din cap.

— Nu pot face asta acum! Deja am rămas în urmă și am multe de făcut...

— Poate aștepta!

— Nu poate!

— La naiba, Lexa! Încetează să mai vorbești cu mine de parcă sunt un client furios care are nevoie să fie calmat.

Ea înghiți în sec și îl privi ochi pentru o fracțiune de secundă. Trecuse prea mult timp de când n-o mai atinsese. Noah acoperi distanța dintre ei și îi cuprinse fața în mâini.

— *Vorbește cu mine!*

— Totul e din vina mea și îmi pare rău!

— Nimic nu e din vina ta!

— N-ar fi trebuit să te sărut!

Lui Noah începură să-i sune clopote de alarmă în minte. Își lăsă mâinile să cadă și se dădu în spate.

Ea se uită oriunde altundeva, numai la el, nu.

— Ai avut dreptate să oprești totul! Era o greșeală!

Nu! Nu, nu era o greșeală! Era cel mai important moment din viața lui. Dar nu putu scoate acele cuvinte pentru că ea îl lovi din nou:

— Eram... eram vulnerabilă și supărată, și am profitat de tine.

— Ai profitat de mine?

Fusese redus la un soi de papagal care doar îi repeta cuvintele.

Alexis dădu din cap, mușcându-și buza din nou.

Noah clătină din cap.

— Alexis, n-am vrut decât să ne oprim puțin și să discutăm despre ce se întâmplă.

— Și mă bucur că ai făcut-o, pentru că, în mod evident, făceam o greșeală.

El își înăbuși un geamăt.

— Mi-aș da toți banii din lume doar ca să nu mai spui asta!

— Dar în mod evident ai regretat-o, așa că...

— N-am regretat nimic!

— Am nevoie de niște spațiu.

El clipi des. Creierul lui auzi cuvintele, dar inima lui refuză să le accepte.

— Ce... ce înseamnă asta?

— Înseamnă că nu pot gândi limpede acum și am tendința de a lua decizii proaste când sunt în starea asta. În mod evident...

El se enervă când auzi expresia „în mod evident”.

— Și cred că ar fi mai bine dacă...

— Nu! Orice ai de gând să spui, te înșeli! Nu ar fi mai bine.

— Am nevoie de niște timp să mă adun și să-mi dau seama de niște lucruri.

Voia s-o contrazică, pentru că, Hristoase, deja simțea cum se îndepărtează de el ca o barcă pe care o trage valul de la țărm. Își dresă glasul ca să-și regăsească vocea.

— Cât... cât de mult timp?

— Poate putem vorbi în weekend, la petrecerea burlacilor și a burlăcițelor.

— În weekend...

Vocea îi deveni neutră și lipsită de viață, o reflexie a felului în care se simțea. De un an întreg nu trecuse niciodată mai mult de o noapte fără să vorbească. Își pierdu forța din genunchi și se sprijini de blatul de bucătărie din spatele lui.

— Alexis, am nevoie să-mi spui clar ce se întâmplă aici!

Lacrima pe care o văzu curgându-i pe obraz îi făcu stomacul să se prăbușească.

— Am nevoie de timp!

Alexis își încleștă și mai bine brațele la piept și, aruncându-i o ultimă privire, plecă. Noah nu se putu clinti cât traversă ea bucătăria, împinse ușa batantă și dispăru în cafenea. Beefcake trase cu ochiul de după colț din magazie și șuieră la el.

— Ce să zic, du-te dracului și tu! mormăi Noah.

Se desprinse de blat, își trecu mâinile peste ochi, porni spre ușa din spate, apoi se opri și se întoarse. Mai făcu asta de trei ori înainte să-și lovească pumnul de palma cealaltă cu un mărăit, să smucească ușa și să iasă pe alee cu pași apăsăți. Mai trecură cinci minute de indecizie până își porni mașina și plecă. Voia să lovească ceva.

Nu, stai! Nu ceva!

Pe cineva!

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

NOAH TRASE MAȘINA ÎN PARCAREA DIN SPATELE CLUBULUI Temple. Înșfăcă de pe podea cartea, care căzuse de pe scaun în timpul unui viraj mai agresiv în drum spre bar. O împături într-o palmă furioasă, se dădu jos de pe locul din față și trânti portiera pentru că așa avea chef și pentru că îl făcea să se simtă mai bine, și avea nevoie să-și facă încălzirea pentru marele spectacol.

Ușa din spate era încuiată, după cum știa că va fi, motiv pentru care începu să bată cu pumnii în ea până când, în sfârșit, se deschise. O lucrătoare de la bucătărie pe care n-o cunoștea scoase capul.

Noah își băgă mâinile prin ușă și o împinse larg.

— Hei! strigă femeia, alergând după el.

Noah tropăi prin holul întunecos până la birourile din spate. Sonia tocmai mergea în direcția opusă, dar se opri când îl văzu.

— Măiculiță, ce-i cu tine?

— Unde e? mârâi Noah.

— Poftim?

— Mack! Unde e?

— În biroul lui? De ce?

Noah se răsuci pe călcâie și continuă să meargă până ajunge la grupul de încăperi administrative din dreapta. Coti chiar când Mack ieșea din birou.

Acesta se opri când îl văzută pe Noah și îi zâmbi larg.

— Salutare, frate! Credeam că nu poți veni cu noi azi.

— N-am venit pentru afurisita ta de degustare de mâncare! zise Noah și azvârli cu cartea în el.

Aceasta îl lovi pe Mack în piept și apoi căzu la podea, cu paginile fluturând jalnic.

Mack se uită în jos, apoi din nou în sus, cu sprâncele ridicate.

— Să înțeleg că nu ți-a plăcut?

Sarcasmul lui Mack transformă furia lui Noah în ceva înfricoșător.

— Duceți-vă dracului și tu, și cărțile tale! Și rahaturile astea cu clubul tău ridicol și imbecil de carte pentru bărbați.

Mack se aplecă și culese volumul de pe jos.

— Ai distrus cotorul, omule!

— A, da? Și tu ne-ai distrus pe mine și pe Alexis!

Sprâncenele lui Mack se adunară laolaltă.

— Despre ce vorbești?

— Despre ce naiba crezi că vorbesc?

Mack se apropie de el.

— Ce-ai făcut?

Noah se răsuci pe călcâie. Trebuia să plece de acolo.

— Așteaptă, Noah! Stai o secundă!

— Du-te dracului!

Mack trecu pe după el și îi blocă drumul, cu brațele larg întinse. Noah se dădu înapoi, cu pumnii încheștați, gata să se bată.

— Dă-te din drumul meu!

— Așteaptă puțin, bine? spuse Mack. Ai venit aici, așa că e evident că vrei ajutor, chiar dacă nu ești dispus să-l recunoști.

Și poate pentru că Mack avea dreptate sau poate pentru că Noah era dornic să fie pedepsit, bărbatul se supuse.

Din acest motiv, douăzeci de minute mai târziu, se trezi înghesuit între Colton și Rus pe bancheta din spate a SUV-ului lui Mack, în timp ce acesta gonea pe autostradă. De pe locul pasagerului, Malcolm se holba la el cu o expresie dezamăgită. Zece minute mai târziu – și pe bune, dacă ar fi durat mai mult de atât, Noah ar fi vomitat în poala Rusului, pentru că Mack conducea ca o cizmă –, SUV-ul opri în parcare a unei clădiri simple, maro, cu o pergolă dungată și o firmă pe care scria FRICKLY PEAR CATERING.

Rusul deschise portiera din spate și aproape căzu pe asfalt.

— Haide, Noah! Avem mâncare bună, iar tu o să ne spui de ce o dai în bară în halul ăsta.

Noah scoase cel mai lung oftat din istorie și își târâ picioarele după grup. O femeie cu șorț negru îi aștepta la intrare și îi conduse spre o masă din apropierea bucătăriei deschise.

— Știi că mie nu-mi pasă absolut deloc de toate astea, nu? spuse Noah, trântindu-se ca un adolescent morocănos pe scaun.

— Asta îmi rănește sentimentele! spuse Mack. Ne creăm amintiri!

Femeia cu șorț se întoarse cu o tavă pe care erau pahare cu cocktailuri Mimosa. Noah comandă apă.

Mack oftă și așteaptă până când femeia se îndepărtă, apoi își îndreptă atenția spre Noah.

— Avem vreo zece minute până vor aduce mâncarea, așa că dă-i drumul! Ce naiba ai făcut?

— Presupui că e vina mea?

Și desigur, așa și era.

Băieții schimbă una dintre privirile lor iritate și apoi izbucniră în râs.

— Bineînțeles că e vina ta, dobitocule! spuse Colton.

— Avem nevoie de detalii, zise Malcolm. Ca să putem înțelege situația.

— Detaliile sunt un pic cam personale.

— Înțelegem...

Noah îl întrerupse pe Malcolm.

— Și vorbim despre Alexis aici, bine? Nu mă simt tocmai confortabil să vorbesc despre ea așa.

Mack oftă.

— Faci parte din clubul de carte, Noah! Să te simți inconfortabil vine la pachet cu asta.

— Pur și simplu varsă totul repede, ca și cum ai smulge un bandaj! îi recomandă Malcolm.

Astfel că, oftând profund, Noah le relatează în mare ce se petrecuse, omițând cât mai multe detalii posibil. Când termină de povestit, băieții îl privesc în tăcere.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine! spuse Malcolm după un moment. Ea a inițiat totul? Adică, ea te-a sărutat prima?

Noah simți cum pieptul i se încălzește și i se încordează în același timp.

— Da, ea m-a sărutat prima.

— S-a aruncat pe tine cu brațe și picioare și tot tacâmul? întrebă Colton.

— Sau a fost, mai degrabă, ceva tandru, ca o atingere ușoară cu gura?

Rusul întrebă asta, iar el nu arăta ca și cum ar fi înțeles măcar sensul cuvântului tandru, darămite să fie și capabil de asta.

Noah întoarse privirea.

— Tandru, cred. La început.

Doamne, ce jenant era! Crezuse că fusese umilitor să le explice toată treaba cu „s-a uitat la sfârcurile mele”, dar asta de acum avea să-l omoare.

Malcolm își mângâie barba.

— Și tu ai oprit-o?

— Nu imediat. Lucrurile au devenit mai...

Obrajii lui Noah luară foc.

— Mai cum? întrebă Mack, făcând tot posibilul, și eșu. ând, să-și ascundă expresia de satisfacție de pe chip.

Lui Noah avea să-i facă plăcere să-l plesnească în curând. Și tare!

— A devenit mai mult decât sărutat? insistă Malcolm.

— Iisuse, da!

Colton se aplecă spre el.

— Ați ajuns și la partea cu nuditatea?

— Poftim?

— Nuditate, explică Rusul. Înseamnă dezbrăcați.

— Știu ce înseamnă nuditate, în puii mei! Și nu, nu am ajuns la partea cu nuditatea.

Malcolm le aruncă Rusului și lui Colton priviri dezaprobatoare.

— Cât timp a durat? întrebă el, concentrându-se din nou asupra lui Noah.

O veșnicie și nu suficient de mult.

— Câteva minute.

Colton rânji.

— Deci, doar v-ați sărutat sau v-ați și frecat nițel unul de altul?

Noah îi arată degetul mijlociu.

Mack interveni din nou.

— Spune-ne ce s-a întâmplat mai departe!

Noah își trecu mâna prin păr.

— A început să-mi desfacă blugii, iar eu m-am panicat și i-am spus că ar trebui să ne oprim, și apoi ea a fugit din casă.

Colton rămase cu gura căscată.

— De ce te-ai oprit din sărutat? Nu asta voiai? Să duci relația mai departe?

— Ba da, dar voiam să mă asigur că și ea vrea același lucru!

— Dar tu de câte semne ai nevoie? i-o trânti Mack.

— Nu pricepeți! Trece prin multe acum! Tocmai venise de la casa tatălui ei și era supărată. N-am vrut să profit de asta.

Ca să nu mai menționeze și faptul că toate celulele creierului său erau blocate în cea mai mare și mai dureroasă erecție pe care o avusese vreodată.

— Aha, și ai făcut-o să se simtă respinsă? îl luă la rost Colton. Bravo, bulangiule! Nici nu-i de mirare că ți-a spus că are nevoie de spațiu. Ai făcut-o să se simtă prost.

— N-o respingeam!

— A venit la tine după ce a fost respinsă de tatăl ei, spuse Malcolm. Și-a făcut curaj să-ți arate care-i sunt sentimentele față de tine, iar tu ai oprit-o. Ce altceva ar fi trebuit să creadă?

Indignarea se amestecă urât cu rușinea.

— E vina voastră! Dacă nu mi-ați fi dat cartea aia ridicolă și...

Mack zâmbi larg.

— Deci ai continuat să citești.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Noah și își trecu mâna peste barbă. Da, am continuat să citesc. Dar numai pentru că mi-ați băgat în cap toate ideile astea prostesti. Voi mi-ați distrus relația cu ea!

— Frate, tu ești ăla care a sărutat-o și s-a panicat! comentă Mack.

— Și i-ai arătat cărarea fericirii, adăugă Mack.

Rusul chicoti.

— Bijuteriile familiei.

Malcolm flutură din mână.

— Ne lipsește un pas aici. În ce punct anume i-ai spus ce simți cu privire la ea?

Se lăsă liniște la masă. Noah tresări și lăsă privirea în jos.

— Noah, i-ai spus ce simți cu privire la ea, nu-i așa?

— Eu... Nu chiar...

Reacția care urmă nu ar fi putut fi mai violentă nici dacă ar fi fost prins făcând cosplay în costumul lui Kylo Ren cu o sabie luminoasă, albă. Grupul explodează într-o avalanșă de injurături și pumni care se loveau unul de altul.

— Idiotule! i-o trânti Mack în cele din urmă.

Colton pufni disprețuitor și clătină din cap.

— Îți dai seama că ești un mare idiot, nu?

Noah simți cum i se urcă în gât un gust acru.

— Am încercat să vorbesc cu ea, protestă Noah. Nu vrea să mă asculte!

Mack pufni și se uită la Malcolm.

— Care ai spune că e una dintre chestiile care te enervează cel mai tare la romanele de dragoste prost scrise?

Malcolm își încrucișă brațele la piept.

— Atunci când două personaje adulte evită să aibă o conversație matură care ar putea schimba cursul poveștii.

Din bucătărie ieșiră doi chelneri ținând în echilibru platouri grele cu ceea ce păreau a fi douăzeci de farfurii. Rusul bătu din palme și își îndesă un șervet în gulerul tricoului. Noah nu-i împărtășea entuziasmul. Apetitul lui era inexistent. Alese cu indiferență câteva chestii, dar abia gustă din mâncare și ignoră conversațiile cu privire la ce feluri ar trebui să aleagă Mack pentru nuntă.

Malcolm îl înghionti cu genunchiul.

— Știi ce-mi place cel mai mult la cărțile astea? îl întrebă încet.

Noah își înghiți o replică răutăcioasă. Nu avea chef să discute despre cărțile alea afurisite, dar voia să audă cuvintele înțelepte ale lui Malcolm, așa că nu spuse nimic.

— Îmi place cum ne fac să ținem cu aproape toate personajele dacă înțelegem, pur și simplu, de ce fac ceea ce fac. Îi lăsăm pe eroi să scape cu aproape orice — inclusiv s-o îndepărteze pe femeia pe care o vor cu disperare — dacă au o motivație puternică. Acel *de ce* din spatele acțiunilor lor.

Se lăsă liniște în jurul mesei, toți fiind dornici să audă ce avea Malcolm de spus, ca niște copii care stăteau la picioarele profesorului lor preferat.

— Întrebarea principală pe care trebuie să ne-o punem, atât în cărți, cât și în viața reală, e de ce. De ce face un personaj lucrurile pe care le face? Care e cauza ascunsă a temerilor sau a greșelilor lui?

Lui Noah nu-i plăcea unde bătea Malcolm.

— Tot spui că ți-e teamă să faci vreo mișcare cu ea pentru că e vulnerabilă, zise Malcolm. Dar poate că tu ești cel vulnerabil. Poate că ai întrerupt sărutul nu ca s-o protejezi pe ea, ci ca să te protejezi pe tine.

De data asta, liniștea care urmă după cuvintele lui era respectuoasă, gravă, și îl făcu pe Noah să simtă furnică-turi pe piele. Brusc se simți vulnerabil, și nu doar pentru că tocmai recunoscuse că se sărutase cu cea mai bună prietenă a lui.

— Noah, de ce ai oprit-o aseară?

— V-am spus! Voiam doar să mă asigur că asta e cu adevărat ceea ce-și dorește, că nu e doar supărată.

Malcolm clătină din cap.

— O cunoști pe Alexis. Ar face asta?

Gustul amar îi urcă din nou în gură. Noah clătină din cap. Nu, n-ar face asta! Disprețul de sine se transformă în regret și apoi în panică atunci când Noah își dădu seama, în sfârșit, ceea ce făcuse. Și revelația aia îi coborî până în străfundurile întunecate ale stomacului. După mai bine de un an în care fusese acuzată că își folosisese corpul pentru orice, de la răzbunare la a avansa în carieră, Noah se purtase aproape de parcă făcuse la fel – de parcă își folosisese corpul pentru a-și satisface vreun soi de nevoie emoțională temporară.

Sfinte Sisoe! Ce făcuse? Își împinse farfuria și își propti coatele pe masă ca să-și poată îngropa fața în mâini.

— Cred că ai oprit-o pentru că nu erai sigur că asta e ceea ce vrei *tu*, spuse Malcolm.

Noah ridică privirea.

— Bineînțeles că asta este ceea ce vreau!

— Poate că toate lucrurile despre care vorbești, cum că nu vrei s-o împovărezi când e deja supărată, e doar un pretext. Poate că ți-e teamă de ce te așteaptă la celălalt capăt al schimbării din relația voastră.

Lui Noah nu-i plăcu adevărul acelei acuzații. Își apăsă podul palmelor pe ochi.

— De-asta n-am vrut să-mi dezvălui sentimentele. Pentru că știam că ne putem distruge prietenia.

— N-o va distruge dacă îi spui ce simți cu adevărat. Malcolm îl lovi ușor pe Noah cu pumnul în spate și adăugă: Și, cel mai important, arată-î ce simți! Las-o să vadă! Las-o să te vadă pe tine.

— Spuneți-mi ce să fac! îi imploră Noah, disperarea transformându-i vocea într-un scâncet.

— Trebuie să-i acorzi spațiu, așa cum ți-a cerut, spuse Mack. Dar folosește timpul în avantajul tău.

— Și asta ce vrea să însemne?

— Lucrează la tine însuși! îi sugerează Malcolm. Gândește-te care e motivația din spatele acțiunilor tale!

Și, din acest motiv, o oră mai târziu, Noah se trezi că ia cartea din nou cu el pe canapea.

Missy îl găsi pe AJ cu ochii roșii și trăgându-și nasul, cu o sticlă de Jameson pe jumătate goală pe măsuta de cafea din fața lui și cu un pahar uitat în mână. La televizor, pusesse pauză înregistrării cu recitalul de balet al Tarei din clasa a treia.

El ridică privirea când o simți intrând în cameră.

— Am ratat toate astea...

— Da, așa e!

AJ se șterse la nas cu dosul palmei.

— De ce mi-ai dat înregistrările astea?

Missy oftă profund și se lăsă pe canapea lângă el.

— Ai vrut să le vezi.

— Păi dacă scopul tău a fost să mă torturezi, atunci ai reușit.

— De ce? Pentru că n-ai făcut parte din ele? Romanțezi un trecut din care n-ai vrut să faci parte atunci când s-a întâmplat. Ai fi pierdut totul oricum.

Recitalul de balet? A fost în același weekend în care ai jucat primul tău Super Bowl. Concursul de talente de Halloween? În mijlocul lui octombrie. Serbarea de Crăciun? Ai fi ratat-o pentru un meci.

— *Aș fi găsit un mod de a participa la serbarea de Crăciun a fiicei mele.*

Missy ridică din umeri.

— *Poate că da. Poate că nu. Înclin foarte tare spre nu. Se ridică.*

— *Lucrurile astea cu privire la care ești supărat? Alea sunt părțile bune. Stai aici și plângi la un pahar de whisky că ai ratat sărbătorile și petrecerile aniversare, dar nu vezi toate celelalte lucruri. Nu sunt filmulețe cu săptămânile de nopți nedormite când a trebuit să umblu de la un capăt la altul al holului cu un sugar cu colici. Nu sunt filmulețe în care să vezi certurile pentru teme sau anii în care își dădea ochii peste cap, sau orele în care mă chinuiam s-o învăț la olivă, sau ziua aia stânjenitoare când a făcut o criză în toată regula la Target și a trebuit s-o car afară la subraț, ca pe o minge de fotbal. Poți să stai acolo și să-mi spui cu sinceritate că ai vrut toate astea? Că ai fi fost acolo pentru toate astea?*

Ochii lui se întunecară.

— *Păi nu vom ști niciodată, nu? Pentru că mi-ai ascuns-o.*

— *Ar fi trebuit să răspunzi la telefon.*

— *Ar fi trebuit să încerci mai tare, fir-ar al naibii! Ea îl studie în tăcere.*

— *Poate că ai dreptate.*

AJ holbă ochii când o auzi recunoscând.

— *Poate că ar fi trebuit să sun neîncetat în fiecare zi timp de șase luni în loc să sun doar o dată. Poate ar fi trebuit să-ți trimit o ecografie prin poștă la*

apartament. La naiba, poate chiar ar fi trebuit să zbor la celălalt capăt al țării cu un nou-născut și să apar neanunțată la selecțiile pentru NFL. Chestia e că eu sunt dispusă să stau aici și să recunosc în fața ta că aș fi putut încerca mai tare, dar numai dacă și tu ești dispus să recunoști că n-ar fi schimbat cu ceva lucrurile.

El clipi des, cu chipul împietrit.

— Și până când nu ești dispus să faci asta, noi doi nu mai avem ce discuta.

Missy se îndreaptă furioasă spre dormitor și trânti ușa în urma ei. Câteva minute mai târziu, auzi aceeași ușă deschizându-se. Se rostogoli pe pat și văzu silueta lui AJ în prag.

Se sprijinea, beat, de cadrul ușii.

— Vreau să aud despre criza de la Target!

Missy privi în gol. Ar fi trebuit să-l trimită la naiba, dar n-o făcu! În schimb, se ridică în șezut și se sprijini de tăblia patului.

— Avea trei ani, era mult prea precoce și îi trecuse de mult ora de somn. Trebuia să intru repede să cumpăr un cadou pentru unul dintre prietenii ei de la creșă. În secunda în care am ajuns la departamentul de jucării, a văzut ceva ce voia, dar bugetul meu pentru săptămâna aceea nu-mi permitea să cumpăr decât jucăria pentru băiețelul respectiv. A făcut o criză așa cum fac toți copiii. Doar că a trebuit s-o iau pe sus și în secunda în care am ajuns în parcare a început să strige după ajutor. Aproape am fost arestată din cauza ei.

Hohotul de râs al lui AJ o luă prin surprindere.

— Și oamenii ce-au făcut?

— Se uitau la mine de parcă răpeam un copil! Și eu încercam să le spun că e a mea, doar că e furioasă.

El râse mai potolit de data asta, dar apoi se lăsă o liniște gravă.

— Ce îți dorea?

— Nici măcar nu-mi aduc aminte. Probabil că o păpușă prințesă. Îi plăceau mult păpușile alea.

AJ se întoarse cu spatele, iar apoi ea văzu cum i se lasă umerii. Și apoi mâinile îi acopereau fața și... O! frate! Plângea! Plângea pe bune!

Missy dădu la o parte pilota și cobori din pat.

— AJ...

El se răsuci brusc și o lipi de corpul lui dur. Fața îi căzu pe umărul ei.

— Îmi pare rău, Missy! Îmi pare rău că a trebuit să faci vreodată genul ăsta de alegeri, că propria mea fiică a trebuit să renunțe la o afurisită de jucărie de la Target pentru că mama ei nu și-o permitea, în timp ce taică-su era plecat să facă milioane de dolari.

Ea îl ținu în timp ce plângea, până când puterile îi secară și se sprijini de peretele din spate. AJ se lăsă să alunece până pe podea și se așeză cu un genunchi ridicat.

— Ai avut dreptate! îi spuse el.

— Cu privire la ce?

— N-ar fi schimbat cu nimic lucrurile.

Lui Missy i se făcu milă de el și i se alătură pe podea.

— Mulțumesc că ai recunoscut asta!

AJ se întoarse să o privească.

— Eram îngrozit de perspectiva de a fi tată. De ce ar fi însemnat, nu numai pentru mine, ci și pentru ea. Tot ce sunt, tot ce știu, e fotbalul. I-a fost mai bine fără mine, și știm amândoi asta.

— Asta e o justificare sau o scuză?

— E regretul meu. AJ se întinse și îi dădu la o parte părul de pe frunte, apoi adăugă: Dar n-a regret doar pe Tara. Regret și alte lucruri.

Greutatea și semnificația privirii lui îi făcu obraji să ardă.

— *Te-am pierdut și pe tine. N-am avut ocazia să te văd cum devii mamă și cum te transformi în femeia care ești. Cred că mi-ar fi plăcut să fiu parte din acest proces.*

Inima parcă i se opri în loc. Habar n-avea despre ce vorbește. Era doar plin de remușcări și de whisky.

— *Încă romantezi lucrurile. Nu mă iubeai. Nu ne-am fi căsătorit, iar dacă am fi făcut-o, am fi fost nefericiți. Știi asta.*

— *N-am fi nefericiți acum.*

Ea scoase un hohot sonor de râs. Chiar era beat.

— *Am putea încerca, Missy! N-am putea?*

— *Nu!*

— *De ce nu?*

Ea își întoarse capul spre el.

— *Pentru că nu vrei asta cu adevărat.*

— *Ba da, vreau! Vreau să te cuceresc așa cum ar fi trebuit s-o fac atunci. Vreau să-ți cumpăr casa ta de vis și să plătesc taxa de facultate a Tarei, și să vă duc în călătorii. Vreau să-ți dăruiesc bijuterii și...*

Dezamăgirea o făcu să se ridice din nou în picioare.

— *Asta crezi tu că vreau sau îmi e necesar? De asta crezi că are Tara nevoie?*

Clătină din cap înainte să răspundă.

— *Nu avem nevoie să te dai mare în fața noastră. Avem nevoie doar să fii aici pentru noi. Nu există gest mai mareț decât asta. Și e singurul lucru pe care nu ni l-ai putut oferi niciodată.*

CAPITOLUL OPTSPREZECE

ALEXIS NU SE CONSIDERASE NICIODATĂ O LAȘĂ.

Naivă, poate! Nechibzuită, sigur! Dar tot ce făcuse vreodată, fiecare greșeală oribilă pe care o comisese, avusese un motiv.

Nu neapărat un motiv bun. Uneori, un motiv prost. Alteori, motivul fusese că nu avea de ales. Dar niciodată nu simțise că făcuse ceva doar de frică.

Nu până luni, când îi spusese lui Noah că are nevoie de spațiu și apoi plecase de lângă el. La momentul acela, păruse lucrul cel corect, dar, odată cu trecerea timpului, îndoiala și regretul fuseseră urmate de o doză punitivă de singurătate, care o făcuse să priceapă ce anume îi declanșase decizia: lașitatea. Fusese umilită de reacția lui la sărutul lor, așa că se ascunsese, pur și simplu. Petrecuse întreaga săptămână evitându-i pe toți și toate întrebările lor – pe Liv, pe Jessica și pe Sonia. Se îngropase în muncă și le fentase încercările de a o face să vorbească.

Chiar și atunci când primise un apel de la centrul de transplant și fusese informată că trecuse de testele inițiale și că asta o făcea o posibilă donatoare, îi rugase pe

cei de acolo să le spună lui Elliott și lui Candi, în loc să-i sune ea însăși.

Așa că n-ar fi trebuit să fie o surpriză, joi seara, când o bătaie puternică se auzi în ușa de la intrare. Coborî la parter fără tragere de inimă. Deschise ușa și dădu nas în nas cu Liv, Jessica, Thea – sora lui Liv – și Sonia. Aveau sticle de vin, cutii cu înghețată și expresii hotărâte care nu-i lăsară de ales decât să facă un pas în spate și să le îngăduie să intre.

— Stai jos! îi spuse Liv, împingând-o pe Alexis spre canapeaua din living. Ne ocupăm noi de tot restul, iar apoi o să ne spui ce naiba se petrece!

Alexis se prefăcu neștiutoare.

— La ce te referi?

Jessica și Sonia se trântiră la capete opuse ale canapelei și o prinseră la mijloc.

— Nu face pe proasta! spuse Jessica. Te-ai purtat aiurea toată săptămâna, iar Noah n-a mai venit la cafenea de luni dimineată.

— Am fost ocupați amândoi.

— De asta arată ca un cățeluș căruia i s-a luat jucăria preferată? întrebă Thea, întorcându-se din bucătărie cu linguri și cu înghețată.

Îndesă apoi în mâinile lui Alexis o găletușă de înghețată cu ciocolată neagră și vișine, și se așeză pe podea. Liv veni după ea cu vinul și cu paharele.

— V-ați certat sau ce? întrebă Jessica.

Alexis înfipse lingura în înghețată.

— Nu!

Jessica acceptă un pahar de vin de la Liv.

— Are de-a face cu faptul că a țipat la Elliott?

— Da și nu. Nu știu de unde să încep!

Îi dădu înghețata Soniei, care începu să mănânce din ea fără ezitare.

Liv scoase brusc o exclamație.

— Măiculiță! S-a întâmplat ceva între voi.

Alexis simți cum îi ard urechile.

— V-ați tras-o? întrebă Liv fără menajamente.

— Nu!

Alexis se îndreptă de spate, dar ceva o dădu de gol, ori fața, ori tonul vocii. Le ascundea ceva.

— Atunci ce se petrece? întrebă Liv.

Alexis își aruncă mâinile în aer.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ne-am sărutat, bine?

Prietenele ei icniră la unison atât de tare, că Alexis simți cum îi pocnesc urechile.

— Of, Doamne! gemu Alexis și se lăsă la loc pe spate pe pernele canapelei.

Liv o apucă de mâini și o trase înapoi sus.

— Detalii!

— Detalii? se răsti Alexis. Bine! Detaliile sunt că eu l-am sărutat, iar el mi-a spus să mă opresc, așa că i-am spus că am nevoie de spațiu și acum lucrurile sunt megastânjenitoare între noi, iar eu sunt îngrozită că-l voi vedea weekendul ăsta la petrecerea burlacilor și a burlăcițelor. Gata! Sunteți la curent!

Pe chipul lui Liv apăru o expresie nedumerită.

— Stai! Ți-a spus el să nu-l mai săruți? N-are niciun sens.

— Ba are sens! M-am înșelat crezând că și el vrea asta, iar acum ne-am distrus prietenia.

Liv se sprijini de spătar, clătinând din cap și mușcându-și buza.

— Nu, nu ai înțeles tu bine. El...

Se intrerupse, tresărind.

— El ce? întrebă Alexis.

— Probabil că n-ar trebui să-ți spun asta, pentru că Mack e foarte serios cu privire la clubul lui de carte, dar asta pare o urgență.

Alexis clătină din cap.

— Despre ce vorbești?

— Despre Noah. A cerut să fie primit în clubul de carte. Pentru tine.

Alexis simți cum inima i-o ia la goană.

— Serios?

— Te vrea, Alexis! dectretă Liv.

Bubuitul inimii aproape că-i acoperi vocea.

— Și atunci de ce m-a respins?

Sonia scoase un zgomot neatrăgător.

— Pentru că e bărbat, iar bărbații sunt niște rahați cu ochi.

Thea îi aruncă Soniei o privire care o redusă la tăcere.

— Pentru că uneori cel mai înfricoșător lucru din lume pentru un bărbat este să recunoască ce simte, spuse ea. Gavin și cu mine aproape am divorțat din cauza acestei frici.

Liv ridică din umeri.

— Și știi că și eu aproape că am bușit lucrurile cu Mack din același motiv.

— La mine e diferit. Eu l-am sărutat, el s-a oprit și...

Rușinea îi făcu stomacul să se răzvrătească.

— Și ce? insistă Thea. A spus ceva?

„N-am regretat nimic!” Alexis lăsă capul în jos.

— A încercat să-mi vorbească despre asta luni. A venit la cafenea, dar Elliott era acolo, iar eu eram așa de supărată cu privire la tot ce se petrecea, că i-am spus că am nevoie de spațiu.

Liv și celelalte fete schimbă o privire încărcată de semnificații.

— Deci, de fapt, și tu l-ai respins, concluzionează Liv.

Alexis închise strâns ochii și și-i apăsă cu podul palmelor.

— Mă simțeam confuză și umilită, iar acum simt că am distrus cea mai sănătoasă relație pe care am avut-o vreodată cu un bărbat.

Liv se uită la Alexis cu o privire care spunea că urma să-i spună ceva serios. Alexis detesta expresia aia!

— De-asta m-ai evitat toată săptămâna, spuse ea.

— Îmi pare rău! Aveam nevoie să mă ascund o vreme.

Liv își înmuie tonul și expresia feței.

— Înțeleg! Știu că ăsta e unul dintre modurile tale de a gestiona anxietatea. De asta n-am venit acum două seri, dar aș vrea să fi știut motivul pentru care ești stresată.

— Alexis! spuse Thea, întrerupându-le pe un ton scăzut. Tu ce fel de relație vrei să ai cu Noah?

— Păi l-am sărutat, nu?

Încerca să fie amuzantă, dar vocea îi tremură, iar întrebarea ieși mai degrabă speriată.

— Mă simt în siguranță cu el. Și a trecut atâta timp de când nu m-am mai simțit în siguranță cu un bărbat!

Liv o strânse de genunchi.

— Uneori e așa de greu să am încredere în instinctele mele! Și când Noah s-a desprins de mine, pur și simplu mi-a distrus toată încrederea pe care o mai aveam.

Jessica îi cuprinse spatele cu brațul.

— Meriți să te simți în siguranță și fericită. Și dacă vrei să ai asta cu Noah, atunci trebuie să fii sinceră cu el.

— Mi-e frică!

— Bineînțeles că îți este! Dar ești și cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Îmi spui tu mie

că ai avut curajul să te bați cu cineva ca Royce Preston, iar acum n-ai curajul să-i spui lui Noah că vrei mai mult decât prietenie?

Alexis reuși să râdă alab.

— I-am spus că poate o să vorbim în weekend, dar n-aș vrea să fac lucrurile stânjenitoare.

Liv pufni.

— Pentru cine?

Alexis făcu semn spre prietenele ei.

— Pentru voi. Pentru toată lumea. Weekendul ăsta e despre tine și Mack, nu despre mine și Noah.

Liv îndreptă un deget spre ea.

— Potolește-te! Asta-i ridicol! Suntem prietene!

— Dar ăsta e weekendul cu petrecerea burlăcițelor. Nu vreau să ți-l stric.

— Singurul lucru care mi-ar putea strica weekendul ar fi ca tu să nu fii acolo.

— Crede-mă, mi-a trecut și asta prin minte!

Liv strânse din buze de parcă luase o decizie.

— Eu am o idee mai bună. Vei folosi weekendul ăsta în avantajul tău, iar noi te vom ajuta.

Alexis înghiți în sec.

— Am mai văzut privirea asta la tine, Liv, și e înfricoșătoare.

— Lasă totul în seama noastră! îi zise Liv. Până se termină weekendul ăsta, tu și cu Noah o să dansați dezbrăcați la orizontală.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

PÂNĂ VINERI, NOAH SE SIMȚEA CA PODEAUA MURDARĂ a unei toalete publice.

Știuse că avea să fie o tortură să stea o săptămână fără să vorbească cu Alexis, dar nu fusese pregătit pentru cât de zdrobitor de singur se simțise. Să se trezească fără să-i dea mesaj. Să se ducă la culcare fără s-o sune ca să-i spună noapte bună. Pentru cineva care, aparent, nu fusese într-o relație cu ea, cu siguranță se simțea ca și cum fusese părăsit.

Și cel mai rău lucru era amintirea sărutului ei. A felului în care o ținuse, în sfârșit, în brațe. Senzația mâinilor ei pe corpul lui, sunetele pe care le scosese, acele icnete și gemete scurte. Visele lui fuseseră de-a dreptul pornografice toată săptămâna, iar asta îl făcuse să se simtă și mai groaznic pentru că o resimțea ca pe o trădare sau ceva asemănător.

Nu putuse dormi toată ziua de joi de emoție că avea s-o revadă, astfel că, deși avionul lor spre Memphis decola abia la ora zece vineri dimineată, plecă spre aeroport mai devreme. Doar în caz că reușea s-o prindă pe Alexis singură.

Noah urmă indicatoarele spre zona în care se făcea check-inul pentru avioanele private și zborurile pe distanțe scurte. Colton aranjase ca ei să folosească nu știu ce avion privat în weekendul acela și partea stângistă radicală din el se chirci, știind ce amprentă de carbon lăsa pe pământ acea excursie de weekend. Memphis era la maximum trei ore de mers cu mașina. Nu aveau nevoie de un afurisit de avion.

Își dori ca el și cu Alexis să fi mers împreună cu mașina. Ar fi avut timp să stea de vorbă, pentru că în ziua respectivă și în următoarea urmau să nu aibă vreme. Planul era ca băieții să meargă de la aeroport direct la un spa pentru masaje, în timp ce Liv și domnișoarele de onoare își făceau pedichiura. Apoi tot grupul urma să se reunească seara pentru cină și o plimbare prin baruri.

Noah lăsă mașina în parcare privată de lângă hangarul unde trebuiau să se întâlnească cu toții și înghiți în sec de dezamăgire când nu văzu mașina lui Alexis. Dezamăgirea crescuse și mai mare când își dădu seama că Rusul era deja acolo.

Noah îl găsi lângă o valiză enormă și un colac gonflabil umflat. Râdea la ceva de pe telefon. Când Noah se apropie, îi întinse mobilul.

— Raton care mănâncă struguri.

Noah arătă spre colacul gonflabil.

— Ce-i cu aia?

— Au piscină la hotel, iar eu nu știu să înot. Râse, apoi întoarse din nou telefonul, adăugând: Raton care mănâncă o banană.

— Ce naiba ai în bagaj? mormăi Noah, arătând spre valiză.

— Am nevoi alimentare speciale.

— E numai mâncare acolo?

Rusul desfăcu brațele.

— Ai o zi proastă. Ai nevoie de o îmbrățișare?

— Sunt bine, mersi... Ah!

Brusc se trezi cu fața smotocită la pieptul masiv al Rusului. O mână cârnoasă îl lovi pe spate și aproape îi deplasă niște coaste.

— Da, ai nevoie de o îmbrățișare!

— Pot să vă întrerup sau e un moment special?

Colton se furișase lângă ei, cu vocea încărcată de amuzament.

Noah se dădu în spate, iar Colton scoase un zgomot șocat.

— Maică sfântă, arăți ca dracu'!

Rusul îl bătu din nou pe spate.

— Are o zi proastă.

Nu trebui să răspundă deoarece Rusul întoarse telefonul din nou.

— Raton care mănâncă bezele.

Colton îl trase pe Noah deoparte la câțiva pași distanță și își coborî vocea:

— Dacă tot stai cu el în același apartament, vezi dacă poți afla ceva!

— Ce să aflu... Stai așa? Sunt cazat în același apartament cu Rusul?

— Da, nu știai?

— Nu, fir-ar al naibii, nu știam! Cine a decis asta?

Colton ridică din umeri.

— Cred că Mack. Aproape toată lumea își aduce soția sau iubita, așa că eu stau în același apartament cu frațele lui Mack. Deci tu stai cu Rusul.

— De ce nu pot sta eu cu Liam?

Vocea lui căpătă tonul unui adolescent plângăcios.

— Pentru că ai abilități de investigare. Colton făcu semn spre valiza imensă a Rusului și coborî vocea: Caută-i prin bagaj și vezi dacă găsești dovezi despre soția lui.

— Tu chiar ai nevoie să pleci din nou în turneu!

— Lucrez la următorul meu album.

— Atunci găsește-ți un hobby!

Rusul veni spre ei, râzând. Își întoarse telefonul.

— Raton care mănâncă popcorn.

Noah se uită urât la Colton, care îi făcu cu ochiul și se îndepărtă. Noah merse în fața hangarului ca s-o aștepte pe Alexis. Dar, pe măsură ce trecea timpul, veni toată lumea, cu excepția ei. Cu câteva minute înainte de ora zece, Mack anunță că pot începe imbarcarea.

— Păi și Alexis? întrebă Noah.

Liv și Mack schimbă o privire încărcată de milă.

— Ce e? mârâi Noah.

— Vine singură cu mașina, spuse Mack.

— O să fi așa bosumflat tot weekendul?

Mack avu tupeul să pară iritat atunci când îi adresă întrebarea lui Noah două ore mai târziu. Încă o dată, acesta din urmă se trezi înghesuit inconfortabil pe locul din mijloc al banchetei din spate în mașina care îi preluase de la aeroport ca să-i ducă la spa.

— Probabil! recunosc Noah. Ai fi putut să mă avertizezi că Alexis nu vine cu noi cu avionul.

Mack ridică din umeri.

— Am presupus că știai.

Mașina încetini și trase în parcare a unei clădiri de cărămidă. Pe o plăcuță de la intrarea pe alee scria OASIS DAY SPA. Femeia de la recepție clipi des și înghiți în sec când îi văzu venind.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mack o salută cu unul dintre zâmbetele lui largi, specifice.

— Avem o rezervare pe numele Mack. O petrecere a burlacilor.

Femeia clipi din nou.

— Când am văzut în program că avem o petrecere a burlacilor, am crezut că e o greșeală și cineva a uitat să scrie burlăcițe.

— Și bărbații au nevoie de răsfăț.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Păstrați cluburile de striptease pentru mai târziu, nu?

Mack deveni serios.

— Fără cluburi de striptease. Nu-mi place ideea de a-mi folosi viitoarea nuntă ca pretext pentru a trata femeile ca pe niște obiecte sexuale, de parcă asta e ultimul meu ceas de libertate.

Femeia își drese glasul.

— Desigur! Vă rog să mă iertați! Se uită înapoi la calculator și adăugă: Scrie aici că sunteți programați pentru masaj și tratament facial fiecare. Ați dori să adăugați un al treilea tratament pentru o sumă mică?

Rusul dădu din cap.

— Eu aș vrea o pedichiură.

Noah îl plesni pe Rus peste gură.

— Nu! Nu ne mai trebuie nimic.

Rusul se bosumflă.

— Picioarele mele au de suferit în patinele de gheață.

— Nimeni nu e plătit suficient să-ți atingă ție picioarele, frate!

Femeia se holbă la ei un minut, fără să clipească, apoi își regăsi vocea:

— În regulă! Bine! Păi, gata, domnilor, totul e pregătit. Vă rog să mă urmați și o să vă conduc la vestiare și în sala de așteptare, unde veți fi preluați de maseuze.

O urmară pe un hol cu pereții acoperiți de un tapet vișiniu și decorat cu palmieri la ghiveci. Zgomotul pașilor era absorbit de mocheta plușată. Holul forma un T la capăt, unde se afla o masă pe care era expusă o singură orhidee lângă o fântână decorativă. Femeia făcu la stânga, iar ei o urmară în șir indian.

Se opri la ușa din stânga și vorbi pe un ton scăzut.

— Puteți folosi orice dulap descuiat, explică ea. Pe băncile din fața dulapurilor veți găsi prosoape curate și halate. Când sunteți gata, ieșiți în zona de așteptare pe ușa cealaltă! Serviți-vă cu răcoritoare! Maseuzele vă vor aștepta acolo!

Aruncând o ultimă privire sceptică Rusului, femeia se întoarse și dispăru. Probabil ca s-o avertizeze pe nefericita care trăsesese bățul cel mai scurt.

Vestiarul era doar o idee mai luminat decât holul și era tapetat în același vișiniu-închis. Pe un blat cu chiuvete ardeau niște bețișoare parfumate, iar lui Noah începu imediat să-i curgă nasul. Super!

Băieții se duseră fiecare la câte un dulap, iar apoi se lăsă, brusc, liniștea.

— Stați puțin! spuse Colton. Trebuie să facem duș mai întâi?

— Nu cred! spuse Mack, dar păru nesigur.

— Nu ți-ai mai făcut niciodată masaj? îl întrebă Noah.

— Nu!

Se holbă la prosopul și halatul din fața dulapului său.

— Eu cred că ar trebui să facem duș mai întâi, spuse fratele lui, Liam.

Noah clătină din cap.

— N-ai făcut duș de dimineată?

— Ba da, dar a fost cu ore în urmă, și... Mack își rontăi buza, apoi adăugă: O să ne atingă.

— Să se ducă cineva s-o întrebe pe femeia aia dacă trebuie să facem duș, spuse Del.

— Nu! șuieră Mack. O să părem niște idiști!

— Deja părem niște idiști, spuse Noah.

Mack privi în jur.

— Pe bune? Niciunul dintre voi n-a mai făcut așa ceva?

Malcolm ridică din umeri.

— Pe mine m-au mai masat doar antrenori de fitness. Del și Gavin dădură din cap în semn de aprobare.

— La fel și la mine, spuse Gavin.

Noah se așeză pe banca din fața dulapului său.

— Uitați ce e, tipa n-a zis nimic despre duș, așa că eu nu fac duș! decretă și își scoase tricoul peste cap.

— Stați! șopti Colton. Trebuie să ne dezbrăcăm de tot?

— Eu... Nu știu! spuse Noah. Nu cred!

— Adică în fundul gol?

— Stați! spuse Gavin. Thea merge des la masaj. O să-i dau un mesaj!

Băieții așteptară în timp ce Gavin tastă un mesaj către soția lui. Trecu un moment până când ridică privirea din telefon.

— Mi-a trimis un emoji cu o față care râde.

— Asta înseamnă că trebuie să facem duș, tâmpitule, sau...

— Nu știu!

Gavin îi dădu din nou mesaj și așteaptă răspuns. Ridică privirea.

— A spus că nu trebuie duș decât dacă miroși urât.

Rusul își bosumflă buza de jos și înșfăcă un prosop.

— O să fac un duș.

— Și cu dezbrăcatul?

Gavin trimise mesaj cu întrebarea. Apoi spuse:

— Zice că poți să rămâi în chiloți, dar majoritatea oamenilor se dezbracă complet.

Colton tresări.

— Eu cred că Rusul n-ar trebui să se dezbrace în fundul gol.

Del păru panicat.

— Așadar, trebuie să stăm acolo pe spate, cu boașele în vânt?

— Cred că vor pune o pătură peste noi, spuse Noah.

Acum Gavin păru panicat.

— Și dacă tragem vânturi?

Noah înghiți în sec.

— Se întâmplă des?

— O să apese pe chestii, spuse Gavin. Ar putea să declanșeze ceva.

Del pufni.

— Ce prostie! Voi trageți vânturi accidental în timpul sexului?

Se auzi un cor amestecat de negații și cel puțin două afirmații.

— Cine naiba a spus da? întrebă Mack.

Nimeni nu își asumă.

— Of, frate! șopti Colton.

Toți se întoarseră să se uite la el. Se albise cu trei nuanțe.

— Ce-i? întrebă Noah.

Colton trase aer în piept.

— Și dacă ni se scoală?

Tăcerea din cameră era tensionată și grea.

— Asta... Noah înghiți în sec, apoi îngăimă: Se întâmplă și așa ceva?

Colton îi aruncă o privire de genul „Faci mișto de mine?”

— O să fim dezbrăcați, iar o femeie o să ne atingă.

— Dar nu e genul ăla de atingere.

— Spune-i asta sculei tale! spuse Colton.

Gavin își încrucișă brațele la piept.

— Aș prefera să trag vânturi.

— Asta e o greșeală, spuse Del. Poate ar trebui să ne facem pedichiura!

— E prea târziu acum! spuse Mack.

Rusul ieși din duș cu un prosop înfășurat pe cap. Halatul îi era cu cel puțin trei numere mai mici și abia îl acoperea în față. Un pas greșit, și toți cei din încăperea ar fi văzut bijuteriile.

Își mirosi brațul.

— Miros a flori!

— O să întârziem! mârâi Mack. Schimbați-vă odată!

Începură cu toții să-și dea jos hainele și să le îndese în dulapuri. Noah se gândi timp de cinci secunde, apoi își trase boxerii de pe el. La naiba! El, unul, avea de gând să se dezbrace complet. Își trase halatul pe el, îl legă în jurul taliei și îi urmă pe băieți în sala de așteptare. Rusul se duse direct la masa cu gustări. Luă două felii de castravete de pe tavă, se duse la un fotoliu, se lăsă pe spate și își puse feliile de castravete pe ochi.

Noah se uită la Colton.

— Trebuie să facem și noi asta?

Colton ridică din umeri.

— Dacă erau de mâncat, nu trebuia să fie și un sos, ceva? Cine mănâncă o felie de castravete fără un sos de maioneză sau ceva de genul?

— Dar sunt și morcovi acolo, spuse Del. Pe ăia unde ar trebui să-i punem?

Noah se lăsă în fotoliul de lângă șemineu. După o vreme, Malcolm i se alătură.

— Te simți bine?

Noah se uită la foc.

— Grozav!

Malcolm își încleștă mâinile între genunchi și se uită și el lung la foc.

— Ți-ai dat seama de ceva săptămâna asta?

— Da! Noah râse, dar fără veselie, și adăugă: Nu pot să trăiesc fără ea.

— Asta e tot?

— Nu e suficient?

Malcolm tăcu o clipă înainte să răspundă.

— Bănuiesc că vei afla, nu-i așa?

Pentru prima dată, Noah nu se simți deloc convins.

CAPITOLUL DOUĂZECI

— ARĂȚI MINUNAT!

Alexis se mai răsuci o dată ca să se vadă în oglinda mare din camera ei de hotel, în timp ce Liv se uita de după colț. Rochia aia era motivul pentru care venise cu mașina, pentru că avusese nevoie să facă niște cumpărături. Și chiar dacă Alexis trebuia să recunoască faptul că îi stătea al năibii de bine în rochia ei nouă, ezitase totuși s-o îmbrace.

— Ești sigură că nu e prea mult?

Netezi poalele roșii și mulate ale rochiei și se întoarse ca să vadă cum i se așază pe fund. Un decolteu adânc în formă de V îi etala aproape tot spatele. Asortase la rochie o pereche de pantofi cu toc subțire, cu imprimeu de leopard. Ținuta era așa de departe de stilul ei obișnuit, încât îi era teamă că Noah nici măcar n-avea s-o recunoască.

Alexis își umflă obrajii și apoi lăsă aerul să iasă încet. Era atât de agitată, că stomacul i se strânse.

— E perfectă! zise Liv, care veni în spatele ei și o strânse ușor de umeri. Și să sperăm că n-o să stai îmbrăcată cu ea prea multă vreme!

Alexis îi dădu un ghiont lui Liv, iar aceasta sări în spate, râzând.

Telefonul lui Liv vibră, iar Alexis își ținu respirația în timp ce prietena ei verifica ecranul. Liv ridică privirea, cu un zâmbet sugestiv.

— Începe spectacolul!

Adrenalina îi înmuie genunchii lui Alexis.

— Acum, că stau să mă gândesc bine, planul ăsta pare cam copilăresc.

Liv ridică din umeri.

— O fată trebuie să facă ceea ce are de făcut.

— Dar să-i furăm pantofii ca să-l ținem în cameră?

— Toți facem prostii când suntem îndrăgostiți.

— Sigur nu te deranjează că o să ratăm cina?

„O să ratăm”, adică la plural, asta presupunând că Noah avea să fie receptiv la scuzele ei.

— Dacă tu sau Noah apăreți la cină, o să vă omor pe amândoi!

— Dar ăsta e weekendul tău cel mare și...

Liv puse palma peste gura lui Alexis.

— Weekendul ăsta mare e despre a sărbători cu prietenii și nu mă pot gândi la un mod mai bun de a sărbători decât ca tu și cu Noah să vă cuplați în sfârșit.

— Și dacă spune nu?

Liv pufni.

— N-o va face.

— Și dacă mă refuză?

— În rochia aia?

— Și dacă...

— Și dacă peste o oră o să te prăbușești goală la pieptul lui?

Alexis își simți obrazii înroșindu-se. Liv râse.

— Despre asta vorbesc.

Alexis își mușcă buza.

— Ești sigură că Mack n-a spus nimănui despre planul nostru?

— Sunt sigură! În ce-i privește pe ceilalți, tu ai toxinfecție alimentară de la niște sushi stricat, iar Noah și-a pierdut pantofii.

— Nu pot să cred că apelez la minciuni și păcăleli.

Liv râse și o sărută pe Alexis pe obraz.

— Succes! Dă-mi mesaj cu toate detaliile.

Liv plecă chicotind, lăsând în urmă o dâră de parfum. Imediat ce se închise ușa, Alexis se duse la pat și se așeză pe marginea saltei. Își apăsă palma pe abdomen. Putea face asta. Tot ce trebuia să facă era să bată la ușa lui Noah și să-i spună...

O bătaie scurtă și apăsată în ușa o ridică din nou în picioare. Probabil că Liv uitase ceva.

— Vin imediat, stai o clipă!

Alexis deschise ușa.

— Ai uitat ceva?

Vocea îi pieri la ultima silabă. Nu era Liv. Era un bărbat.

— Scuze, cred că ai greșit camera!

Creierul ei reuși totuși să înregistreze detaliile. Bărbatul era îmbrăcat cu un costum închis la culoare și fără cravată. Se uita în jos, la podea. Avea părul prins în coc și era în tălpile goale.

Noah ridică capul.

— Nu-mi găsesc pantofii, dar mi-a fost teamă că o să cobori la cină înainte să apuc să vorbesc cu tine. Și nu mai pot să petrec nicio secundă fără să vorbesc cu tine.

Alexis pregătise un întreg discurs pentru momentul în care avea să-l vadă, dar acum, că stătea în fața ei, uită absolut totul.

— Nu ăsta era planul! Eu trebuia să vin la tine în cameră.

— Lexa! șopti el.

Ea făcu un singur pas în față și, într-o secundă, Noah îi făcu pe restul. Își împleti degetele în părul ei și o trase pe hol. Ea se lăsă trasă de bunăvoie, dornică. Și, când gura lui o întâlni pe a ei, Alexis îi cuprinse gâtul cu brațele, iar părul lui îi gădilă pielea fierbinte și expusă a încheieturilor mâinilor.

El își ridică buzele suficient cât să îngâne:

— Doamne, Lexa! Mi-a fost atât de dor de tine!

Apoi o sărută din nou, cu mâinile în părul ei, cu gura larg deschisă peste a ei. Sărutul anterior fusese un biet flirt pe lângă ăsta. Cu brațul lui puternic, Noah o trase la pieptul lui și apoi o făcu să meargă cu spatele până la perețele holului. Îi devoră gura de parcă s-ar fi putut îmbăta cu ea, iar ea îi răspunse cu toată ființa, încălcându-și degetele în părul lui și înclinându-și capul ca el să ajungă și mai profund. Era un sărut fără rețineri și fără bariere. Cu gurile deschise și cu dorința de a-i face pe plac celui alt.

Deodată, Noah îi cuprinse obraji cu palmele, forțând-o să se dea în spate și să se uite în sus la el. Privirea lui o pârloli pe interior și pe exterior.

— Am nevoie să mă asculți. Să nu vorbești! Doar să mă asculți!

— B-bine!

— Ar fi trebuit să spun asta în seara aia, și am făcut o treabă al naibii de proastă încercând să ți-o spun de atunci încoace.

— Ce să-mi spui?

Vocea ei era la fel de suspinată ca o baladă de Taylor Swift.

— Să nu mai crezi niciodată că regret ce s-a întâmplat între noi doi în seara aia. Îi mângâie obraji cu degetele

mari și înghiți un nod din gât, apoi adăugă: Sunt un milion de lucruri pe care le regret în viață, dar să te sărut nu va fi niciodată unul dintre ele.

Alexis se aplecă spre el și își lipi buzele de ale lui. Sunetul ușii care se închise o făcu să tresară, surprinsă.

Gura lui zăbovi la un centimetru de a ei.

— Ușa ta tocmai s-a închis.

— Aveam cheia înăuntru.

El nu ezită nicio secundă.

— Atunci vino în camera mea!

Ea îl privi în ochi.

— Ca să fac ce?

— Orice ești pregătită să faci.

Alexis își îngropă degetele în brațele lui.

— Am mai făcut și altă dată prima mișcare și uite ce s-a întâmplat! Spune-mi ce vrei! Te rog!

Noah își lipi fruntea de a ei.

— Atunci lasă-mă să-ți explic așa cum ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă.

Noah îi cuprinse ceafa cu palma și, cu o presiune blândă, îi aduse fața către a lui. Făcură schimb de respirații, cu buzele apropiate.

— Te vreau pe tine! Pe toată!

O mie de cuvinte pluteau în spațiul dintre ei. O acceptare comună, nerostită, că lucrurile aveau să se schimbe din nou, dar că spre asta se îndreptaseră dintotdeauna, dinainte ca oricare dintre ei să fie dispus s-o recunoască. Că acesta era punctul de cotitură de unde nu mai exista cale de întoarcere. O punte care făcea legătura între două lumi – lumea prieteniei și lumea iubirilor.

— Hai să mergem în camera ta!

El o sărută. Apăsă și repede. Apoi își strecură mâna într-a ei și începu s-o tragă după el pe hol. Cu mâna liberă scotoci în buzunarul pantalonilor pentru a scoate cardul de acces în cameră. Îi tremurară degetele când îl apăsă pe cititorul de chei de la intrare. Când acesta clipoci în verde, smuci de clantă și împinse ușa.

Nici n-ajunseră bine înăuntru, că Noah se întoarse spre ea.

— Vino aici! șopti el.

Deschise brațele ca s-o primească, iar ea se lăsă în ele, simțindu-se de parcă ajunsese acasă după o călătorie lungă. Ajunsese acasă, acolo unde îi era locul, unde se simțea în siguranță, dorită și protejată.

De data asta, sărutul fu altfel, ca și cum ar fi fost pentru prima oară când se sărutau. Era lent, profund și... hotărât. Cuvântul îi răsări în minte ca un gând abstract, invocat din ceața de pasiune și de dor, dar asta era. Era ca și cum Noah luase o decizie crucială și i-o comunica în singurul mod în care putea. Adânc, tot mai adânc, se ospăta cu gura ei de parcă doar sărutul ar fi putut să-i satisfacă foamea. Dar fiecare apăsare a limbii lui o trimitea din ce în ce mai aproape de un abis, dureros de aproape. Și voia să-și dea voie să cadă. Repede și deplin. Fără teamă.

Alexis puse palma pe pieptul lui. El se trase în spate suficient cât să se uite în jos, la ea.

— Te simți bine?

Alexis se sprijini de peretele din spatele ei și îi susținu privirea.

— Am o mărturisire de făcut!

El ridică dintr-o sprânceană, într-un gest deopotrivă amuzat și nesigur.

— Știu unde-ți sunt pantofii!

Noah zâmbi.

— Știi?

— Liv l-a rugat pe Mack să ți-i fure ca să rămâi în hotel să-i cauți.

El scoase un hohot mic de râs.

— La asta te refereai când ai zis că nu ăsta era planul?

— Ca să vin eu la tine și să te prind singur, și să-ți spun că-mi pare rău.

Zâmbetul fu înlocuit de neliniște.

— Pentru ce?

— Nu ți-am dat ocazia să explici.

— Ar fi trebuit să încerc mai tare.

— Ar fi trebuit să ascult mai bine.

Noah scoase un geamăt scăzut și își coborî fruntea peste a ei. Ea simți cum îi explodează ceva în piept. Ceva care semăna destul de mult cu bucuria pură.

— Mi-a fost atât de dor de tine! șopti ea.

— Și mie mi-a fost dor de tine! Habar n-ai cât de dor! zise și apoi o îmbrățișă.

O îmbrățișă. O cuprinse strâns cu brațele, își îngropă fața sub obrazul ei și o ținu așa. Era un gest atât de simplu, dar atât de dureros de romantic, încât lui Alexis i se făcu teamă că avea să izbucnească în plâns.

Îi lăsă să-i cotopească din nou gura, dar, în cele din urmă, îl apucă de cap și îl ținu pe loc.

— Nu vreau ca asta să schimbe lucrurile dintre noi.

El îi zâmbi larg și provocator.

— Serios? Pentru că eu sper că va schimba totul.

— Ce vrei să spui?

— Sper că asta înseamnă că o să pot rămâne peste noapte în loc să plec acasă. O sărută pe gât și adăugă: Sper că asta înseamnă că vom putea face dușuri lungi împreună.

și mușcă ușor urechea și continuă: Sper că asta înseamnă că o să ne sărutăm mult și bine în mașină.

Ea începu să gâfâie.

— Bine, bine! Bănuiesc că lucrurile astea se pot schimba.

El râse, iar gura lui își găsi din nou drumul spre a ei. Noah își frecă buzele de ale ei, mai mult ca o mângâiere decât ca un sărut.

— Deci o să facem asta, da? șopti ea.

— Eu sper din tot sufletul că da.

— Atunci du-mă în pat!

Noah scoase un mârâit, apoi se aplecă și își trecu brațele pe sub picioarele ei. Ea râse când o ridică în brațe.

— Uau! șopti Alexis. Asta e cu adevărat amețitor.

— Amețitor?

— Da, mă faci să mă simt foarte amețită.

Noah zâmbi larg și o purtă prin camera de zi până într-unul dintre cele două dormitoare ale apartamentului. O coborî, în picioare, lângă pat și se aplecă s-o sărute, dar ea clătină din cap și îl împinse de lângă ea.

— Vreau să mă vezi!

El făcu un pas înapoi, de parcă știa instinctiv că asta își dorește. O privi, în timp ce Alexis întinse mâinile la spate și își descheie fermoarul rochiei. Coborî fiecare bretea peste braț și trase ușor până când rochia alunecă de pe ea, lăsând-o doar în sutienul fără bretele, chiloți și pantofi cu toc.

Noah scoase un zgomot, o încrucișare între un scâncet și un mârâit.

— Nu te opri! o imploră el.

Privirea lui o făcu să se încingă. Se întinse din nou la spate să-și desfacă sutienul și îl lăsă să cadă. Sfârcurile

i se încrețiră de la șocul aerului rece și de la dorință. Își dădu jos pantofii și apoi își trase și chiloții de pe șolduri.

Și apoi rămase așa în fața lui. Goală. Complet expusă. Alexis își îndoi degetele de la picioare și își sprijini o talpă peste cealaltă. Era un tic de-al ei atunci când era agitată, chiar dacă era goală.

El rămase așa o vreme, călătorind cu privirea pe tot corpul ei, din cap până-n picioare și din nou spre cap.

— Ești... Își dresе glasul și apoi continuă: Ești așa de frumoasă!

— E rândul tău, șopti Alexis.

El dădu din cap și, privind-o în ochi, își descheie nasturii de la cămașă. Aceasta căzu la podea și fu imediat urmată de maioul alb. Când își duse mâna la pantaloni, Noah își simți pieptul inspirând și expirând în aceleași vibrații tremurate ca respirația lui Alexis. Îi tremurără degetele când descheie nasturele și apoi coborî fermoarul. Când își înfipse degetele în talia pantalonilor și a chiloților, Alexis își ținu respirația.

Fără să întrerupă contactul vizual, Noah împinse ambele piese de îmbrăcăminte peste coapse și le lăsă să cadă pe podea. Ridică un picior, apoi pe celălalt ca să iasă din ele. Și apoi rămase acolo, în fața ei, dezbrăcat.

Când i se adresă, vocea lui era o șoaptă:

— N-o să te ating până nu-mi spui tu că e în regulă.

— Pot... pot să te ating eu prima?

Noah rămase nemișcat ca o stană de piatră, cu excepția unei mișcări aproape imperceptibile din bărbie. Până și aerul îi rămase blocat în plămâni, sub pieptul acoperit de un păr des și sărmos. Și atunci își începu Alexis explorarea. Se întinse în spațiul dintre ei până când degetele tremurânde întâlniră suprafața caldă a pectoralilor lui. Noah

înghiți atât de tare, încât mărul lui Adam i se mișcă vizibil în sus și în jos. Alexis își răsfiră degetele, simțindu-i sub palme bătaia rapidă a inimii, care pulsa atât de tare, de plină de viață și de energie.

Alexis își duse palmele spre sfârcurile lui și, când el reacționează trăgând brusc aer în piept, ea se opri, apoi începu s-o facă din nou. Își frecă palma peste carnea întărită care ieșea prin păr. Oare i-ar fi plăcut să fie sărutat acolo? Oare era la fel pentru bărbați cum era pentru femei? Dorindu-și brusc să-i simtă gustul, Alexis se aplecă și își apăsă buzele pe unul dintre sfârcuri. Noah scoase un sunet abia auzit, dar imperativ. Încurajată de asta, Alexis își trecu limba peste sfârcul tare. Noah întinse brațul ca să se sprijine de stâlpul patului, aplecându-se spre ea, îndemnând-o să continue. Așa că îi cuprinse sfârcul cu gura și își răsuci limba în jurul lui, în timp ce trăsă o cărare în jos cu degetele.

Fiecare centimetru din corpul lui era înfierbântat și încordat. De parcă fiecare mușchi era angajat într-o misiune imposibilă de a se abține. Dar, când degetele ei îi desenară cercuri în jurul buricului, el renunță la luptă. Mărâi, îi cuprinse obrazul cu palma și îi înclină fața spre el. Îi cotropi buzele cu ale lui fix când degetele ei coborâră mai jos. Ereția lui pulsa între ei, tare și fierbinte.

— Pot să te ating aici? întrebă ea.

— Doamne, da! șopti el, răgușit.

Alexis își înfășură degetele în jurul penisului întărit. Noah înlemni imediat și doar degetele îi tremurară un pic pe maxilarul ei. Apoi, când ea își mișcă mâna în sus și în jos, el scoase un geamăt și își lăsă fruntea peste a ei. Era delicat și dur în același timp. Ea scânci când și-l imagină înăuntrul ei, mișcându-se înainte și înapoi în fierbințeala ei umedă. Simți cum i se adună umezeala între coapse.

Noah o prinse brusc de încheietura mâinii.

Ea ridică capul.

— Vrei să mă opresc?

El trase aer în piept.

— Vreau să dureze. Și dacă o să continui să faci asta, o să termin în vreo cinci secunde.

Un val de dorință carnală pură o umplu de curaj și de îndrăzneală. Alexis își izbi gura de a lui și îi trase mâna spre sâni. Oare putea să aibă orgasm doar de la nerăbdare? Era aproape acolo. Era o agonie dulce să aștepte ca degetele lui să treacă ușor peste sfârcurile care-i pulsaau. Dar el părea ferm hotărât s-o tortureze, pentru că în loc să se ducă în locul acela în care avea cea mai mare nevoie de el, Noah îi presără cu mângâieri delicate rotunjimile ferme ale sânilor.

— Atinge-mă! îl imploră ea.

Degetele lui flutură peste cărlionții de la împreunarea coapselor. Atingerea lui era aproape evlavioasă... Alexis desfăcu picioarele instinctiv ca să-l primească între ele, iar el răspunse cu o mângâiere tandră pe centrul feminității ei, deschizând-o ușor pentru dezmierea lui blândă.

O tachină cu alinturi delicate. O atâta cu presiuni ușoare, alunecând doar vârful degetului înăuntru înainte să se retragă.

— Am visat la asta de atât de multe ori! îi șopti el aproape de buze. Am visat să te ating așa. Am visat la noi doi împreună.

Alexis ar fi recunoscut că și ea la fel, dacă ar fi putut vorbi, doar că nu putea. Fiecare simț, fiecare celulă se concentra doar la magia pe care o făcea el între picioarele ei.

Noah îi ridică un picior peste șoldul lui, fără să întreprindă sărutul. Degetele lui intrară și ieșiră din ea, și își apăsă podul palmei peste miezul ei umflat și nerăbdător.

— O, Doamne!

Alexis își lăsă capul pe spate. Tot corpul i se scutură, iar picioarele îi tremurară. Noah o cuprinse cu brațul de talie ca s-o susțină în timp ce se freca de mâna lui.

— Noah...

Numele lui îi tășni printre buze în timp ce valuri de plăcere electrică o izbiră unul după altul. Degetele i se înfipseră în umărul lui pentru stabilitate, în timp ce Alexis își savură orgasmul până la final și se simți inundată de un curcubeu de emoții pe care nu le putea identifica.

— Sunt aici! murmură el, cu tandrețe în voce și cu fermitate în brațul din jurul taliei ei. Doar ține-te de mine!

Alexis își înfășură brațele slăbite pe după gâtul lui și se agăță de el când Noah o ridică din nou în brațe și o lăsă pe spate în pat. Alexis își încolăci ambele picioare în jurul taliei lui și îi trase gura spre a ei.

Erecția lui i se cuibări între picioare. Corpurile lor se mișcară la unison, cu șoldurile înclinându-se unul spre altul, în extazul frecării dintre moale și tare. Noah își împleti degetele cu ale ei și îi apăsă palmele în saltea, deasupra capului. Dar apoi se opri și își ridică gura doar cât să spună:

— E bine așa?

— Da! șopti ea.

Trecuseră doi ani de când nu mai fusese cu nimeni, dar nu fusese niciodată cu cineva în felul acela. Într-un mod deschis, onest și tandru. Cu un bărbat care își bătea capul să se oprească și să o întrebe dacă tot ceea ce făcea era în regulă. Un bărbat care nu se grăbea și care îi trata

fiecare centimetru de piele ca pe o comoară care trebuia prețuită. Dintre toate felurile în care Alexis își recăpătase puterea asupra propriului corp, acesta era cel care conta cel mai mult. Totul la acest moment, la interacțiunea ei cu Noah, era decis de ea. Era din proprie inițiativă și era onest. Era neprefăcut și dorit.

— Ți place poziția asta? o întreabă pe un ton scăzut, urmărind cu buzele linia maxilarului.

Niciun bărbat n-o mai întrebase asta vreodată în timpul sexului.

— Da! Ție îți place?

— Orice poziție e perfectă cu tine.

Se sărutară lent și blând, cu degetele frământându-se reciproc, cu corpurile topindu-se și modelându-se unul într-altul de parcă doar de asta ar fi avut nevoie. Dar nu era suficient. Aveau nevoie de mai mult. Ea avea nevoie de mai mult.

Probabil că Noah simțea același lucru, pentru că lentoarea deveni mai grăbită. Blândețea deveni pasională.

Brusc, Noah se ridică, mărâind frustrat, și se desprinse din îmbrățișare.

— Ce s-a întâmplat? găfăi ea, cu un junghi panicat care o scoase din starea de excitare euforică și o făcu să se concentreze din nou.

— Am uitat! bombăni el.

Alexis îl urmări traversând camera, dezbrăcat, desfăcând fermoarul gențiide voiaj și scormonind prin interior, de unde trase afară un șir lung de prezervative.

Alexis nu se putu abține și chicoti.

El se răsuci spre ea.

— De ce râzi? Să știi că e orgoliul meu în joc.

Ea chicoti din nou.

— Ai scos prezervativele de parcă erai un magician care scoate o eșarfă dintr-o pălărie sau ceva de genul ăsta.

El îi aruncă un zâmbet sexy și ridică sugestiv din sprâncene când se urcă la loc în pat.

— Vrei să-mi vezi bagheta magică?

Alexis scoase un hohot de râs și un geamăt în același timp.

— Bănuiesc că mi-am căutat-o.

Noah se ridică în genunchi în fața ei.

— Vrei s-o fac eu? șopti ea.

El îi puse un pătrățel de staniol în mână. Ea desfăcu prezervativul, apoi îl rulă cu lentoare pe toată lungimea, savurându-i gemetele de plăcere.

Se lăsă din nou pe spate, iar el reveni deasupra ei, acoperindu-i corpul cu al lui.

Alexis ridică un picior și îl trecu peste șoldul lui și, de parcă nu mai avea răbdare, Noah se împinse înăuntru ei. Alexis țipă și se arcui. Își trecu și celălalt picior peste mijlocul lui și își încrucișă gleznele, trimițându-l și mai adânc înăuntru.

Apoi se opriră amândoi.

Încetară să se mai miște. Încetară să mai respire.

El se cutremură peste ea, iar Alexis înțelese, pentru că și ea o simțea. Puterea de a fi, în sfârșit, uniți. Bucuria! Surpriza! Erau prea multe emoții de procesat dintr-odată!

Perfecțiunea uniunii lor le aduse privirile într-o coliziune pasională.

Noah avea ochii întunecați de dorință, dar rotunzi, și cu o expresie aproape uluită.

— Lexa! șopti el, cu vocea încărcată de mirare.

Ea îi contură maxilarul cu vârful degetului.

— Fă dragoste cu mine!

El închise ochii și își lipi fruntea de a ei. Apoi se lăsa pe coate, îi cuibări capul în palme și începu să se miște cu o lentoare agonizantă. Gurile li se găsiră reciproc, angajându-se într-un dans intim și vechi de când lumea, dar complet nou pentru ei.

Noah își ridică șoldurile și se retrase aproape complet. Senzația de plăcere o făcu pe Alexis să icnească încet.

— Vorbește cu mine! îi murmură el la ureche.

— E așa de bine cu tine!

El se mișcă din nou, retrăgându-se încet și apoi împingând din nou. Cu un geamăt, Alexis își apăsă capul în saltea.

— Așa? șopti el, cu vocea încordată din cauza faptului că se abținea.

— Da! gemu Alexis.

Noah o făcu din nou. Se retrase lent și se împinse iar, mai tare și mai repede. Fără să vrea și fără să-și dea seama, Alexis scoase un țipăt de plăcere. Se apucă strâns de pilotă.

Îl rugă disperată să vorbească cu ea, să-i spună la ce se gândește.

— La tine! mârâi el cu gura peste a ei. La naiba, nu mă pot gândi decât la tine!

Îi prinse lobul urechii cu buzele.

— Ești primul lucru la care mă gândesc când mă trezesc și ultimul când adorm. Și chiar și atunci te visez.

Alexis își împleti degetele în părul lui și gemu din nou.

— Cum mă visezi?

— Că te țin în brațe. Că te sărut. Că te ating. Că te înnebunesc.

Cu fiecare cuvânt, Noah deveni tot mai frenetic în mișcări.

— Visez că fac dragoste cu tine, Lexa! Iar și iar.

Se lăsă cu fruntea pe umărul ei, iar bicepșii i se încordară la maximum din pricina efortului de a-și ține greutatea deasupra ei.

— Lexa! murmură el. Doamne, Lexa!

Gâfăia, tare. Disperat. Incontrolabil. Și la fel și ea.

Un șuvoi de plăcere arzătoare îi inundă membrele. Era aproape! Atât de aproape! Și el păru să știe, pentru că se frecă de pelvisul ei, iar asta o făcu să-și dea drumul. Întreg corpul i se cutremură și apoi se încordă când îi strigă numele iar și iar, cu degetele înfipite în saltea, cu capul pe spate, cu inima explodându-i.

În secunda următoare, Noah tremură și el și scoase un geamăt răgușit.

Și sări după ea în abis.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

NOAH NU SE PUTEA MIȘCA.

Dacă ar fi putut rămâne acolo veșnic, ar fi rămas. Cu brațele ei în jurul lui, în strânsoarea picioarelor ei, stors de energie și cu pielea umedă de transpirație. Îngropat în ea pentru totdeauna.

Era doar vag conștient de atingerea delicată a degetelor ei pe șira spinării, de respirația ei pe gâtul lui, de bătaia în tandem a inimilor lor. Corpul ei îl cuprindea pe al lui, îl primea înăuntrul ei, îl accepta și îl iniția.

Își apăsă fruntea pe gâtul ei și își înăbuși valul de emoție care îi puse un nod în gât și îi aduse lacrimi în ochi. Grozav! Exact ce avea nevoie! Să se apuce să plângă după ce făcuse dragoste cu ea! Dar nu mai trăise niciodată așa ceva! Nu mai făcuse dragoste niciodată. Nu până acum. Nu până la ea. Niciodată nu fusese așa pentru el.

Niciodată nu fusese atât de grozav *pentru el* să ofere plăcere unei femei.

Ea își întoarse capul și îl împunse ușor cu obrazul.

— Te simți bine?

— Nu știu! murmură el.

— Tocmai am făcut sex.

El expiră într-un râset.

— Asta a fost?

— A trecut ceva timp pentru mine, dar sunt destul de sigură.

— Mi-a făcut plăcere, spuse el, recăpătându-și încet controlul asupra simțurilor.

Ea scoase un „mmm” și își îngropă fața în gâtul lui.

— Și mie la fel!

Probabil că o zdrobea sub greutatea lui, așa că se împinse în sus pe coate, cu fiecare mușchi din corp protestând.

— Hei!

Alexis îi zâmbi.

El îi răspunse cu un sărut.

— Să nu te miști, bine?

Ea încuviință.

Noah lipăi gol spre baie ca să arunce prezervativul la coș. Se opri la chiuvetă și își dădu câțiva pumni de apă rece pe față. Când se uită în oglindă, rămase șocat să vadă același chip de mai înainte privindu-l înapoi. N-ar fi trebuit să fie ceva diferit la el? Când un bărbat trăia cea mai importantă experiență sexuală din viața lui, n-ar fi trebuit să i se vadă pe față?

Sau poate că așa trebuia să fie. Nu se schimbase nimic, pentru că asta trebuise să se întâmple între ei dintotdeauna. Nu se schimbaseră unul pe altul. Erau perfecți exact așa cum erau.

Când se întoarse în pat, o găsi ghemuită pe o parte, cu brațul sub cap. Alexis îi zâmbi când se strecură lângă ea și îi dădu la o parte o buclă rebelă de pe obraz.

— Și acum ce facem? întrebă, zâmbind.

— Am putea s-o facem din nou.

Răsetul ei era lejer și relaxat, și asta îi făcu inima să i se răsucească în piept.

— Doamne, ador sunetul ăla! șopti el.

— Mereu mă faci să râd.

— Sper s-o fac mereu.

Ea zâmbi cu sfială.

— Acum două minute nu râdeam.

— Știu! Dă-mi douăzeci de minute și te fac din nou să scoți zgomotele alea!

Ea îi apăsă palma pe abdomen.

— Singurul zgomot care mă îngrijorează acum e chi-orăitul care se aude de aici.

— Am sărit peste cină. Cineva mi-a furat pantofii.

Alexis scoase un hohot de râs.

— Să comandăm ceva la room service?

— Ori asta, ori am putea să scotocim prin valiza Rusului.

Ea râse din nou și se ridică în șezut.

— Vrei să mă duc să aduc meniul?

Noah o trase la loc lângă el.

— Îl aduc eu! Tu ai gătit destule mese pentru mine. Măcar atât pot să fac și eu, să comand la room service.

Alexis se lăsă la loc pe pernă și își puse brațele sub cap când el se dădu jos din pat.

— M-aș putea obișnui cu asta! îi strigă când el ieși din cameră.

— Cu ce să te obișnuiești? Noah găsi dosarul cu meniul pentru room service pe măsuta de cafea din living, după care adăugă: Cu mine hrănindu-te?

— Cu tine mergând gol prin casă.

El se întoarse în dormitor.

— Hai să adăugăm și asta la lista de lucruri pe care sperăm să le schimbăm după asta.

Se trânti la loc în pat, iar ea i se cuibări alături, apoi deschise dosarul.

— Vezi ceva ce arată bine?

— În afară de tine?

El chicoti.

— M-aș putea obișnui cu asta.

— Cu ce?

— Să mă dorești așa de evident.

Chicotitul ei îi făcu pieptul să se umfle.

— Crezi că ceilalți și-au dat seama ce facem? Întrebă ea, cu capul pe umărul lui.

— Da! Ești în regulă cu asta?

— Da, dar tu?

El mai dădu o pagină din meniu.

— La naiba, da! Vreau ca toată lumea să știe!

Ea râse.

— Probabil că vor afla mai devreme sau mai târziu.

Adică, dacă o să continuăm să facem, știi tu...

El o privi cu gura căscată.

— Doamne, te rog, spune-mi că nici măcar nu e o întrebare la momentul ăsta.

— N-am vrut să fac presupuneri.

El închise dosarul și îl aruncă jos din pat. Apoi se rostogoli peste ea, împletindu-și degetele cu ale ei de o parte și de alta a pernei.

— Te-am așteptat atât de mult timp! Poți să presupui cu toată siguranța că vreau să o facem cât mai des posibil.

Se sărutară încă o dată. Și nu trecu mult până când ea începu să facă din nou zgomotul acela, iar el uită cu totul de room service.

— Cred că m-ai omorât de data asta.

Alexis râse când Noah se rostogoli pe spate, gâfâind. Trecu un moment, iar el se ridică, stânjenit. La fel ca înainte, o îndemnă să rămână în pat în timp ce el se duse să se ocupe de partea mai puțin sexy a sexului. Alexis îl urmări mergând spre baie și, imediat ce se închise ușa, se dădu jos din pat. Cămașa lui era mototolită pe podea. O luă de jos și și-o trase pe ea, apoi se duse la fereastra care dădea spre Beale Street.

Ușa de la baie se deschise.

— Ți-am spus să stai în pat, glumi Noah, venind în spatele ei.

O înconjură cu brațele pe după talie și o trase strâns la piept. Rămaseră așa un moment, în tăcere, bucuroși să se simtă unul pe altul. În sfârșit.

Alexis îi acoperi brațele cu ale ei.

— Mi-aș dori să stăm așa pentru totdeauna! oftă ea.

Buzele lui îi atinseră părul.

— Eu, nu! Pentru că abia aștept să te duc acasă și să încep să facem toate chestiile alea în pielea goală despre care vorbeam.

Ea reuși să scoată un hohot de râs, dar era răgușit și slab. El o strânse ușor.

— Hei! o alină el. Ce-i asta?

— Îmi pare rău! Sunt sentimentală după sex și toate cele. O să mă potolesc. Doar lasă-mă un minut!

Noah îi depuse un sărut pe umăr.

— Nu trebuie să te scuzi pentru că te-au cuprins emoțiile! Suntem într-un soi de roller coaster acum. Eu, unul, am fost la un pas de a-mi pierde mințile din momentul în care ai deschis ușa camerei de hotel.

Alexis se răsuci în îmbrățișarea lui și îl cuprinse cu brațele. Îi auzea inima bătând sub obraz. Puternică. De încredere. Liniștitoare. El o ținu și o lăsă să-și tragă suflul, presărându-i săruturi blânde pe creștet și masându-i încet spatele și fiind atât de perfect, încât Alexis voia să se topească cu totul în brațele lui.

Într-un final, riscă să ridice privirea spre el.

— De ce am așteptat atât de mult?

— Pentru că nu eram pregătiți.

— Dar ai spus că voiai asta de multă vreme.

— Voiam, da! De mai mult timp decât îți dai tu seama.

— Dar eu te-am sărutat, Noah.

El oftă, obosit, și își lipi fruntea de a ei.

— Și dacă adrenalina s-ar fi scurs și tu ai fi regretat, să mor eu de nu m-ar fi sfâșiat pe dinăuntru.

— N-ar fi trebuit să fug în seara aia. Îmi pare rău...

O sărută și clătină din cap cu blândețe.

— Nu mai vreau să aud scuze!

— Trebuie să scot asta din mine. Pregătisem un întreg discurs.

El cedă cu un oftat resemnat. Îi cuprinse șoldurile în palme.

— Te ascult.

— A fost o lipsă de respect din partea mea să nu-ți dau ocazia de a-ți expune punctul de vedere, spuse ea cu inima bubuindu-i în piept. Prietenia noastră merita mai mult de atât.

El ridică o mână de pe șoldul ei pe obraz.

— Lexa...

— Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată și nu vreau să se schimbe asta.

— N-o să se schimbe. Îți coborî gura peste a ei, într-un sărut delicat și dulce, adăugând: Doar promite-mi că nu va mai trece nicio săptămână în care să nu vorbim, bine? A fost cea mai groaznică săptămână din viața mea.

Ea reuși să zâmbescă stins.

— Îmi vine greu să cred asta!

El înțelese la ce se referea.

— După ce a murit tata, am fost amorțit. N-am simțit nimic. Dar acum am simțit fiecare secundă din faptul că aveai nevoie de spațiu.

Lui Alexis i se opriră cuvintele în gât!

— Nu mai vreau spațiu.

— Nici eu!

Și apoi o sărută.

O altă scuză. O altă promisiune.

Și cămașa de pe ea dispăru în câteva minute.

Alexis se trezi a doua zi dimineața dezorientată. O dureau peste tot, dar într-un mod plăcut.

Apoi auzi un sforăit domol lângă ea, iar memoria îi reveni.

Noah!

Avea brațul greu peste talia ei, și îi simțea respirația caldă pe spate. Corpul ei vibra de dorință, dar și de nevoia arzătoare de a folosi toaleta. Alexis se întinse și se strecură de sub brațul lui.

Noah scoase un sunet obosit și o trase la loc.

— Încă nu!

— Dar trebuie să fac pipi.

Îi dădu drumul, dar îi spuse să vină repede înapoi. Ea folosi baia, apoi încercă să-și prindă părul în așa fel, încât să nu mai arate ca Medusa, și apoi se spală pe dinți. Când se întoarse, îl găsi treaz și întins peste cuverturi, superb și increzător în pielea goală, cu picioarele încrucișate la glezne și cu un braț îndoit sub cap în timp ce derula mesaje pe telefon.

O privi cu o sprânceană ridicată.

— Ții minte că ai zis seara trecută că nu știi cât va dura până când toată lumea își va da seama?

Îi întinse telefonul. Primise mai multe poze pe parcursul nopții.

Mack și Liv cu degetele mari ridicate.

Malcolm și cu Del pozând cu rânjete stupide pe fețe.

Colton îi trimisese un video cu el făcând o față pupăcioasă.

Gavin și Thea zâmbeau adorabil.

Mesajul Rusului era ultimul: *O să stau cu Colton.*

Ea puse telefonul pe noptieră.

— Se pare că am ratat o petrecere bună.

— Petrecerea noastră a fost mai bună.

Ea se urcă în pat, iar el își desfăcu brațele ca s-o primească. Noah se rostogoli și îi apăsă mâinile lor împreunate pe pătură, de o parte și de alta a capului ei, cu fețele la câțiva centimetri distanță.

— Bună dimineața! murmură el.

— Bună! îi șopti drept răspuns.

— Am dormit foarte bine azi-noapte.

— Și eu la fel!

Lucrurile devin destul de interesante în zona în care corpul ei îl îmbrățișa pe al lui, și nu trecu mult până când Noah se întinse după alt prezervativ. Își puse

protecție și apoi se aplecă deasupra lui Alexis cu un zâmbet sexy și cu mâinile de-o parte și de alta a umerilor ei ca să se sprijine. Alexis ridică ușor capul ca să-l sărute, dar el se trase înapoi, ca ea să nu ajungă la el.

Noah o tachină cu un zâmbet.

— Spune cuvântul magic, iubito!

Alexis râse.

— Cred că faci mișto de mine!

Noah o împunse ușor cu vârful erecției, iar ea își lăsă capul pe spate.

— Hristoase, abracadabra!

Cu un hohot de râs puternic, o pătrunse dintr-o singură mișcare fermă.

Timpul se opri.

Ea icni.

El gemu.

Alexis își ridică picioarele în jurul taliei lui ca să-l tragă mai adânc în interiorul ei. Se mișcă, se legănară, se mângâiară și se sărutară.

— Alexis! mârâi el deodată. Doamne, iubito! Ia-o mai încet! Nu mă pot abține... Nu mă mai pot abține.

O cuprinse o satisfacție nestăvilită. Ridică pe dată capul și își apropie buzele de urechea lui.

— Nu vreau să te abții.

El încercă să se retragă, dar ea îl apucă de fund și îl trase înapoi, înăuntru. Fu răsplătită cu un geamăt și un tremurat. Dar el tot mai ezită, și îl simți cum clatină din cap.

— Nu... nu până când tu nu...

Ea îi cuprinse cu palmele fesele perfecte și tari ca piața și le strânse.

— Am visat și eu la asta, Noah! Că te fac să termini în brațele mele. Că te înnebunesc. Lasă-mă s-o fac!

El mârâi din nou, iar corpul i se mișcă de parcă nu se mai putea opri.

— E așa de bine cu tine! Atât de al naibii de bine!

Ea își ridică piciorul și și-l agăță de brațul lui, deschizându-se și mai tare pentru el. Mișcarea asta îl trimise adânc în interiorul ei, și amândoi gemură la unison. Plăcerea era așa de intensă, că Noah nu se putu abține să nu-i mârâie din nou numele și să se miște din nou.

— Îți place? șopti ea cu buzele peste ale lui și cu respirațiile întretăiate amestecându-se într-un găfâit rapid.

— Al naibii de mult! mârâi el, împingând și mai tare și mai repede.

Ea se mișcă și se arcui sub el.

El se opri.

— Stai... Te simți bine?

— Doamne! Nu-ți dai seama? Își încordă picioarele în jurul lui și îi întâmpină împingerile cu șoldurile, șoptindu-i: Dă-ți drumul, Noah!

El scoase același mârâit animalic de mai devreme. Se ancoră în genunchi și împinse mai repede și mai repede până când pielea i se acoperi de un strat de sudoare și...

O, Doamne! Alexis se ținu strâns de bicepșii lui. Poziția în care era... O atingea în toate locurile corecte. Cum de se întâmpla așa de repede? Orgasmul o lovi cu un val neașteptat de ușurare dulce care o făcu să se încordeze și să țipe atât de surprindere, cât și de plăceră.

Noah scoase un zgomot gutural de satisfacție masculină și se împinse în ea cu un tremur puternic, final. Tot corpul i se zgudui deasupra ei. Apoi îi îngână numele și se prăbuși.

Alexis nu se putu abține. Din nou. Râse. Din nou.

Noah se ridică și o privi.

— Și acum de ce râzi? Și crede-mă, orgoliul meu chiar e în joc acum!

Alexis îi cuprinse spatele lat cu brațul.

— Râd pentru că tu chiar ai o baghetă magică!

Noah îi răspunse cu unul dintre zâmbetele lui sexy și cu o răsucire a șoldurilor. Alexis îi trase capul în jos pentru un sărut. Zgomotul scos de ușa de la intrare îi făcu pe amândoi să înlemnească. Suna ca și cum...

La naiba! Se întorsese Rusul!

Noah sări jos din pat și aruncă cuverturile peste corpul ei dezgolit tocmai când Rusul trecu în vârful picioarelor pe lângă ușa deschisă, cu mâinile la ochi.

— Nu mă uit!

— Hristoase, frate! De ce n-ai sunat mai întâi? îl luă la rost Noah.

— Aveam nevoie să fac duș! Avem brunchul!

Noah trânti ușa dormitorului..

— Am uitat de brunch! bombăni el.

Alexis se ridică în șezut, ținându-și cearșafurile peste sâni.

— Ce zici dacă ne urcăm amândoi în mașina mea și să plecăm acasă împreună?

Noah se întoarse în pat.

— Aș zice că astea sunt cele mai grozave cuvinte pe care le-am auzit vreodată!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

BEEFCAKE ÎI ÎNTÂMPINĂ CU UN SCHELĂLĂIT BOSUMFLAT. Noah înghiți în sec când Alexis se aplecă să ia motanul în brațe și îi sărută blana.

— I-a fost dor de noi! zise și se întoarse spre Noah.

— I-a fost dor de tine! o contrazise Noah, trăgând trollele până la baza scărilor. Pe mine o să mă omoare în somn diseară.

— Poate că e gelos, spuse ea, punând pisica jos.

Beefcake ridică imediat un picior și începu să se lingă în fund.

Noah se întoarse către Alexis, își împleti mâinile cu ale ei și o lipi de perete. O sărută până când începură amândoi să gâfâie.

— Ce a fost asta? râse Alexis.

— A trecut prea mult timp de când nu te-am mai sărutat.

— Mincinosule! Ești gelos pe Beefcake!

— Fii sigură că sunt! Doarme de patru ani în patul tău.

Alexis îl cuprinse cu brațele pe după gât.

— Păi, presupun că trebuie să-ți facem loc în pat.

— Nu prea îmi surâde ideea să fiu gol în preajma lui.
O să mă castreze în somn.

Ea îl sărută pe bărbie.

— O să te protejez eu.

Noah o mângâie pe fund.

— Du-te să te relaxezi! O să improvizez ceva pentru cină.

— N-am prea multe în frigider! oftă ea. N-am mai făcut cumpărături de peste o săptămână.

— Mă descurc eu cumva.

— Ești un vis devenit realitate.

El o sărută pe nas.

— La ce sunt buni prietenii?

Ea îi făcu semn spre bucătărie.

— Hrănește-mă!

El îi făcu amuzat cu ochiul!

— Da, doamnă!

După ce Alexis dispăru în sus, pe scări, Noah deschise frigiderul și clipi uimit când făcu inventarul conținutului. Ouă. Lapte. Apă. Smântână dulce. Unt. Vin. Nu mințise când spusese că nu avea prea multe. În sertarul de legume erau niște morcovi care văzuseră și zile mai bune și o bucată nedesfăcută de parmezan. Probabil o putea folosi.

Deschise dulapurile. Hristoase! Oare trăise doar cu aer și cofeină în săptămâna care trecuse?

Remarcă o cutie de fettuccine. Perfect!

Căută, apoi, oalele și tigăile, umplu o oală mare cu apă și o puse la fiert pentru paste. Apa tocmai începuse să clo-cotească când auzi pași înăbușiți apropiindu-se pe hol.

— Ce zici de niște fettuccine?

Cuvintele i se opriră în gât. Era îmbrăcată cu unul dintre hanoracele lui vechi și cu o pereche de pantaloni de pijama foarte scurți și subțiri.

Ea se uită în jos, la ținuta pe care o purta.

— M-am schimbat. E bine așa?

— Da! reuși el să îngăime. Își dresă glasul și continuă:
Ce zici de niște fettucine alfredo?

Alexis se sprijini de insula de bucătărie și își încrucișă brațele la piept.

— Aveam ingrediente pentru toate astea?

— Doar pentru astea și nimic mai mult, îi răspunse, întorcându-se la loc spre aragaz. Ce naiba ai mâncat în ultima vreme?

— Orice am reușit să prind pe la cafenea.

— Adică?

— O grămadă de cafea și niște pâinici dulci uscate.

— O să te epuizezi, iubito!

— În cazul ăsta, ce bine că te am pe tine să gătești pentru mine!

Inima începu să-i bată un pic mai tare. Îi plăceau cum suna asta și imaginea pe care o asocia cuvintelor ei. I-ar fi gătit în fiecare seară dacă ar fi putut.

— Pot să te ajut?

— Nu!

— Ce-ar fi să pun masa, atunci?

Inima îi bubui din nou. Ideea de a lua o cină simplă alături de ea la masa din sufragerie, ca și cum ar fi fost un cuplu normal, era mai mult decât puteau să suporte emoțiile lui și-așa puse la grea încercare. Își dorise asta de atât de mult timp, că i se părea imposibil să fie real!

— Sigur! îi răspunse în cele din urmă.

Alexis se mișcă pe lângă el, atingându-l cu mâna pe spate, într-un gest firesc. Când se întinse sus, după farfurii, privirea lui Noah fugi spre locul în care hanoracul se ridica deasupra pielii fine a abdomenului ei. Plămânii îi rămaseră fără aer. Privirea lui intensă o întâlni pe a ei, iar foamea din ochii lui era similară cu a ei.

După ce puse masa, Alexis dădu drumul la muzică în living. Acordurile vibrante, de muzică blues, a celor de la Mumford & Sons elimină senzația de neliniște din încăperea. Ea reveni lângă el și deschise dulapul în care ținea vinul și paharele.

Alexis alese o sticlă de vin alb și două pahare și le duse la masă. Noah începu să amestece paste scurte cu sosul de smântână din oală.

Alexis umplu paharele în timp ce el aduse oala la masă și o puse în mijloc.

— Simt că ar trebui să închinăm pentru ceva, spuse ea.

Noah se lăsă pe spate în scaun, cu paharul ridicat.

— Începe tu!

Lui Alexis îi fugi privirea spre dreapta în timp ce se gândea. Apoi îl privi din nou, cu ochi scânteietori.

— Pentru întoarcerea acasă!

Noah simți cum inima lui își găsește un loc nou în piept.

După câteva minute, Alexis se sprijini de spătarul scaunului cu mâna peste burtă.

— Muream de foame. Mulțumesc!

Muzica ajunsese la balada romantică a unei formații pe care Noah n-o recunoscuse. Alexis își mușcă buza și se ridică, cu mâna întinsă spre el. Noah îi cuprinse palma cu degetele și o lăsă să-l tragă în picioare. Alexis îi zâmbi cu reticență și cu privirea sfioasă.

— Ce faci? o întrebă el, în șoaptă.

Îl trase de mână și se îndreptară spre mijlocul camerei.

— Vreau să dansezi cu mine!

— Scumpo, sunt puține lucruri la care sunt praf, dar dansul e unul dintre ele.

Alexis se întoarse spre el, cu brațele întinse.

— Atunci doar ține-mă în brațe în timp ce eu îți frec corpul de-al tău în ritmul muzicii.

— Fără îndoială, asta e cea mai bună ofertă pe care am primit-o vreodată.

Alexis păși în îmbrățișarea lui, cu un hohot de râs care reușea să fie o combinație sexy de pasiune și dulceată. El îi prinse mâna dreaptă în cea stângă și i-o trase la piept. Își puse cealaltă mână pe șalele ei și o trase suficient de aproape ca șoldurile să li se atingă, apoi o ghidă într-o legănare blândă.

Alexis se îmbujoră.

— Te pricepi mai bine decât crezi.

Noah își lipi obrazul de al ei.

— Doar cu tine.

Își găsiră buzele unul altuia în mod firesc, iar apoi dansul deveni ceva mai mult.

Fără să spună nimic, se ajutară reciproc să se dezbrace de bluze, înghiontindu-se unul pe altul cu coatele și cu bărbiile, râzând și scuzându-se în șoapte înfierbântate, și apoi reîncepură să se sărute, cu trunchiurile goale lipite, bucurându-se pentru o clipă de senzația de piele pe piele. Părul aspru care-i acoperea mușchii lui încordați se freca de carnea delicată și moale a sfârcurilor ei cu fiecare respirație întretăiată, cu fiecare mișcare a corpului lui.

O conduse spre canapea.

— Stai jos!

Ea îl ascultă, dar se întinse după el după ce se așeză. Însă el, în loc să vină alături de ea, se așeză în genunchi în fața ei. Ea se ridică în coate.

— Ce faci...

El ridică din sprâncene și îi dădu jos pantalonii de pijama, fără să întrerupă contactul vizual. Îi trase un

picioar peste umărul lui, apoi pe celălalt. Noah văzu exact momentul în care ea își dădu seama care îi erau intențiile. Alexis făcu ochii mari. Își încleștă degetele pe pernele canapelei.

Noah își coborî gura între picioarele ei și îi șopti:

— Pot să se sărut aici?

— Da! murmură ea, lăsându-și capul pe spate în așteptare.

El îi atinse cu buzele pielea sensibilă dintre picioare, iar ea scoase un geamăt. Și apoi geamătul acesta deveni și al lui, pentru că la naiba... gustul ei! Dulce. Atât de Alexis! O iubi cu limba, folosind vârful pentru a găsi și a masa mugurele umflat. Alexis se zvârcoli sub Noah, iar el îi simți mâna încleștându-i-se pe ceafă.

Respirația îi ieșea în gâfăituri scurte. Picioarele i se încordară pe umerii lui. Deja își dădea seama că se apropia de orgasm, așa că întetă ritmul și presiunea.

— Noah... o, Doamne...

Se arcui și scoase un țipăt. El continuă s-o mângâie până când se liniști și se lăsă pe spate, fără vlagă.

— Vino aici! șopti ea, întinzându-se după el.

Noah se ridică în genunchi. Îi tremurară mâinile când se ridică și își descheie blugii. Alexis îl ajută să-și tragă boxerii și să-și pună un prezervativ, apoi își înfășură picioarele în jurul taliei sale în timp ce el se aplecă deasupra ei.

Mintea i se blocă instant pentru că vârful lui apăsă deja pe intrarea ei și la naiba, la naiba, parcă era virgin din nou! Își îngropă fața în gâtul ei și se împinse. Și pământul îi fugi de sub picioare!

Ea icni și se arcui spre el.

Niciodată nu se mai simțise așa. Niciodată!

Îl ținu acolo, cu fața lipită de gâtul lui. Și atunci Noah îl simți. Un tremur în pieptul ei. Se ridică imediat, temându-se că o zdrobea. Dar ea își întoarse capul, iar el văzu o lacrimă rostogolindu-i-se pe obraz.

La naiba! Cu ce greșise?

— Ce s-a întâmplat?

Alexis inspiră tremurat și, când expiră, scoase un suspin abia auzit.

El se întinse și îi întoarse fața spre el.

— Vorbește cu mine!

— Îmi pare rău! Sunt doar.... Respirația i se opri în gât, însă găsi puterea să continue: Sunt doar fericită!

Alexis se trezi singură a doua zi.

Se ridică în coate și încercă să-și dea seama unde e Noah, dar apoi auzi zăngănit de vase la bucătărie.

Trase pe ea un tricou lung, lipăi la parter și se sprijini de pragul ușii din capătul holului ca să-l studieze. Noah stătea în picioare lângă insulă, cu spatele la ea, cu un bol de cereale într-o mână și cu telefonul în cealaltă, derulând absent cu degetul mare pe ecran până când îl puse jos ca să ia o înghițitură. Făcuse duș, dar nu-și uscaseră complet părul.

— Bună dimineată!

El se întoarse și îi zâmbi și, în secunda aceea, Alexis își dădu seama că nu voia să-l mai lase să plece. Voia să se trezească în fiecare dimineată și să vadă zâmbetul acela. Când se apropie, el lăsă bolul jos, îi puse mâinile pe solduri și o trase mai aproape.

— Neața! murmură ea, aplecându-și capul.

Împărțiră un sărut dulce și scurt care îi făcu inima lui Alexis să bată cu viteza luminii.

— Te-ai trezit devreme.

— Din obișnuință. El o strânse ușor de umeri și ară. ugă: Ți-am făcut niște ceai.

Ea se sprijini de blatul de bucătărie și îi zâmbi la fel de timid cum îi zâmbea și el, în timp ce sorbea din ceai.

— Știi, chestia aia pe care ai făcut-o seara trecută, aia cu gura?

Obrajii îi luară foc când o spuse.

El ridică dintr-o singură sprânceană, cu buzele arcuite într-un zâmbet cuceritor.

— Da, îmi aduc aminte de chestia aia cu gura.

— Eu niciodată... Adică, nimeni n-a făcut vreodată... Tăcu și își mușcă buza.

Orice urmă de amuzament dispăru de pe chipul lui.

— N-ai mai făcut niciodată sex oral?

Ea ridică din umeri.

— Nu mie. Adică, nu mi-a făcut nimeni mie.

Privirea lui Noah n-ar fi putut să fie mai dezgustată nici dacă i-ar fi spus că acum nu mai ținea cu Finn, ci cu Poe.¹

— Ce naiba e în neregulă cu bărbații din țara asta?

Alexis scoase un hohot de râs atunci când el o blocă cu brațele lângă blatul de bucătărie. Și bum! Sfârcurile i se întăriră, și simți cum se umezește între coapse.

Noah își coborî gura la urechea ei.

— Ți-a plăcut?

— Am crezut că a fost evident, gâfâi ea.

Căldura respirației lui o făcea să se simtă slăbită și udă.

— Vrei s-o fac din nou?

Limba lui îi pătrunse în scoica urechii.

— Da! chițăi ea.

¹ Referință la personaje din franciza *Războiul Stelelor* (n. tr.).

— Bine! șopti el, gădilându-i gâtul cu buzele. Pentru că faptul că știu că sunt singurul bărbat din toată lumea asta care știe ce gust bun ai mă face să vreau s-o fac din nou și din nou.

— Crezi... crezi că am gust bun?

— Ești o afurisită de delicată! mârâi el, zăbovind cu buzele peste ale ei. Și am de gând să mă ospățez cu tine ori de câte ori am ocazia.

El îi devoră gura și apoi îi dădu drumul, cu o palmă ușoară la fund.

Alexis râse și apoi îl împinse.

— Cine e bărbatul ăsta din bucătăria mea și ce-ai făcut cu Noah al meu cel blând și manierat?

El îi făcu cu ochiul și tot corpul ei fu cuprins de flăcări.

— Mi-aș dori să nu trebuiască să muncesc azi, căscă ea, luându-și ceaiul la masă.

Se așeză și își ridică un picior pe scaun.

— Dar din moment ce am lipsit și vineri, și sâmbătă, nu mai pot justifica încă o zi liberă, chiar dacă e duminică.

Noah mai luă o gură de lapte cu cereale.

— Și eu am vreo mie de lucruri de recuperat. Mi-aș dori să le pot anula pe toate.

— Clienți noi?

— Clienți vechi care nu-și pot instrui angajații să nu mai deschidă e-mailuri de phishing.

— Îmi place când îmi vorbești ca un tocilar.

El inclină bolul și bău restul laptelui. Până și asta era sexy. După ce puse bolul în mașina de spălat vase, i se alătură la masă și îi dădu telefonul lui.

— Am început o listă de cumpărături. Adaugă orice ai nevoie. O să mă duc la magazin azi după serviciu.

Inima îi jucă ping-pong în piept când se uită la listă.

— Ovăz spart?

— Ăla e pentru mine.

— Ai de gând să mănânci des mic-dejunul aici?

— Da!

— Ești cam îngâmfat, nu crezi? Nici măcar n-am ieșit la o întâlnire reală.

— Ce vrei să zici? Am fost la un milion de întâlniri.

— Nu în calitate de cuplu. Nu de când am început să, știi tu...

El ridică din sprâncene într-o manieră sugestivă.

— Să facem chestia cu gura?

Obrajii lui Alexis luară foc din nou.

Noah oftă teatral și se lăsă pe spate în scaun.

— Bine! Vrei să ieși la o întâlnire cu mine?

— Depinde unde mă duci.

— La tine în dormitor?

— Pot să fac asta!

Noah îi apucă scaunul de șezut și îl trase mai aproape de al lui. O luă de mâini și o trase ușor până când ea îl încălecă de bunăvoie.

Lucrurile tocmai se încinseseră când se auzi soneria telefonului ei.

Noah o sărută pe claviculă și îi dădu drumul cu un geamăt. Alexis alergă până pe hol, unde își pusese telefonul la încărcat. Era un număr de Huntsville.

Pulsul îi urcă până la cer când răspunse:

— Alo?

— Alexis? Sunt Jasmine, de la centrul de transplant. Respirația i se opri în gât.

— Da, bună!

— Te sun ca să te anunț că am primit rezultatele celui de-al doilea set de analize de compatibilitate.

Alexis ridică privirea și îl văzu pe Noah zăbovind în pragul ușii, cu fruntea încruntată.

— Bine! spuse ea, abia respirând. Care e verdictul?

— Ești compatibilă din punct de vedere genetic.

Zbârnăitul din urechi o împiedică să se mai concentreze asupra spuselor lui Jasmine. Femeia mai zise ceva de programarea analizelor finale pentru a se asigura că se poate opera. Ceva cum că trebuia să le facă în următoarele două săptămâni și că aveau să dureze două zile.

În cele din urmă, Alexis îi mulțumi și închise.

— Ce s-a întâmplat?

— Era de la spital.

El se opri în loc.

— Și?

— Sunt compatibilă din punct de vedere genetic.

Noah își trecu mâna prin păr.

— Și acum ce urmează?

— Vor să vin acolo pentru două zile de analize ca să se asigure că sunt suficient de sănătoasă pentru operație.

Noah se uită lung la podea, cu maxilarul încheștat.

— Trebuie să fac asta, Noah!

— Știu!

Respirația îi tremură când își lăsă fruntea pe umărul ei.

— Cum te pot ajuta?

— Vii cu mine?

— Mai trebuie să întreb?

Ea îl sărută. În cinci secunde, rămase fără tricou. În treizeci de secunde, el o împinse spre canapea, gura lui era pe sânii ei, iar ea îi gemea numele. La douăzeci de secunde după aceea, Noah se lăsă în genunchi între picioarele ei desfăcute.

Alexis pierdu noțiunea timpului după aceea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

ACESTA ERA MODUL EI PREFERAT DE A SE TREZI.

În cele zece zile de când se întorseseră din Memphis, Noah își petrecuse fiecare noapte în patul ei și o trezise în același mod în fiecare dimineață. Totul începea cu un sărut pe umăr în timp ce brațul lui o cuprindea de mijloc. Apoi urma o mângâiere lentă, exploratoare, până când se trezea complet și apoi se încheia mereu în felul ăsta – cu ei doi încolăciți unul în jurul celuilalt, transpirați și fără vlagă, și, mai ales, incredibil de fericiți.

Noah o sărută profund, încă îngropat în ea. Își desprinse gura de a ei cu un geamăt și își îngropă fața în scobitura gâtului ei.

— Nu mă face să mă dau jos din pat.

Alexis își trecu palmele peste șira spinării lui.

— Îmi pare rău, dar am o mulțime de lucruri de făcut ca să mă pregătesc pentru analize!

Urmau să plece în seara aceea la Huntsville și să se cazeze la hotel, ca să fie a doua zi dimineața la centrul de transplant pentru a începe evaluarea fizică.

— Și tu trebuie să-l ajuți pe Mack cu schema de aranjare a invitațiilor la mese.

De data asta, Noah scoase un geamăt dezgustat. Se rostogoli de pe ea.

— Abia aștept să se termine nunta asta!

Alexis scoase un hohot de râs și se cuibări la spatele lui. Noah îi luă palma care era răsfirată pe pieptul lui și o duse la buze.

— Ai bagajele făcute sau mai ai nevoie să vii acasă înainte să plecăm?

— O să-mi iau bagajul la muncă, așa că mă poți lua de acolo.

Noah căscă.

— Cred că băieții o să mă ia de aici pentru prostiile alea legate de nuntă. Apoi o să dau o fugă până acasă să-mi strâng câteva lucruri și apoi trec să te iau.

Alexis îl sărută pe maxilar.

— Ești un om bun, Noah Logan!

El își întoarse capul pentru a-i prinde buzele cu ale lui.

— Tu mă faci să vreau să fiu un om bun.

Alexis se topi pe interior. Noah își întinse brațul pe după umărul ei pentru a-i cuprinde ceafa și o sărută din nou. O rostogoli pe spate, iar mâna lui începu din nou să exploreze și apoi...

— La naiba!

Noah înlemni, cu ochii mari, fără să clipească, uitându-se în lateral.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Alexis îi urmări privirea. Beefcake se afla lângă pat, cu labele cocotate pe saltea, de parcă voia să-l ridice cineva.

Noah înghiți timorat.

— Dacă mă mișc încet, poate că n-o să mă rănească!

— N-o să te rănească!

Alexis bătu ușurel în saltea.

— Haide, Beefcake! Poți s-o faci!

Noah se dădu jos de pe ea și reuși să-și azvârle pilota peste poala dezgolită fix la timp. Beefcake urcă pe pat, sări agale peste Alexis și se duse direct la Noah.

Acesta rămase nemișcat ca o statuie, fără ca măcar să mai respire, când Beefcake păși cu delicatețe pe pieptul lui.

— Ah, fir-ar!

Lui Noah i se puse un nod în gât.

Alexis îl scărpină pe Beefcake după urechi.

— Ce băiat bun! gănguri ea. Noah e prietenul nostru.

Beefcake începu să toarcă, iar vibrația se simțea prin blana lui groasă. Cu ochii închiși, Beefcake începu să frământa pieptul lui Noah cu labele din față.

Alexis rămase cu gura căscată.

— Vaaaai, uită-te la asta!

Noah înghiți nodul din gât.

— Ce... ce face?

— Se spune că face biscuiți de pisici.

— Eu aș zice mai degrabă că frăgezește carnea.

— E un semn de afecțiune.

Beefcake începu să toarcă și mai tare, apoi își îndoi labele sub trunchi și se așeză pe pieptul lui Noah într-un dreptunghi perfect.

— Un drob perfect! șopti Alexis, cuprinsă de emoție.

— Și asta ce naiba mai înseamnă? șuieră Noah.

— Așa se numește poziția asta a pisicii. Un drob. Se așază așa doar când sunt cu adevărat relaxate și mulțumite.

Beefcake era poza de dicționar a relaxării: avea ochii închiși, torcea într-un ritm regulat și avea capul coborât.

— Mângâie-l! șopti Alexis.

Noah ridică încet mâna de pe saltea și zăbovi cu ea pe spatele lui Beefcake. Apoi, centimetru cu centimetru,

o cobori până când atinse blana lui Beefcake. Motanul începu să toarcă și mai tare.

Alexis își lăsă obrazul pe umărul lui Noah și oftă.

— Bărbații mei favoriți! În sfârșit prieteni!

Alexis încă mai era topită și în culmea fericirii și o oră mai târziu, când se așeză cu Jessica la o masă din cafenea cu laptopul și cu agenda pe zile. Două dintre studentele care lucrau cu jumătate de normă se ocupau de teighea. Trecuse de ora nouă, așa că aglomerația de dimineață se diminuase. Totuși, Alexis nu voia să lungească inutil întâlnirea. Era complicat să-și ia două zile libere pentru evaluările fizice și avea o listă de chestii importante intimidant de lungă, pe care trebuie s-o parcurgă împreună cu Jessica. Se cutremură gândindu-se câte trebuia să pregătească dacă chiar făcea operația. Avea să lipsească cel puțin zece zile de la serviciu.

Jessica împinse spre ea o farfurie pe care se aflau o pâinică dulce și niște salată de fructe.

— Nu te-am văzut să mănânci ceva.

Alexis băgă o boabă de strugure în gură și scoase un exemplar din programul pe care îl pregătise în dimineața aceea.

— Zi-mi dacă este OK pentru tine. Liv și cu Mack sunt amândoi disponibili să te ajute cu orice ai nevoie.

— Beth și cu mine o să ne descurcăm! spuse Jessica. Nu-ți face griji!

— Dacă intervine ceva, sună-mă! Dacă nu pot răspunde, sună-l pe Noah! Îmi poate prelua el mesajele.

— Pe bune, Alexis! Ne descurcăm! Tu doar concentrează-te pe ce ai de făcut.

Alexis închise agenda și mai măncă o boabă de strugure.

— Mulțumesc că stai cu Beefcake!

Jessica fusese de acord să stea la ea acasă cât timp Alexis era plecată. Beefcake nu prea era de dus la o pensiune de pisici. Avea înclinația de a urina pe pisicile pe care nu le cunoștea.

— O să fie furios că nu l-am luat azi la cafenea, dar dă-i ceva bun și o să-i treacă!

Clopoțelul de la ușa cafenelei le întrerupse. Alexis privi peste umărul Jessicai și înapoi la ea cu un zâmbet. Bob Brown, șeful consiliului de afaceri al cartierului East Nashville, se apropie cu o atitudine precaută.

— Bună, Bob! Ce mai faci?

— Îmi pare bine să te văd, Alexis! Mi-aș dori să fi venit în împrejurări mai fericite.

Alexis simți un junghi de panică.

— Ce s-a întâmplat?

Bob îi înmână un plic.

— N-am vrut să-l primești prin poștă.

Alexis îl deschise și scoase o foaie de hârtie din el. Bob rămase în picioare, agitat, în timp ce Alexis citea conținutul.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu! bombăni ea, uitându-se la Bob. Chestia asta e pe bune?

— Mă tem că da.

Jessica se întinse după hârtie.

— Ce este?

Alexis încercă să-și controleze veninul din voce.

— Karen chiar a făcut-o. A depus o reclamație contra mea. Trebuie să răspund în fața comisiei de urbanistică.

Noah făcu un duș la Alexis și munci timp de o oră cât îi așteptă pe băieți să vină să-l ia. Își lăsase mașina acasă în seara anterioară, așa că avea nevoie ca băieții să-l lase

acolo după ce-l ajutau pe Mack, deși habar n-avea de ce era așa de greu să aloci locurile oamenilor la o nuntă.

Se auzi o bătaie la ușă chiar când închidea calculato-
rul. Traversă încăperea, deschise ușa și fi găsi pe Colton
și pe Rus în prag.

— Puteați să-mi dați un mesaj că ați ajuns, spuse el.

— Rusul are nevoie să facă pipi, spuse Colton și trecu
pe lângă Noah pentru a intra în casă.

Se opri în hol și privi în jur.

— Ce loc drăguț! Chiar pare stilul ei.

— Taci din gură!

— N-am zis decât că e un loc drăguț.

— E felul în care ai spus-o, se încruntă Noah. Și de
unde naiba știi tu care e stilul ei?

Colton ridică mâinile și din sprâncene.

— Calmează-te, frate! Știu că există mereu pericolul
să-ți fur fata, pentru că eu sunt eu, dar Alexis e doar a ta.

Noah făcu un pas în spate și îi dădu voie Rusului să
intre.

— Baia e în direcția aia! spuse el, făcând semn cu capul
după un colț. Când Rusul se îndepărtă, Noah se uită urât
la Colton și îi spuse: Dacă mai face și altceva decât să se
pișe, te consider direct responsabil.

Colton ridică din umeri și se duse spre bucătărie.
Noah închise ușa.

— Unde te duci?

— Arunc și eu o privire!

— Să nu atingi nimic!

Noah făcu stânga spre living, unde lucrase până atunci.
Își îndesă lucrurile în rucsac și se duse la bucătărie, unde
îl găsi pe Colton holbându-se în frigider.

— Ce naiba faci? Pleacă de acolo!

— Mi-e foame!

— Și nu poți, pur și simplu, să iei chestii din frigiderul ei!

Colton închise ușa frigiderului.

— Oricum n-are nimic bun acolo. Doar o grămadă de ciudățenii.

— Nu sunt ciudățenii. E vegetariană!

Hamul roșu care atârna într-un cui de ușa spre garaj îi atrase atenția lui Colton. Îl luă și îl lăsă să-i atârne sugestiv de degete.

— Pervers... Și ce anume faceți voi doi, mai exact?

Noah îi smuci hamul din mână.

— E o lesă pentru pisici, dobitocule!

— O lesă pentru pisici? râse Colton. Cred că glumești.

— Beefcake are nevoie să facă mișcare în mod regulat.

Se auzi apa trasă la baie și, un moment mai târziu, apăru și Rusul în bucătărie.

— Unde-i pisicuța?

— Se ascunde. Nu-i plac străinii.

Deodată, Colton înlemni.

— Ce... ce-i aia?

Noah urmări privirea îngrozită a lui Colton. Beefcake se materializase de nicăieri, o apariție blănoasă și nemișcată la capătul holului. O siluetă întunecată cu ochi strălucitori.

— Ăla e Beefcake!

Noah înghiți în sec. Cu armistițiu cu tot, și tot îi mai era frică.

— Nu! șopti Colton. Ăla nu poate fi Beefcake. Aia nu poate fi o pisică.

— Nu-i o pisică! apuse Rusul pe un ton evlavios. E un animal maestuos. Ca un tigru siberian.

Noah se deplasă încet spre perete, pipăind cu degetele până găsi întrerupătorul de la becul de pe hol. O lumină aurie inundă spațiul, iar Colton scoase un țipăt, pentru că Beefcake păruse, cumva, să se teleporteze cu trei metri mai în față.

— Pisicuță drăguță, gânguri Rusul, lăsându-se într-un genunchi.

Noah își ținu respirația în timp ce Rusul se ghemui și își întinse mâna. Beefcake se rostogoli la picioarele Rusului și începu să frământa aerul cu labele.

— Ce e zgomotul ăla? întrebă Colton.

— Toarce!

— Ăla e un mârăit. O să ne omoare. Voi chiar ați pus o lesă pe chestia aia?

— Nu mai poate fi lăsat singur afară. Omoară păsări.

— Eu m-aș îngrijora mai degrabă că ar putea atrage un copil mic într-o canalizare.

Rusul scoase un zgomot gen „vaaaaai” și lăsă mâna jos spre burta expusă a lui Beefcake.

— Nu face asta! țipă Noah.

Dar era prea târziu. Beefcake sări ca o capcană din pădure. Își înfășură toate cele patru labe în jurul brațului Rusului și îi mușcă mâna. Rusul țipă și se ridică în picioare, cu motanul agățat de braț.

— Pistică rea! Pistică rea!

Rusul flutură mâna prin aer, dar asta îl făcu pe Beefcake să-și înfigă ghearele și mai tare.

Noah îl plesni pe Colton peste braț.

— Fă ceva!

— Ce mama mă-sii să fac eu?

— Habar n-am! Ai pistică, ar trebui să știi! Dă-i o gustare sau ceva!

— Ce anume? Un bebeluș?

Rusul urlă ca un om care fusese împușcat și apoi căzu într-un genunchi, implorându-i:

— Ajutați-mă!

Noah îl lovi din nou pe Colton.

— Carne! Adu niște carne!

— Ai spus că Alexis e vegetariană. Nu are carne!

— Eu sunt carnea! urlă Rusul.

Colton fugi la frigider și scotoci prin el. Se întoarse cu o bucată de brânză.

— Beefcake, vino aici, pisoiș, pis-pis!

Colton flutură brânza și se apropie încetișor.

Beefcake adulmecă aerul și, în cele din urmă, își scoase colții din mâna Rusului.

— Așa, așa! Bun băiat! îl încurajă Noah.

Colton ținut brânza aproape de fața animalului și apoi o aruncă pe hol. Beefcake sări la pământ și se duse după ea.

Rusul își strânse brațul rănit la piept și își bosumflă buza de jos.

— Pisicuța e real!

Noah își trecu mâna prin păr.

— Pisicuței îi e foame.

— De ce naiba ține o mătă ca aia? mormăi Colton, inspectând rănila Rusului.

— Așa e Alexis, spuse Noah. Are o înclinație pentru creaturile urâte și singure.

— Bănuiesc că asta explică de ce te-a adoptat și pe tine.

Noah îi arătă degetul mijlociu.

Colton îl trase pe Rus către chiuveță.

— Trebuie să curățăm zgârieturile astea.

— Aduc trusa de prim ajutor.

Se duse în baia în care Alexis insistase să-i curețe rănila pe care Beefcake i le făcuse și lui, și luă trusa de sub chiu-vetă. Când se întoarse în bucătărie, Rusul tresărea în timp ce Colton îi ștergea rana de la mână cu un prosop de hârtie umezit.

— Aproape am terminat, spuse Colton cu blândețe.

— Poftim! spuse Noah, dându-i unguentul pe care îl folosisese și Alexis cu el. Freacă asta pe ea.

— Așa îmi spun toate femeile.

Rusul chicoti, dar se bosumflă la loc.

— Ați terminat? întrebă Noah, aruncând prosopul de hârtie umed. N-am toată ziua la dispoziție pentru prostia asta!

Când ajunseră la clubul lui Mack, acesta îi aștepta la o masă împreună cu Sonia și avea o căutătură nerăbdătoare.

— Ați întârziat!

— Am avut o mică urgență, spuse Colton.

— A avut o confruntare cu Beefcake, explică Noah, așezându-se pe scaunul liber de lângă Sonia.

Rusul își ridică brațul

— Pisicuța e rea!

— Mâța aia e un pericol public! decretă Mack.

Din motive pe care nu le putea identifica, Noah se simți obligat să-i ia apărarea lui Beefcake.

— Trebuie să ai răbdare cu el. Durează un pic până are încredere în oameni. Atacă atunci când e speriat.

Mack le puse în față o schiță a sălii de petrecere, gata să treacă la treabă. La fiecare masă fuseseră scrise, șterse și apoi rescrise nume. Era evident că Mack muncea la asta de ceva timp.

— Trebuie să terminăm asta azi, ca să pot tipări cartonașele cu nume la timp.

Noah ridică din umeri.

— De ce nu-i lași pe oameni să-și aleagă singuri locurile?

Mack și Colton se uitară la el de parcă tocmai sugerase să servească pui la cuptor în stil bufet pentru cină.

— Ai innebunit? se bâlbâi Mack.

— Ce-i așa mare scofală?

— E mare scofală pentru că dacă pui persoana greșită lângă persoana greșită, poți să enervezi rău pe cineva. Sau dacă pui pe cineva prea în spate, s-ar putea supăra pentru că ar putea crede că nu e important. Și nici măcar nu vreau să mă gândesc ce-o să fac cu părinții lui Liv.

Noah nu știa prea multe despre familia lui Liv, dar suficient cât să înțeleagă de ce părinții ei puteau fi, într-adevăr, o problemă.

— E vorba de politică aici, Noah, continuă Mack. Nu e ușor, să știi!

Noah ridică mâinile în semn de armistițiu, în principiu pentru că nu-i păsa suficient cât să se contrazică.

— Deci, uitați ce trebuie să ne dăm seama mai întâi, spuse Mack, înmânându-le fiecăruia câte un creion. Din moment ce nu avem prezidiu, va trebui să împărțim lumea pe la celelalte mese.

— Asta ar trebui să fie ușor, spuse Noah.

Sonia pufni.

— Nu e ușor, spuse Mack. Avem un număr impar de oameni pentru că nu toți vin însoțiți.

De data asta, Sonia își dădu ochii peste cap, ea fiind una dintre cei care veneau neînsoțiți.

— Voiam să-i pun pe Colton și pe Sonia la o masă cu Del și cu soția lui, cu Noah și cu Alexis și cu Rusul și soția lui, dar...

Colton se întoarse spre Rus așa de repede, că aproape căzu jos de pe scaun.

— Vine și soția ta?

Rusul se uită în jos la mâinile lui, cu buza de jos bosumflată.

— Nu poate.

Colton îi dădu un șut lui Noah pe sub masă. Noah îi răspunse tot cu un șut.

— Ah, ce păcat, omule! spuse Noah. Abia așteptam s-o cunoaștem.

— Și așa rămânem în pană de mese, se văicări Mack. Pentru că ori lăsăm o masă cu un scaun liber, ori trebuie să mut pe toată lumea pentru că nu încap decât opt oameni la o masă. Și tot n-am idee unde s-o pun pe Gretchen.

Noah își înclină capul.

— Gretchen? Adică femeia cu care ieșeau înainte de Liv?

— Da!

— Deci inviți o fostă iubită la nunta ta?

— Ea și cu Liv sunt prietene, ai uitat?

Mda, Noah știa asta! Gretchen era prietenă și cu Alexis, pentru că oferise servicii juridice gratuite victimelor lui Royce Preston. Totuși, ea și cu Mack ieșiseră împreună.

— Zic doar că e ciudat.

Mack își aruncă creionul.

— Habar n-aveți cât de stresante sunt toate astea! O am pe mama lui Liv pe cap pentru că vrea să se asigure că nu va sta nici măcar pe aproape de tatăl lui Liv și de noua lui soție, ceea ce înseamnă că trebuie puși la mese separate, dar asta presupune că fie aleg cine stă la masa principală cu Liv și cu mine, fie îi izgonesc pe amândoi la mese separate, ceea ce va fi ciudat pentru că am de gând

ca mama și iubitul ei să stea cu noi. Cum să am doar un set de părinți la masa principală cu noi? A, și mai e și problema cu Rosie și cu Hop, nici pe ei nu știu unde să-i pun.

Rosie era femeia cu care Liv locuise timp de doi ani înainte să se mute cu Mack, iar Hop era iubitul lui Rosie. Erau ca niște bunici pentru Liv.

— Și nici nu mai menționez cât de ofuscați sunt oamenii că plănuim să punem masa copiilor într-o încăpere separată, de parcă exilăm copiii pe o insulă pustie sau ceva de genul, adăugă Mack.

Sonia îl plesni pe Mack peste gură și se uită urât la Noah.

— Ești fericit acum? Asta suport eu de o săptămână încoace. Abia îl calmasem de dimineată.

Noah se aplecă peste hârtie și o studie. După un moment, se scărpină în cap.

— Cu cine merge Rusul spre altar?

Sonia ridică mâna de pe gura lui Mack și o ridică în aer, fără trageri de inimă.

Noah se apucă de treabă.

— Pune-i pe Sonia și pe Rus împreună la masa asta! spuse el, scriindu-le numele. Mută-l pe Colton aici, cu mama lui Liv!

Colton scoase un „nuuuu” chinuit.

— Nu pot să stau cu Gretchen?

— Nu, Gretchen nu face parte din grupul principal de invitați! se răsti Mack.

Noah mai mâzgăli niște nume.

— Pune-i pe tatăl lui Liv și pe soția lui la masa asta! Mută-i pe Thea și pe Gavin, și pe fratele și cumnata ta la masa principală cu tine și cu Liv, cu mama ta și cu iubitul ei. Mut-o pe verișoara ta și pe soția ei aici, cu Rosie și

cu Hop. Și așa nu mai ai scaune libere și cine trebuie să fie separat va fi separat.

Mack clipi repede.

— Cum... Cum ai reușit asta?

Noah își lovi ușor creionul de tâmplă.

— Sunt un geniu, ai uitat?

— Mă holbez la prostia asta de schiță de o săptămână, spuse Mack cu vocea încordată.

Noah îl bătu pe umăr.

— Data viitoare, nu mai ezita atât să ceri ajutor, omule!

— Vă rog nu mă obligați să stau cu mama lui Liv, îi imploră Colton. Am auzit povești despre ea. E groaznică!

— Nu trebuie decât să stai lângă ea la cină, se încruntă Mack.

— Prostii! O să fie toată călare pe mine. Știu cum merg treburile astea. Eu sunt vedeta bogată și frumoasă, iar ea e divorțata singură și înverșunată...

— Ai un simț mult prea exacerbat al propriei frumuseți, frate! bodogăni Noah.

— Sunt *bogat*! Mai bogat decât voi toți la un loc. O să fiu cel mai bogat bărbat din sală, ceea ce automat mă face și cel mai frumos.

— Și te întrebi de ce nu ai iubită, îl ironiză Noah.

Colton își încrucișă brațele și se bosumflă.

— Super! Tu ai iubită de vreo două săptămâni și brusc ești expert?

— A, că mi-am adus aminte! spuse Noah, trăgând în poală rucsacul de pe jos. Deschise fermoarul compartimentului din față, scoase cartea și i-o dădu lui Mack, zicând: Poftim!

Mack zâmbi larg.

— Ai terminat-o?

— Nu! Nu mai am nevoie de ea.

Mack se încruntă.

— Ce te face să crezi asta?

— Alexis și cu mine suntem împreună.

Mack pufni.

— Greșeală de începător, prostănacule! Călătoria ta abia a început.

Noah își umflă nările de iritare.

— Și ce dracu' înseamnă asta?

Mack îi împinse cartea înapoi.

— Înseamnă că nu-i momentul să devii arogant! Relația ta e nouă. Încă mai sunt o grămadă de lucruri care pot merge prost dacă nu ești atent.

— Da! spuse Rusul, ridicând privirea, cu o expresie gravă care-i făcea trăsăturile ascuțite să pară întunecate. Împreună nu înseamnă întotdeauna fericiți până la adânci bătrâneți.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

— ĂSTA CRED CĂ E CEL MAI SEXY LUCRU PE CARE L-AM purtat vreodată.

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Alexis ieși din baia salonului de spital și făcu o piruetă în fața lui Noah. Halatul scurt de spital se încheia în față și atârna pe ea ca o față de pernă veche.

De pe scaunul de la fereastră, Noah îi zâmbi.

— Tot ce îmbraci tu e sexy.

— Șosetele sunt cele care întregesc cu adevărat ținuta.

Primise de la spital niște șosete antiderapante cu buline de cauciuc pe talpă.

Noah se ridică și se duse spre ea, cu pasul lent și sexy. Tot corpul începu s-o furnice atunci când el își lipi scurt buzele de ale ei.

— Ești sigură că n-ai nevoie să stau aici cu tine peste noapte?

— Trebuie să fac pipi într-un recipient toată noaptea.

— Nu mă deranjează!

— O să fiu bine! spuse ea și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta din nou. Du-te înapoi la hotel și dormi liniștit!

Stătuse toată ziua acolo cu ea, așteptând-o și lucrând printre picături, între două investigații. Alexis făcuse

o radiografie a toracelui, o eco-cardiogramă, un test de radiologie și o varietate de investigații pentru cancer. Acum trebuia să petreacă noaptea dând mostre de urină și participând la un studiu al somnului.

O tuse discretă de la ușă îi întrerupse. Alexis se întoarce când intră Jasmine.

— Vă întrerup?

— Nu! spuse Alexis, dar avea obraji roșii. Noah, ea e Jasmine Singh, coordonatoarea de transplant.

— Îmi pare bine să te cunosc! spuse Jasmine, întinzându-i mâna. Îți cer scuze că n-am fost aici de dimineață, când ați sosit!

— Noah Logan, se prezintă el, acceptând strângerea de mână.

— Voiam doar să te anunț că plec acasă acum, dar pot fi chemată dacă ai nevoie de mine.

— Sunt sigură că voi fi bine, spuse Alexis. Probabil că o să dorm în majoritatea timpului.

Jasmine făcu un semn în spatele ei, spre ușă.

— Ai o vizitatoare care te așteaptă. M-am gândit să verific dacă e OK și pentru tine înainte s-o las să intre, având în vedere natura neobișnuită a relației voastre.

Se putea referi la o singură persoană cu care nu se mai văzuse și nici nu mai vorbise de la scena îngrozitoare din casa familiei Vanderpool.

Mâna lui Noah se opri pe spatele lui Alexis și o frecă ușor, într-o mișcare relaxantă de rotație. Ea îi aruncă o privire.

— Tu decizi! îi spuse Noah încet.

— Ar fi mai bine dacă i-aș spune să se întoarcă altă dată? întrebă Jasmine.

Cu gâtul uscat, Alexis clătină din cap.

— Nu, e în regulă! Trimite-o înăuntru!

La un moment dat, tot trebuia să se întâlnească cu familia dacă primea aprobare pentru operație. Mai bine să termine cu asta mai repede!

Jasmine ieși și, o clipă mai târziu, pașii mărunți ai lui Candi se apropiară din spatele jumătății de perdea care separa intrarea de restul camerei. Candi se opri în loc când îl văzu pe Noah și se uită agitată de la unul la altul.

— Bună, ăăă... Vă întrerup?

Noah se uită la Alexis, cu expresia înșelător de neutră.

— Pot să rămân.

— E în regulă! spuse Alexis, ridicându-și capul pentru un sărut. Te sun eu mai târziu!

— Îmi... îmi pare rău! se bâlbâi Candi. Ar fi trebuit să sun, dar nu eram sigură că vrei să mă vezi, și eu îmi doream mult să te văd. Dar mă pot întoarce sau...

— Candi, e în regulă! Noah oricum trebuia să plece înapoi la hotel, nu?

Se uită în ochii lui și îl încurajă în tăcere să confirme. El incuviință cu o mișcare din cap, dar cam fără tragere de inimă.

Noah își lipi buzele ușor de ale ei și o strânse de cot.

— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva!

Dădu din cap politicos înspre Candi și ieși.

Candi înghiți un nod din gât.

— Nu trebuia să plece.

Alexis se urcă pe pat și îi făcu semn spre scaunul pe care îl eliberase Noah.

— Vrei să stai jos?

Candi traversă salonul cu un pas țeapăn și stânjenit și se așeză pe scaun. Se cocotă pe marginea șezutului la

fel cum o făcuse în acea primă zi din biroul lui Alexis. În poală, ținea strâns un rucsac negru.

Înghiți în sec așa de tare, că se auzi în liniștea din salon.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat la noi acasă! Ar fi trebuit să le spun înainte să ajungi. Dar n-am știut cum și, Doamne, Cayden a fost așa un măgar! În mod normal nu e așa, jur!

— Bănuiesc că nu există un mod normal de a răspunde atunci când afli fără niciun avertisment că tatăl tău a mai făcut un copil undeva, prin lume.

— Știu că ar fi trebuit să le spun că vii, dar eram așa de furioasă pe tata! Era așa de încăpățânat și nici-nu voia să te ia în considerare ca donator.

Brusc, se opri, cu o privire îngrozită.

— Adică nu că ai fi doar un donator pentru el. Pentru mine.

Lui Alexis i se făcu milă de ea și îi oferî un zâmbet liniștitor.

— Știu ce-ai vrut să spui, Candi! Nu trebuie să te tot scuzi!

— Dar tot calc în străchini.

— Nu, nu calci în străchini. Ești agitată. Și eu sunt agitată.

Ușurarea lui Candi era ca o prezență separată în salon – calmantă și liniștită.

— Eu, ăăă, am adus ceva, niște chestii să ți le arăt.

— Ce fel de chestii?

Candi se întinse în rucsac și scoase un album foto negru, apoi puse rucsacul la loc pe podea.

— Poze de familie și alte chestii de genul ăsta.

O expresie sfioasă îi coloră obrajii în roz.

— Am... am făcut asta pentru tine. Ca să-l păstrezi.

Alexis simți cum o strânge ceva în piept.

— Mulțumesc! E foarte drăguț din partea ta.

Candi deschise coperta.

— Are poze cu, mă rog, toată familia. M-am gândit că ai vrea, știi, să cunoști pe toată lumea.

În realitate, Alexis nu era pregătită pentru ceva de genul acela, dar nu voia să-i rănească sentimentele lui Candi. Era evident că investise mult timp în acel proiect. Așa că îi zâmbi și bătu ușurel marginea saltelei de lângă ea.

— Arată-mi!

— Le-am organizat cronologic, spuse Candi, urcându-se pe pat. Aceștia sunt bunicii noștri.

Alexis studie prima poză, o imagine alb-negru a unui cuplu zâmbitor în fața unui altar.

— S-au căsătorit în 1960. Tata s-a născut la exact opt luni după aia, ceea ce a fost un fel de scandal, presupun, pentru că au încercat să spună tuturor că a fost prematur, dar... Candi ridică din umeri, apoi continuă: Probabil că bunica era gravidă în ziua nunții.

Alexis ridică dintr-o sprânceană.

— Sarcinile neplanificate se întâmplă, să știi.

Candi clipi des.

— Corect!

— Ai menționat o mătușă și un unchi. Elliott are frați?

Candi încuviință și dădu pagina.

— Un frate și o soră. Amândoi locuiesc în California.

Alexis se uită în jos la altă poză, cu trei copii, făcută pe un film color cu tonuri de sepia din anii 1960.

— Asta e tata, spuse Candi, arătând spre copilul cel mai mare. Și acela e unchiul Jack, iar ea e mătușa Caroline.

Candi tăcu o clipă și se uită la Alexis, apoi decretă: Semenii un pic cu ea.

Lui Alexis nu i se părea. I se spusese toată viața că semăna cu mama ei și se chinuia să accepte că trăsăturile îi fuseseră modelate și de ADN-ul altcuiva.

— Avem șase verișori, apuse Candi, dând pagina. Mătușa Caroline are patru copii, iar unchiul Jack, doi. Toți sunt destul de cumsecade, dar vărul nostru, Jimmy, e cam dat peste cap.

— În ce sens?

— S-a lăsat de liceu și s-a apucat de droguri și chestii de genul ăsta.

— Ce păcat!

— Dar e la dezintoxicare acum.

— Și ceilalți?

Candi zâmbi. Orice încurajare din partea lui Alexis părea să cimenteze în mintea tinerei impresia că erau pe punctul de a deveni cele mai bune prietene. Alexis aproape că se simțea vinovată. Era doar politicoasă, dar Candi părea să-i considere interesul o dovadă a unei relații strânse.

Și, dacă Alexis ar fi fost dispusă să fie cinstită cu sine însăși, poate că era.

— Verișoara noastră, Stephanie, s-a măritat vara trecută și lucrează la o bancă, unde face tot felul de chestii legate de finanțe. Nu sunt prea sigură ce anume. Țăla e fratele ei, zise Candi și arată spre altă poză. Studiază la UCLA. Cred că ceva legat de afaceri. Ceva plictisitor. Verișoara noastră, Nicole, a absolvit acum vreo doi Universitatea din Santa Barbara și face chestii legate de mediu. Lucrează în domeniul silvic sau ceva de genul.

Alexis o ascultă pe Candi flecărind mai departe. Se simțea ca o impostoare, ascultând povești de familie pe

care n-avea de ce să le știe. Era vorba de o familie pe care n-o cunoștea, deși împărțeau o legătură de sânge. Ea făcea parte din ramura strâmbă a familiei.

Alexis își drese glasul.

— Bunicii tăi, ai noștri, mai trăiesc?

Cuvintele îi alunecară singure din gură.

— Bunica, da. Dar locuiește la un azil. Are Alzheimer.

— Îmi pare rău să aud asta!

— Bunicul a murit acum zece ani. A făcut un atac de cord.

Dură cam jumătate de oră să treacă prin toate pozele și, după ce terminară, Alexis se simți de parcă tocmai asistase la o prezentare în PowerPoint a arborelui ei genealogic.

— Așa... Acum îi știi pe toți.

Candi îi dădu albumul lui Alexis.

Alexis zâmbi și puse albumul greu, legat în piele, în poală. Liniștea se întinse suficient de mult cât să devină stânjenitoare.

În cele din urmă, Alexis își drese glasul:

— Așadar, Caroline și Jack... nu sunt compatibili cu Elliott?

Candi clătină din cap.

— S-au testat, dar niciunul dintre ei nu e compatibil. Iar bunica nu poate dona pentru că are Alzheimer. Nu-și poate da consimțământul.

— Deci chiar am rămas doar eu, nu?

— Îmi pare rău! spuse Candi repede. Nu ți-am spus asta ca să te fac să te simți prost.

Alexis se ridică de pe pat și puse albumul pe noptieră.

— N-are de ce să-ți pară rău! Eu am întrebat. Tu ai răspuns.

— Știu, dar tot am senzația că spun tâmpenii în preajma ta.

Alexis se întoarce și își încrucișă brațele la piept.

— Păi, nu te mai simți așa! Toată situația asta e ciudată.

Candi izbucni în râs.

— Da, este!

Se uitară una la alta, cu privirile identice, și un sentiment de pace se așternu între ele. Nici Candi, nici Alexis nu ceruseră să fie în situația respectivă. Amândouă fuseseră azvârlite fără voie într-un joc de greșeli parentale și consecințe, și amândouă suferiseră, fiecare în modul ei, din cauza acestui lucru.

Alexis își simți pieptul cuprins de o senzație de căldură.

— Povestește-mi despre tine! spuse ea, întorcându-se în pat.

Candi clipi, surprinsă.

— Despre mine?

— Mi-ai spus despre toți ceilalți din familie, dar despre tine nu știu decât că te simți des vinovată și că ai făcut cândva un test ADN.

Candi ridică din umeri, dar acea mișcare simplă avea în ea greutatea multor lucruri nespuse.

— Eu sunt oia neagră a familiei.

— De ce spui asta?

Candi începu să-și jupească oja deja ciobită de pe unghii.

— Habar n-am ce-o să fac cu viața mea. Am schimbat specializările la facultate de vreo patru ori.

— Și?

— Noi suntem din familia Vanderpool. Noi nu facem asta.

— Atunci fă lucrurile în felul tău! Viața e scurtă.

Spre groaza lui Alexis, ochii lui Candi se umplură de lacrimi.

— Știu!

— Îmi pare rău! zise Alexis și tresări. Am zis un lucru nechibzuit, având în vedere sănătatea tatălui tău.

Candi ridică din umeri fără tragere de inimă.

— A fost greu și pentru mine când am aflat de existența ta.

— Îmi închipui!

Candi se întunecă la față.

— La început a negat că ești fiica lui.

Alexis își controlează emoțiile, sperând că înțepătura acelei informații nu i se citea pe față.

— Dar i-am spus că e imposibil ca testul să se înșele, spuse Candi. Nu puteam avea atât de mult ADN în comun decât cu cineva care mi-e frate sau soră și, dacă nu cumva am altă mamă, ceea ce, evident, nu am, atunci tu trebuia să fii fiica lui.

— Cred că a fost destul de șocat.

Candi dădu din cap, cu privirea îndreptată spre fereastră.

— M-a implorat să nu-i spun mamei. L-am urât pentru asta, știi? L-am urât că mi-a cerut să mint pentru el.

— Dar ai făcut-o.

— De dragul mamei, nu al lui. Își ronțai buza de jos, apoi adăugă: Mă simt așa de prost că n-am avertizat-o înainte să vii la noi acasă! N-ar fi trebuit să afle așa. Încă mai e supărată pe mine.

Alexis își încrucișă picioarele pe pat și se întoarse spre Candi.

— Ascultă-mă! Nu lăsa asta, pe mine, să intervină între tine și părinții tăi! Nu rezolvă nimic să îți ranchiună!

— Nu e ranchiună! Doar că nu înțeleg cum a putut să vă abandoneze pe tine și pe mama ta.

— Poate că tu nu existai dacă n-o făcea. Și, în plus, nu știa despre mine pe atunci. N-a știut că mama mea era însărcinată. Și ea e de vină la fel de mult ca el.

Afirmația asta era la fel de amară ca un medicament și o ustura la fel de tare. Dar era adevărat, nu? Mama ei ar fi putut să-i spună lui Elliott că e gravidă. Ar fi *trebuit* să-i spună, și cel mai frustrant lucru cu privire la toate astea era că Alexis nu mai putea s-o întrebe pe mama ei de ce.

Candi clătină din cap de parcă s-ar fi luptat cu emoțiile care îi făcuseră buzele să tremure cu câteva clipe înainte.

— Ai poze cu mama ta?

Fără să spună nimic, Alexis se dădu jos din pat, își scoase telefonul din poșetă și apăsă pe iconița pentru Galerie. După ce apăsă pe albumul în care ținea pozele cu mama ei, îi dădu telefonul lui Candi.

Accasta derulă lent, studiind fiecare fotografie de parcă ar fi încercat să realizeze o conexiune cu femeia care făcuse cândva parte din viața tatălui ei.

— Era foarte drăguță! spuse ea, în cele din urmă.

Alexis se apropie să vadă poza la care se uita Candi – o poză cu Alexis și cu mama ei făcută când Alexis absolvise școala culinară.

— Tata avea dreptate, spuse Candi. Semeni așa de mult cu ea!

— Dar culoarea ochilor e, clar, a lui Elliott.

— Și a mea.

— Și a lui Cayden, adăugă Alexis.

Regretă imediat că spusese asta când văzu cum se luminează Candi la față.

Candi îi dădu telefonul înapoi.

— Mulțumesc că mi le-ai arătat!

— Nu am așa multe poze cu familia extinsă ca tine, spuse ea, strângând telefonul în mână. Mama a fost copil unic, și eu la fel.

— Cred că ai fost tare singură. Candi își înăbuși un icnet și se plesni peste frunte, apoi bâigui: De ce tot spun tâmpenii?

— Nu e o tâmpenie! Mă simțeam singură uneori.

O altă afirmație amară. O altă înțepătură a ranchiunei, de data asta îndreptată spre mama ei. Ochii i se umeziră, așa că întoarse repede capul.

— Cum de nu l-ai căutat niciodată?

Alexis ridică din umeri și puse telefonul la loc în geantă.

— N-am văzut sensul.

— Dar n-ai fost curioasă să afli cine e tatăl tău?

— Am trecut și prin faza aia, presupun. Dar o aveam pe mama și era tot ce aveam eu nevoie. Și m-am gândit că orice bărbat care o abandonase nu-mi merita timpul.

Candi tresări.

— Îmi pare rău! spuse Alexis, deși nu știa pentru ce se scuza.

N-avea rost să îndulcească adevărul.

— În mod evident, n-am știut adevărul.

— Dar oare contează? El *chiar* te-a abandonat. A înșelat-o pe mama și apoi a plecat ca și cum n-ar fi existat consecințe. Indiferent că știa de tine sau nu, tot e o mare măgărie.

Alexis se urcă la loc în pat.

— Ce anume te deranjează cel mai tare? Că a mințit? Sau că a înșelat?

Candi clătină din cap și își mușcă buza, de parcă voia să se abțină ca să nu spună ceva profund și dureros.

— Te-a ținut departe de mine, spuse ea în cele din urmă. Am fi putut să ne avem ca surorile. Întotdeauna mi-am dorit o soră.

— Candi, oftă Alexis, îndoindu-și picioarele sub ea. Chiar dacă lucrurile ar fi fost diferite, n-ai de unde ști cum ar fi fost viețile noastre. Nu poți regreta o versiune Hallmark romanțată a unui trecut care n-a existat niciodată. Ne știm una pe alta acum. Lasă ce-ar fi putut să fie și gata!

— Dar...

— Dar ce?

— Eu doar... Avem o legătură acum doar pentru că el e pe moarte. Dar după operație? O să ne mai vedem? Păi când spuse: Jur că nu încerc să te presezi!

Alexis își puse mâna pe brațul lui Candi.

— Știu că nu! Și mi-aș dori să-ți pot da un răspuns care să te liniștească, dar nu pot. Habar n-am ce ne rezervă viitorul.

— Dar putem măcar să încercăm?

— Ce să încercăm?

— Să fim surori.

Alexis se simți de parcă ar fi primit un pumn în piept care i-ar fi făcut inima să se fisureze și să sângereze. Fu nevoită să înghită de câteva ori ca să îndepărteze nodul de emoții care i se pusese în gât.

— Nu știu cum să fiu soră.

— Știu eu! E ca și cum am fi prietene. E o prietenă cu care ești înrudită.

În salon se lăsă liniștea. Se mai auzeau doar sunetele înăbușite ale personalului medical care se ducea și se

întorcea pe hol. Alexis ajunsese să deteste zgomotele de spital, din perioada când fusese bolnavă mama ei. Bipăitul continuu al monitoarelor și scârțâitul rotilor. Tonurile scăzute și enervant de calme cu care păreau să vorbească oamenii din jurul ei, de parcă dacă își înmuiau vocea, puteau diminua lovitura unei vești proaste. Și întotdeauna erau vești proaste.

Dar acum, în salonul ei, singurul sunet pe care îl auzea Alexis era bătaia propriei inimi, pentru că, pentru prima dată în viață, propriile gânduri erau liniștite. Poate că acesta avea să fie unul dintre momentele hotărâtoare, care împărțeau timpul în „înainte” și în „după”, un moment la care avea să se reflecteze cândva și avea să-și dea seama că atunci se schimbaseră lucrurile, încă o dată.

Deodată, își dori cu disperare să fie așa.

— Ar trebui să plec! spuse Candi și se ridică de pe pat.

— Mulțumesc că ai venit și că mi-ai adus albumul!

Candi făcu iar gestul cu mușcatul buzei și își ascunse mâinile în manșetele hanoracului.

— Deci, presupun că ne mai vedem?

— Ce-ar fi să te sun eu mâine să-ți spun cum au mers lucrurile?

Zâmbetul lui Candi luminează salonul.

— Ar fi minunat!

Alexis se urcă mai sus pe saltea când Candi se întoarce să plece.

— Hei, Candi!

Candi se întoarce.

— Și eu mi-am dorit mereu o soră.

— Serios?

Alexis reuși să dea din cap, cu o mișcare tremurată.

— Mulțumesc că m-ai găsit!

Lui Noah i se păru greșit să plece de la spital. Încercă să se întoarcă în camera de hotel, dar liniștea și locul gol de lângă el din pat îl scoteau din minți. Așa că ajunse, în cele din urmă, în barul din foaier, verificându-și constant telefonul în timp ce lungea o bere. Plecase de la spital cu o oră în urmă și nu primise nicio veste de la Alexis.

Noah ridică mâna spre barman ca să mai comande o bere. Încercă să se concentreze la un meci de fotbal american difuzat la televizor, dar, în realitate, nu-l interesa. Nu practicase fotbalul la școală și nu înțelegea deloc obsesia pe care o aveau oamenii cu jocul ăla. Dar, evident, nu i-ar fi spus asta lui Malcolm niciodată.

Noah își verifică din nou telefonul. Tot nu primise nimic de la Alexis. Clătinând din cap frustrat, puse telefonul cu fața în jos pe bar și dădu berea pe gât.

— Pot să stau lângă tine?

Noah se uită la dreapta lui și simți cum îi plesnește o venă în cap. Elliott era lângă el, cu mâinile îndesate în buzunarele unei gece de ploaie.

Noah scoase un zgomot care era pe jumătate pufnet batjocoritor și pe jumătate „Faci mișto de mine?”

— De asta s-a dus Candi la spital? Ca s-o țină pe Alexis ocupată în timp ce tu mă încolțești separat?

Elliott clipi și tresări.

— Candi e la spital cu Alexis?

Ori era un actor foarte bun, ori chiar nu știa. Noah își încleștă maxilarul.

— Ce faci aici?

— Mă gândeam că am putea să stăm de vorbă. Elliott îi întinse mâna și adăugă: Nu ne-am cunoscut așa cum trebuie prima dată.

Noah se strâmbă. După un moment, acceptă strângerea de mână, dar își întoarce imediat atenția la televizor. Nu-l voia pe Elliott acolo, nu voia să vorbească și cu siguranță nu avea de gând să facă lucrurile ușoare pentru el.

Elliott trase un scaun lângă Noah și se așează. Barmanul se apropie și puse un șervețel în fața lui.

— Cu ce vă servesc?

— Apă cu gheață, vă rog! Aruncă o privire spre Noah, pe care îl întrebă: Tu vrei ceva?

— Nu!

— Nu știam că fiica mea, Candi, are de gând s-o viziteze pe Alexis în seara asta.

— Păi a vizitat-o...

— Mă bucur! Lui Candi i-a fost foarte greu.

Noah scoase un sunet urât și mai luă o gură de băutură.

— Scuză-mă dacă mi se pare greu să empatizez cu vreunul dintre membrii familiei tale.

— Îți înțeleg furia, dar Candi e nevinovată în toate astea.

— La fel și Alexis, și totuși se pare că ele două suferă cel mai mult din cauza ta.

Barmanul puse un pahar în fața lui Elliott, iar acesta luă imediat o gură mare de apă.

— O meritam! spuse el, răsucind paharul în cercuri pe bar.

— Dacă crezi c-o să te contrazic, poți să aștepți mult și bine.

— Corect!

Pe Noah îl cuprinse furia. Se întoarce și îl aținti pe Elliot cu privirea.

— Hai să ne înțelegem cu privire la un lucru! Alexis face asta doar pentru că nu i-ar trece niciodată prin minte să

spună nu. Pentru că așa e ea. Se preocupă de oameni, adesea în defavoarea ei, și ar băntui-o pentru tot restul vieții dacă n-ar încerca să te ajute. Așa că poți să joci rolul capului de familie pocăit cât vrei tu, dar sper că-ți vei petrece fiecare zi din viață știind că nu meriți darul pe care ți-l oferă.

Noah se ridică, scotoci după portofel și trânti o bancnotă de douăzeci de dolari pe bar. Se îndepărtă fără să-i mai arunce nicio privire lui Elliott.

Totuși, vocea lui Elliott îl făcu să se oprească în loc.

— M-am interesat de moartea tatălui tău.

Noah înlemni. Nici măcar nu-și aducea aminte că se întorsese, darămite să mai și meargă înapoi, dar cumva se trezi din nou lângă scaunul lui Elliott.

— Ce-ai spus?

— Ai avut dreptate. Moartea lui ar fi putut fi prevenită și n-ar fi trebuit să se petreacă.

Noah își înleștă pumnii.

— Cum de ai tu acces la informații despre moartea tatălui meu?

Elliott zâmbi, dar mai degrabă trist decât arogant.

— Am acces la multe informații secrete la nivel înalt.

Tăcu, iar zâmbetul trist se transformă într-o expresie plină de remușcări.

— Tatăl tău a fost trimis la război fără suficientă protecție și, deși n-a fost implicată compania mea, a fost o companie similară care a dat greș. Și a dat greș din exact aceleași motive pentru care compania mea s-a aflat sub investigație federală. Din lăcomie. Pur și simplu.

— Țasta ar fi un discurs excelent pentru Congres, dar nu cred nicio iotă din ce spui.

— Voiam doar să știi că înțeleg de ce mi-ai pune la îndoială motivele.

Noah se sprijini cu o mână de bar și se aplecă, vânăt de furie și tremurând.

— Și ce vrei acum? O medalie că ai confirmat ceva ce știam deja?

Elliott se ridică. Lent. Sprijinindu-se cu o mână de marginea barului.

— Aproximarea morții te face să privești lucrurile mai clar. Te face să-ți dai seama ce contează cu adevărat și ce nu. Voiam doar să știi cât de rău îmi pare pentru pierderea ta!

Pentru prima oară, Noah îl văzu așa cum era – un bărbat care vedea moartea cu ochii și care încerca, cu disperare, să-și răscumpere greșelile. Totuși, izbucnirea aceea de empatie care ar fi îmblânzit-o pe Alexis nu făcu decât să accentueze mânia lui Noah.

— Și tu crezi că e suficient să-ți pară rău? Nu este! Unde erau remușcărilor astea când compania ta era investigată? Dacă vrei izbăvire, nu-ți cere iertare! Fă ceva!

Elliott zâmbi cu tristețe și făcu un pas de lângă scaun. Îl bătu ușurel pe Noah pe braț.

— Încerc.

Făcu o pauză, de parcă ar fi vrut să mai spună ceva, dar apoi clătină din cap de parcă s-ar fi răzgândit. În schimb, îl strânse pe Noah de braț.

— Ești mai curajos decât aș visa eu vreodată să fiu. Tatăl tău ar fi foarte mândru.

Se îndepărtă cu pași mărunți, lăsându-l pe Noah cu gura căscată și cu o singură întrebare în minte. Ce naiba tocmai se petrecuse?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

ALEXIS TERMINĂ CU ANALIZELE PÂNĂ LA PRÂNZ. NOAH își petrecu majoritatea timpului dând ture pe hol și încercând să-și dea seama cum ar putea să-i spună despre discuția ciudată pe care o purtase cu Elliott. Acum se afla în fața biroului lui Jasmine, unde aceasta din urmă și Alexis intraseră de mai bine de cincisprezece minute. Pierduse câteva minute ducându-i bagajul la mașină, dar acum reîncepuse să dea ture.

În cele din urmă renunță și se sprijini de peretele de vizavi de biroul lui Jasmine, ca să se uite direct la ușă și s-o facă să se deschidă. După câteva minute, Alexis ieși din încăpere, zâmbind și râzând, cu un dosar negru pe care-l ținea strâns la piept. Jasmine era imediat în urma ei.

— Gata, am rezolvat! spuse Jasmine și îl privi pe Noah în ochi. Mulțumesc că ești alături de ea în aceste momente. E un proces cu mare încărcătură emoțională pentru toți cei implicați.

— Deci e în regulă? Asta a fost tot?

Jasmine și cu Alexis schimbă o privire.

— Ce înseamnă asta? întrebă Noah.

Alexis își folosi din nou vocea rezervată clienților nemulțumiți.

— Am stabilit data operației.

Noah încercă să-și controleze expresia, ca să nu se vadă cât de speriat e.

— Când?

O făcură din nou – schimbul de priviri. Alexis răspunse cu și mai mare precauție de data asta.

— Curând!

— Cât de curând?

— Peste două săptămâni.

Noah simți cum gravitația îl lasă baltă și ametește. Se sprijini cu mâna de perete.

Fața lui Jasmine se înmuie într-un fel de răbdare exersată pe care probabil o învățase la Facultatea de Medicină.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Din moment ce toată lumea e pregătită, nu are rost să așteptăm mai mult decât e necesar.

Alexis veni lângă el.

— O să fie bine, spuse ea, punându-și mâna liberă pe abdomenul lui. Avem suficient timp să ne pregătim și, după ce se termină operația, o să am mai mult decât suficient timp să-mi revin pentru nunta lui Liv și a lui Mack.

De parcă îi păsa de nunta aia! Noah se aplecă și îi depuse un sărut delicat pe buze.

— Sună-mă dacă ai întrebări sau îngrijorări! spuse Jasmine. Ai grijă să studiezi toate informațiile despre pregătirea preoperatorie pe care ți le-am dat, pentru că e foarte important să urmezi toate instrucțiunile înainte de operație.

Alexis îi mulțumi femeii și apoi își strecură mâna într-a lui Noah în timp ce mergeau pe coridor. Se opriră câteva clipe la biroul asistentelor pentru ca Alexis să mai semneze niște hârtii și, în timp ce stăteau acolo, se auzi

soneria liftului de vizavi de birou. Ușile se deschiseră, iar din el ieșiră Elliott, Candi și o femeie care era o versiune mai bătrână a miresei din anunțul nupțial din ziar.

— Lexa! spuse Noah, punând, în mod instinctiv, mâna pe spatele lui Alexis.

Ea se uită la el și imediat îi urmări direcția privirii.

— Oh! spuse ea, iar cuvântul reuși să sune atât uluit, cât și încântat. Bună!

— Ce bine, te-am prins! zise Elliott, cu răsuflarea ușor tăiată după ce parcurse distanța până la ei. Am încercat să-ți dăm mesaj că suntem aici, dar n-ai răspuns, așa că ne-a fost teamă că ai plecat deja.

Alexis scotoci în buzunar după telefon și spune în șoaptă:

— Fir-ar!

— Îmi pare rău! N-am auzit telefonul, eram în biroul lui Jasmine.

Noah își răsfiră degetele pe spatele lui Alexis.

— Ce faceți aici?

Elliott zâmbi.

— Doar o verificam pe pacienta noastră!

Cuvântul „noastră” trimise un val de fierbințeală în sus pe gâtul lui Noah.

Candi se îndreptă spre Alexis și o îmbrățișă. Singurul lucru mai surprinzător decât demonstrația ei de familiaritate era că Alexis îi întoarse îmbrățișarea cu aceeași lejeritate. Era o căldură între ele două care îl făcea deopotrivă suspicios și gelos, iar asta îi crea un sentiment neplăcut, pentru că ar fi trebuit să fie fericit că Alexis și Candi ajunseseră la un fel de pace.

Când Candi se retrase, Elliott puse mâna pe spatele soției sale.

— Ea este soția mea, Lauren.

Femeia părea fragilă, ca un ostatic într-o poză făcută pentru a demonstra că mai trăiește. Noah n-o putea învinovăți. Probabil se simțea și mai de rahat ca el. Trebuia să stea acolo și să fie politicoasă în fața amintirii vii că soțul ei o înșelase înainte să se căsătorească.

Noah se hotărî să fie amabil cu ea. Îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc!

Zâmbetul ei era încordat, iar strânsoarea degetelor, moale.

— La fel!

Candi își înghionti tatăl cu cotul. Elliott dădu din cap.

— Corect! Știu că e cam din scurt, dar speram că poate ai vrea să ieși cu noi la prânz. Elliott aruncă o privire scurtă spre Noah, apoi adăugă: Amândoi, desigur.

Noah își umflă nările. La prânz?

— Noi aveam de gând să ne întoarcem...

— Desigur! spuse Alexis, încheștându-și mâna pe a lui.

— Grozav! murmură Elliott, iar ușurarea i se simți în voce și în zâmbet. E grozav! E un restaurant chiar la ieșirea de pe I-565 care se numește Bilbo. E cu specific italian. Vreți să ne vedem acolo? Cayden și soția lui o să ni se alăture.

Noah simți strângerea subtilă a degetului lui Alexis în jurul degetelor lui. Era un gest care îl liniștea și îl dojea în același timp.

— Sună bine! spuse ea. Ne vedem acolo!

Îi urmară pe cei din familia Vanderpool până în parcare și se duseră fiecare spre mașinile lor. Noah îi deschise lui Alexis portiera, apoi se îndreptă spre locul șoferului. Când urcă, o găsi căutând pe telefon indicații spre restaurant.

— E la cincisprezece minute de aici, spuse ea, conectând telefonul la radioul mașinii.

Vocea prietenoasă a doamnei de la GPS le spuse să iasă din parcare prin est.

— Ești sigură cu privire la asta? întrebă el pe un ton aparent relaxat, dând cu spatele ca să iasă de pe locul de parcare.

— E doar un prânz.

— Cu Elliott și cu soția lui. Nu e doar un prânz.

— Operația e peste două săptămâni. Trebuie să ne obișnuim să petrecem timp cu ei. Aș prefera să scap mai repede de situația asta stânjenitoare, tu, nu?

Remarca ei păru o ocazie bună ca să-i povestească despre seara trecută. Viră spre ieșirea spre autostradă și încercă să-și mențină vocea relaxată.

— Elliott a venit să mă vadă la hotel aseară.

Alexis întoarse repede capul spre el.

— De ce?

— Mi-a spus că s-a interesat de moartea tatălui meu.

Alexis se răsuci în scaun.

— De ce ar face asta? întrebă ea. Compania lui n-a fost implicată, nu?

— Nu! Cred că... Cred că încearcă să se revanșeze, în caz că...

— În caz că ce? Înghiți în sec, apoi adăugă: În caz că operația nu reușește?

— Nu știu! Noah se întinse și îi cuprinse mâna, apoi îi apropiă degetele de buzele lui și adăugă: Cred că doar vrea să-mi obțină aprobarea sau ceva de genul ăsta...

— Ce i-ai spus?

„Și ce vrei acum? O medalie?”

— I-am spus că nu-mi doresc decât ca tu să fii bine.

*

Restaurantul pe care îl sugerase Elliott făcea parte dintr-un cunoscut lanț italianesc, genul de loc în care luau masa familiile. Noah nu rată ironia din treaba asta, dar se hotără să nu spună nimic. Judecând după parcare, era popular. Găsi un loc mai departe de intrare, între un Subaru și o camionetă ruginită care etala un autocolant pe care scria că și cealaltă mașină a șoferului era tot o rablă.

O hostessă îi întâmpină la intrare. Alexis îi spuse numele ei și, după ce verifică în agendă, hostessa zâmbi și îi anunță că ceilalți ajunseseră deja. Noah zări familia – Hristoase, toți șapte! – în timp ce femeia îi conducea spre o sală din spate. Candi îi remarcă prima și se ridică imediat, făcând cu mâna, entuziasă.

Capetele se întoarseră și se ridicară și ceilalți. Alexis se opri când intră în sală, frământându-și mâinile în dreptul abdomenului.

— Bună! murmură ea.

— Mă bucur așa mult că ai putut veni! spuse Candi, cuprinzând-o în altă îmbrățișare.

Candi se trase înapoi, cu o expresie hotărâtă.

— Îl ții minte pe Cayden, nu?

Se lăsă liniștea în sală când Cayden se apropie de ea. Avea chipul la fel de încordat ca al lui Lauren. Era evident că era forțat să fie prezent la această etalare de comuniune familială.

Cayden îi întinse mâna lui Noah.

— Cayden Vanderpool.

Noah îl strânse mai tare decât era cazul.

— Mă bucur să te cunosc!

Elliott o prezentă pe soția lui Cayden, Jenny, și pe cei doi copii. Apoi toți cei din sală își ținură respirația când Cayden își întoarse atenția către Alexis.

— Cum au mers analizele?

Alexis clipi.

— Bine! A fost în regulă!

Soția lui Cayden îi șopti ceva la urechea fetiței, iar aceasta se dădu jos din poala ei.

— A făcut ceva pentru tine, spuse Jenny.

Fetița înconjură masa și îi dădu lui Alexis o bucată mototolită de hârtie.

Alexis zâmbi.

— Ce-i asta?

— Ți-a făcut un desen, spuse Jenny.

Între timp, Cayden arăta de parcă încerca să spargă nuci cu fălcile.

Alexis se ghemui ca să fie la același nivel cu fetița.

— E foarte frumos! Mulțumesc!

Noah privi peste umărul ei la mângăleala cu albastru și alb.

— Mi-a spus că e un om de zăpadă, explică Jenny.

Alexis râse.

— Cu siguranță mi-am dat seama de asta!

Tensiunea se sparse de parcă ar fi fost înțepată cu un ac. Umerii se relaxară, iar zâmbetele deveniră mai sincere. Alexis se ridică din nou, și Noah o conduse la două scaune libere de la masă.

— Așadar, spuse Candi, așezându-se. Ar trebui să știți că mor de foame, așa că am de gând să mănânc din farfuriile tuturor.

Se auzi un geamăt colectiv când toți se întoarseră la locurile lor.

— E îngrozitoare când vine vorba de furat mâncare! spuse Elliott. Protejați-vă de mâinile ei!

— Ai mai mâncat aici? întrebă Candi, deschizând meniul.

— Nu! spuse Alexis. Nu prea am timp să mănânc în oraș. Elliott zâmbi.

— Ai propriul restaurant de care să te îngrijești, nu?

— Așa e, da!

— Alexis preferă restaurantele care își iau ingredientele de la producători locali, spuse Noah, iar Alexis îi aruncă o privire pe care el n-o putu descifra.

— Am sărbătorit multe evenimente de familie aici, spuse Elliott. Când a absolvit Candi liceul, la cina de repetiție pentru nunta lui Cayden. E locul nostru special.

O tăcere încordată se așternu din nou când ceilalți își îngropară fețele în meniuri. Candi fu singura care păru să nu remarce asta, pentru că următoarea întrebare îi făcu pe toți să se foiască:

— Tu și cu mama ta aveți un restaurant preferat pentru când sărbătoreți lucruri?

Lauren, așezată vizavi de Noah, înlemni. N-o putea invinováți.

— Aveam câteva locuri preferate care ne plăceau, spuse Alexis, ceea ce era o minciună sfruntată.

Ea și cu mama ei nu ieșiseră aproape niciodată la restaurant. Erau prea sărace pentru asta. Și avea dreptul să-i spună lui Elliott asta, dar părea decisă să protejeze sentimentele tuturor, numai pe ale ei, nu.

— Trebuie să încercați mâncarea lui Alexis! o lăudă Candi. Face cele mai grozave pâinici dulci.

Candi se îndreptă brusc de spate de parcă tocmai descoperise o soluție pentru foametea mondială.

— Ar trebui să le faci pentru dimineța de Crăciun! Întotdeauna luăm un mic-dejun bogat în dimineța de Crăciun. N-ar fi distractiv? Ați putea rămâne peste noapte la noi și...

Candi se întrerupse când cei de la masă înțelesesă ce sugera ea. Toate privirile se îndreptară spre Lauren, care tremura la propriu.

— Asta... ar fi... drăguț! spuse Lauren. Putem discuta despre asta!

— Adică, dacă nu aveți deja planuri, spuse Candi pe un ton mai scăzut.

Încă o dată, Alexis se sacrifică pentru a-i scăpa pe toți ceilalți dintr-o situație neplăcută.

— Abia pot să planific ce voi face peste o săptămână.

— Da, nu-i așa? spuse Candi, râsuflând ușurată. Viața e așa de aglomerată uneori!

Apoi chelnerița îi salvă când veni să ia comenzile de băuturi.

— Mie sigur mi-e foame! spuse Elliott. Și mâncarea de aici e nemaipomenită. Lasagna e preferata mea, dacă vrei să încerci asta.

— Lexa e vegetariană, preciză Noah.

— Probabil că o să iau pastele cu vinete și parmezan, spuse Alexis, împăciuitoare. E ceea ce comand de obicei.

— Sunt foarte bune! interveni Candi. Le-am mai comandat și eu.

Lucrurile continuară așa o vreme, în timp ce-și așteptau băuturile. Conversații forțate, punctate de râsete agitate și de exclamațiile ocazionale cu privire la cât de drăgălași erau copiii.

Apoi Cayden se aplecă în față.

— Așadar, Noah, tu cu ce te ocupi?

*

Alexis se încordă imediat ce Cayden își îndreaptă atenția asupra lui Noah. Știa să recunoască o intenție răutăcioasă, iar întrebarea lui Cayden era mult prea relaxată ca să fie așa cu adevărat.

— Deține o companie de securitate cibernetică, răspunse ea repede.

Noah o privi cu o încruntătură nedumerită a sprâncenelor.

— Lucrez cu alte companii și cu persoane fizice pentru a le securiza sistemele, îi spuse el lui Cayden.

— Tu *deții* compania?

Alexis se enervă când auzi tonul lui Cayden. Știa că Noah nu dădea impresia unui om de afaceri tradițional, cu părul lui lung și hainele neprotocolare, dar comentariul lui Cayden era încărcat de aroganță.

— Are o afacere de succes, preciză Alexis. Mulți dintre clienții lui sunt faimoși.

— Serios? spuse Elliott. Cunoaștem pe vreunul?

Noah nu se grăbi să răspundă.

— Colton Wheeler?

Candi scoase un zgomot ca și cum nu-i venea să creadă.

— Sfinte Sisoe, tu vorbești serios?

— Colton e un bun prieten de-al nostru, spuse Alexis.

Mergem la o nuntă împreună luna viitoare.

— Luna viitoare? interveni Elliott. Nu e cam aproape de operație? O să fii bine până atunci?

— Am vorbit cu Jasmine despre asta și mi-a spus că o să fiu bine. Nu voi putea să ridic lucruri grele și probabil că nu voi avea atât de multă energie ca de obicei, dar nimic nu mă va împiedica să fiu domnișoară de onoare.

Alexis speră că, dacă schimba subiectul spre nuntă, Cayden avea să se potolească, dar n-avu noroc. Avea un scop în minte.

— Cum ai ajuns în domeniul ăsta? îl întreabă el pe Noah.

Alexis își ținu respirația când se uită la Noah. Unii oameni erau fascinați să afle ce făcuse Noah în anii rebeli ai adolescenței. Alții, nu așa de tare. Lui Noah îi plăcea să-i șocheze pe oameni uneori, așa că rămase cu gura căscată când îi răspunse, în sfârșit, lui Cayden:

— Am studiat securitatea cibernetică la facultate, spuse el, simplu.

Cayden luă o gură de apă.

— Și cum ai devenit interesat de asta?

Alexis își puse mâna pe genunchiul lui Noah.

— Am fost hacker în adolescență, spuse Noah cu calm.

— Hacker! repetă Cayden, de parcă n-ar fi știut deja răspunsul.

Alexis scoase un geamăt în sinea ei când văzu sclipirea victorioasă din ochii lui Cayden. Privi din nou spre Noah, așteptându-se să vadă o invitație la confruntare în ochii lui, dar, din nou, el o surprinse.

— Noi preferam termenul de hackeri activiști. Dar se pare că nu eram foarte bun la asta. Am fost prins, mi-am învățat lecția și am umblat doar pe calea cea dreaptă de atunci.

Pe calea cea dreaptă? Alexis căscă ochii la el. Noah o privi cu o jumătate de zâmbet și îi făcu cu ochiul. Și atunci își dădu seama. O făcuse pentru ea. Renunțase la ocazia de a purta o luptă bună doar pentru a păstra pacea. De dragul ei.

Chelnerița apăru cu o tavă de băuturi. În timp ce le împărțea, Alexis îl trase pe Noah mai aproape și îi șopti la ureche.

— Cineva o să primească ceva bun mai târziu.

El își înăbuși un hohot de râs în spatele paharului de apă.

După prânz, se contraziseră fără convingere cu privire la plata notei. Elliott câștigă și apoi tot grupul ieși din restaurant împreună. Asta era partea stânjenitoare. Momentul în care își luau la revedere.

Se opriră pe trotuar în fața restaurantului. Alexis o îmbrățișă pe Candi și îi făcu un semn politicos din cap lui Lauren, care aproape că se dezumflă de ușurare că nu trebuia să simuleze o îmbrățișare. Noah îi strânse mâna lui Elliott mai întâi, apoi lui Cayden, care își ușui repede soția și copiii spre mașină.

Alexis se opri în fața lui Elliott.

— Deci...

— Mă suni dacă ai nevoie de ceva, bine? întrebă el.

Era așa o replică părintească, încât Alexis aproape râse. Își îndesă mâinile în buzunarele hainei.

— Bănuiesc că ne vedem peste două săptămâni?

El zâmbi stânjenit.

— Nu știu dacă am ajuns la etapa îmbrățișatului, dar sunt dispus dacă ești și tu.

Alexis râse pe bune de data asta și făcu un pas în față. Brațele lui o cuprinseră într-o îmbrățișare scurtă. Când o eliberă, ea se dădu înapoi și simți palma lui Noah pe spate.

— Conduceți cu grijă! spuse Elliott.

— Și voi la fel! răspunse Noah.

Priviră în liniște cum Lauren, Elliott și Candi se îndreptau spre mașina lor.

— Ești gata? întrebă Noah.

Alexis se întoarse și îi trase gura spre a ei pentru un sărut apăsător și rapid.

— Ești un om bun, Noah Logan!

— Nu spune nimănui! O să-mi strici reputația!

Ea îl sărută din nou, zăbovind de data asta pentru un sărut cu însemnătate.

— Condu repede!

— Te grăbești undeva?

— Da! îi răspunse. Mai avem două săptămâni până la operație. Hai să nu irosim niciun minut din timpul ăsta.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

ALEXIS AVUSESE DREPTATE. ERA O TREABĂ CU NORMĂ întreagă să se pregătească pentru a lipsi două săptămâni de la cafenea. Acum, cu doar două zile rămase până la operație, Alexis se afla într-o altă întâlnire cu Jessica pentru a revizui programul, ce să facă în caz de urgențe și – pentru că avea neapărată nevoie de altă complicație – cum să gestioneze audierea de la comisia de urbanistică din seara următoare.

Alexis n-avea să fie acolo, în mod evident, așa că adunase toate documentele de care avea nevoie comisia pentru a lua o decizie. Jessica fusese de acord să asiste la ședință în caz că era nevoie de ceva, dar, momentan, era mai preocupată de dosarul cu informațiile preoperatorii.

— Uau, n-ai voie să ridici nimic mai greu de patru litri timp de șase săptămâni?

— Putem să ne concentrăm pe ședința comisiei de urbanistică, te rog?

Jessica închise dosarul și își puse mâinile, cuminte, pe masă.

— Scuze! Desigur!

— Cel mai probabil, Karen va minți, spuse Alexis. Și cu siguranță va spune lucruri care te vor înfuria. Dar va trebui să-ți muști limba și s-o ignori, bine?

Jessica se strâmbă.

— Ușor de zis, greu de făcut! O urăsc pe femeia aia!

— Știe și ea asta, și cel mai bun cadou pe care i l-am putea face ar fi o criză de nervi la ședință. Las-o să-și prezinte argumentele și îndrumă-i pe cei din Comisia de urbanistică să consulte documentele noastre dacă au întrebări.

Alexis o luă pe Jessica de mână.

— Nu uita că n-am făcut nimic greșit!

— Exact! Tocmai de-asta mi-aș dori să-i dăm o lecție. Femeile de genul ăsta...

— Nu ne merită timpul sau energia, termină Alexis propoziția în locul ei.

Jessica nu păru convinsă, dar nici nu mai insistă cu punctul ei de vedere. Poate că, la fel ca Noah, renunțase să mai încerce s-o convingă să înfrunte oamenii într-un mod mai dur.

Alexis trecu prin restul subiectelor de pe agendă, îi mulțumi din suflet Jessicai pentru că fusese de acord să stea cu Beefcake cât timp era ea plecată și apoi își adună lucrurile.

— O să fiu în biroul meu! spuse Alexis peste umăr, în timp ce dispărea pe ușa de la bucătărie.

Se prăbuși pe scaun, își urcă picioarele pe birou și își lăsă capul pe spate, sprijinit de spătar. Aproape terminase. Mai avea doar câteva lucruri pe listă și apoi putea să plece.

— Hei, așteaptă!

Vocea Jessicai o făcu pe Alexis să ridice capul, apoi auzi ușa de la bucătărie deschizându-se cu o hărmălaie puternică.

Alexis sări în picioare, ieși din birou și aproape se izbi de Cayden, care era foarte furios și agitat.

— Știam eu! se răsti el.

— Cayden, ce naiba? Ce faci aici?

Cayden îi împinse telefonul lui. Nedumerită, i-l luă din mână și încercă să citească ce era pe ecran:

O serie de documente care au ieșit la iveală de la BosTech, furnizorul de echipament de protecție pentru Ministerul Apărării, dovedesc faptul că directorii companiei i-au mințit pe investigatorii Congresului acum doi ani în timpul unei audieri cu privire la eficacitatea sistemului de ghidare Night Hawk, o dronă lansatoare de rachete folosită de armata Statelor Unite încă din 2014. Aproape trei sute de decese ale civililor sunt atribuite unor sisteme de detecție eronate. Documentele respective dezvăluie faptul că directorii au ignorat îngrijorările inginerilor...

Alexis ridică capul, confuză.

— Nu înțeleg. Ce-i asta?

— Domnul „Calea cea Dreaptă”? Știam că minte de îngheață apele.

Tonul și furia din ochii lui trimiseră prin ea un șuvoi de adrenalină care o făcu să se dea înapoi din instinct.

— Cum crezi că a ajuns presa în posesia acelor documente? urlă Cayden.

Ea clătină din cap pentru a alunga șoapta săcâitoare din subconștient.

— Noah n-a avut nimic de-a face cu asta.

Cayden pufni disprețuitor.

— Sigur că da!

— N-ar face asta.

I se ridică un val de greață în gât.

— Adică ar trebui să cred că e doar o coincidență?

— Da! N-ar face așa ceva! N-ar face-o! Știe că...

— Știe că ce?

Că țin la voi toți. N-o spuse, pentru că își dădu seama că nu voia s-o audă și oricum n-ar fi crezut-o. N-o spuse, pentru că adevărul o luă și pe ea prin surprindere la fel de mult cât l-ar fi luat pe Cayden. Și ce proastă mai era, pentru că acesta se uita la ea de parcă era un gunoi pe care călcase din greșeală.

— Noah n-a făcut asta! Știu că n-a făcut-o!

Cayden o arată cu degetul.

— Ești cel mai rău lucru care s-a întâmplat vreodată familiei ăsteia! Nu te mai apropia de noi! O să-i găsim un alt afurisit de rinichi!

Cuvintele lui reverberară pe electrocasnicele din oțel inoxidabil, iar ecoul lor îl urmă când ieși intempestiv pe ușa batantă. Imediat ce dispăru, Alexis se sprijini de blatul de bucătărie. Nu era adevărat. Nu... era adevărat! Sau era?

Jessica veni în fugă.

— Ce naiba a fost asta?

Alexis se uită la ea, dar o vedea ca prin ceață.

— Trebuie să plec!

— Te simți bine?

Nu! Nu, nu se simțea! Alexis își luă poșeta din cuierul de pe dosul ușii biroului și își scoase șorțul. Măinile îi tremurară când descuie portiera și băjbăi pe la butoanele radioului ca să găsească un post de știri. Primul pe care îl nimeri discuta despre viitoarele alegeri, așa că încercă altul, unde îl auzi pe crainic spunând: „Această scurgere de informații pare să fie mâna unor hackeri.”

Gura i se umplu de un gust amar.

Trase mașina pe aleea casei lui Noah și opri motorul. Se duse până la ușă abia mișcându-și picioarele. Ciocăni

și își dădu seama cu întârziere cât de ridicol e. În mod obișnuit, deschidea ușa și intra, dar acum nimic nu mai avea sens. Trecu un moment până când ușa se deschise. Noah zâmbi larg.

— De ce bați la ușă? o întrebă, apoi înlemni. Ce s-a întâmplat?

Lexa trecu pe lângă el cu mișcări robotice și cu chipul golit de emoție.

— Doamne, Lexa! Vorbește cu mine! zise și o întoarse spre el.

— Cayden...

Se opri și își umezi buzele cu limba.

— Ce-i cu Cayden? întrebă și o apucă de umeri. Iubito, mă sperii! Ce se petrece?

— Tocmai a fost la mine la cafenea. Cineva a pătruns în rețeaua companiei lui Elliott și a trimis presei niște documente.

Noah clipi.

— Azi?

Ea îi dădu telefonul.

— Scrie totul aici!

Noah citi repede și înțelese suficient cât să-și dea seama că nu era de bine. BosTech era într-un mare rahat dacă informațiile se dovedeau a fi adevărate. Totuși, nu era prea surprins. Toată lumea știa că mințiseră la greu în fața Congresului.

— Nu înțeleg... De ce Cayden...

Un val rece de adrenalină puse stăpânire pe el.

— Faci mișto de mine? Crede că eu am făcut-o?

Alexis încuviință.

— Și Elliott crede că eu am făcut-o?

Hristoase, când naiba începuse să-i pese lui ce credea Elliott Vanderpool despre el?

— Nu știu!

Lexa făcu un pas în spate, punând suficientă distanță între ei cât să însemne ceva. Un curent de aer rece venit dinspre ușa deschisă înlocui toată căldura dintre ei, dar ar fi putut foarte bine să provină și de la detașarea glacială din privirea fetei.

Brațele lui Noah căzură ca plumbul de-a parte și de alta a trunchiului când își dădu seama de ceva care îl lovi ca un trăsnet.

— Sfinte Sisoe, Alexis! Tu crezi...

Se bălbâi și nu mai reuși să termine fraza, pentru că inima, mintea și gura i se războiau unele cu altele. Alexia se uită la el fără să clipească, cu o mână făcută pumn în dreptul abdomenului. Noah își dori ca ea să-l folosească. Să-l pocnească cu pumnul în bărbie și să termine odată! Pentru că l-ar fi durut mai mult decât ce era pe punctul de a spune.

— Crezi că am avut ceva de-a face cu asta?

Ea clipi și expiră aerul din piept. Două acțiuni, aparent conectate, dar complet diferite. Una semnificase ezitarea, iar cealaltă, un semn de ușurare. Amândouă se transformau într-o concluzie care îi întorcea stomacul pe dos.

— Nu! spuse ea, clătinând din cap. Nu cred asta!

Ea se întinse spre el, dar Noah se dădu în spate.

— Dar ai crezut?

— Nu!

Poate că Noah s-ar fi consolât un pic cu tremurul vocii ei, dar umbra vinovăției pe care o avea în ochi distruse totul. Îl distruse pe el.

— Ba ai crezut! Măcar o secundă și tot ai crezut că eu am făcut asta, nu-i așa?

— Nu...

— Totuși ai venit direct aici ca să mă întrebi.

— Bineînțeles că am venit direct aici! Cayden te-a acuzat.

— Și tu ai vrut să te asiguri că nu e adevărat.

Pașii lui pe dușumeaua de lemn se auziră ca retragea înfrântă a unor trupe. Ai ei, ca marșul frenetic al unei bătălii care nu se terminase încă.

— Nu-i cinstit! Știu că n-ai făcut-o. De câte ori trebuie s-o spun?

— Mai spune-o o dată! spuse el, încheștându-și pumnii pe marginea blatului de bucătărie. Recunoaște-o! Pentru o clipă, chiar ai crezut că sunt responsabil pentru asta.

— Bine! zise Alexis și își aruncă brațele în aer. Recunosc! Am crezut că e posibil s-o fi făcut tu. De ce contează asta?

— Contează!

Abia își recunoștea propria voce, dar emoția care se acumula înăuntrul lui, care îi contracta pieptul și îi făcea pielea să se înfierbânte? Pe aia o recunoștea. Și o detesta!

— Asta nu-i corect! spuse ea, traversând bucătăria ca să-l împungă cu degetul în piept. Bineînțeles că oamenii te bănuiesc pe tine. Chiar și eu, pentru o fracțiune de secundă. Tu ai mijloacele. Ai accesul. Și îi urăști pe oamenii ca Elliott.

— Dar te iubesc *pe tine!*

Alexis tresări. Niciodată nu mai ridicase vocea în preajma ei în felul acela. Și cu siguranță nu ca să-și declare dragostea pentru prima dată. Dar acum cuvintele îi ieșiseră din gură în cel mai groaznic mod posibil și,

în loc să fie începutul a ceva, lui Alexis i se păru că erau sfârșitul a toate.

— Nu te-aș răni așa niciodată, Lexa, pentru că te iubesc mai mult decât l-aș putea urî pe el!

Ochii lui Alexis se umplură de lacrimi, și își duse degetele tremurânde la buze. Se întinse după el, dar, pentru prima oară de când o întâlnise, Noah nu voia să-i simtă atingerea pe piele. Făcu un pas în spate și clătină din cap.

— Noah?

Vocea ei frântă aproape îl frânse pe el. Dar nu la fel de mult ca realitatea devastatoare a ceea ce însemnau toate astea. Un glonte îi ricoșă din inimă și îi lovi toate locurile importante din interiorul lui unde avea cicatrici vindecate. Se deschiseră răni noi. Și începură să sângereze.

Când îi auzi următoarele cuvinte, simți totul ca pe o hemoragie internă.

— Operația s-a anulat! Cayden mi-a spus să nu mă mai apropiu de ei. Că vor să găsească alt donator.

Ticălos nenorocit ce era! Se înfurie în locul ei, iar asta îi înlocui momentan autocompătimirea.

— Hristoase, Lexa! Și tu ai avut încredere în oameni ca ăștia în loc să ai încredere în mine?

Tăcerea ei îl duru ca naiba. Îl transformă într-un om urât, răutăcios și plin de amărăciune. Și exact așa ieșiră următoarele lui cuvinte:

— Te-am avertizat, Alexis. Ți-am spus că ei doar se dădeau bine pe lângă tine și că nu te vedeau cu adevărat ca parte din familie.

— Candi așa mă vede.

— Știau de tine de trei ani și nu te-au contactat niciodată, nici măcar când numele și fața ta au fost peste tot

pe la știri. A refuzat s-o lase pe Candi să te găsească. Ți-a negat existența. Până când a avut nevoie de un rinichi.

Ea încercă din nou să-l atingă.

— Noah...

El se îndepărtă.

— De ce ai dat site-ului permisiunea să-ți arate rezultatele testelor ADN unor potențiali membri de familie?

Alexis clipi, cu fața încruntată de nedumerire.

— Ce-are a face asta cu ce discutăm acum?

— Ai vrut să găsești o familie.

— Nu, a fost un capriciu și atât!

— Sperai că tatăl tău o să te găsească.

— N-am idee de ce aduci asta în discuție acum.

— Pentru că vreau să fii cinstită cu privire la tot ce se petrece aici.

— N-am nicio idee ce se petrece aici!

O altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Noah își forță mâinile să se încheșteze în pumni ca să nu-i șteargă lacrima sau, și mai rău, s-o ia în brațe. În timp ce o privea, neputincios, Alexis își cuprinse buza de jos cu dinții și începu s-o roadă și, ca un fel glumă răutăcioasă și crudă, fu uluit de cât de tare semăna cu Candi în acel moment.

Chiar erau surori!

— Știi cum e să fii ispitit de o familie falsă, Alexis. Să simți un gol atât de mare, încât să riști orice contază pentru tine ca să simți din nou un fel de acceptare. Dar totul e doar o șaradă. În secunda în care lucrurile merg prost, te abandonează. Și toate promisiunile lor dispar.

— N-am nicio idee ce vrei de la mine acum.

— Vreau să fii furioasă pe el!

— De ce? Ca să găsească justificare pentru furia ta? Se apropie din nou de el, adăugând: Te-ai simți mai bine dacă aş face o megacriză de nervi? Am învățat să-mi aleg bătăliile.

— Tu renunți la bătălii cu totul. E o mare diferență!

— Uau! murmură ea, retrăgându-se, apoi ridică mâna și începu să se frece ușor pe piept. De cât timp ții asta în tine?

La naiba! La naiba! Noah își trecu o mână prin păr.

— N-am vrut să spun asta, Lexa! Îmi pare rău!

— L-am doborât pe Royce Preston! Am spus întregii lumi că bucătarul ei preferat e un prădător sexual în serie! Și atunci am renunțat la bătălie?

— Nu! N-am vrut...

— De ce nu poți accepta că așa sunt eu? Că tot ce vreau e să am liniște în viață?

— Dacă îi lași pe oameni să te calce în picioare, nu e liniște. E lașitate.

— Cred că... Cred că ar trebui să plec, șopti ea.

— Nu pleca! spuse și o urmări până la ușă. Așteaptă!

El încercă s-o apuce de cot ca s-o rețină, dar ea se smuci din mâna lui.

— Dă-mi drumul, Noah!

— Lexa, te rog! Îmi pare rău!

Ea se întoarse.

— Nu pot să cred că o să spun asta, dar am nevoie să mă distanțez de tine puțin.

Alexis mai făcuse drumul ăsta, iar acum, ca și atunci, se simțea exact la fel. Amorțită. Detașată. Doar că, de data asta, fugea de Noah și înspre Elliott.

Poate că Noah avea dreptate. Poate așa-zisul ei auto-control emoțional nu era decât un mod de a evita bătăliile pe care îi era prea frică să le poarte. Când trase în sfârșit pe aleea lungă din fața casei lui Elliott, era întuneric afară, dar înăuntru ardeau toate luminile. Parcă lângă mașinile pe care le recunoștea acum: BMW-ul lui Cayden și Range Roverul lui Candi.

În mod ironic, de data asta nu mai bătu la ușă înainte să intre. Trânti ușa de perete și urmă sunetul vocilor mâniașe din bucătărie. Cayden o remarcă primul.

— Ce naiba faci aici? mârâi el.

Elliott și Candi se întoarseră brusc. Candi veni în fugă la ea.

— Cayden n-a vorbit serios! izbucni ea. Cu privire la operație! N-a vorbit serios!

Alexis încercă s-o ocolească, dar Cayden o apucă de braț.

— Nu ești binevenită aici. Asta este o chestiune de familie.

— Alexis *face parte* din familie! se răsti Elliott.

Cayden reacționează de parcă tatăl lui îl plesnise.

— Nu cred că vorbești serios! După tot ce-au făcut?

— Alexis n-a făcut nimic!

— Totul e din cauza ei! țipă Cayden, arătând spre Alexis. Ea l-a adus pe bărbatul ăla în viețile noastre, și uite ce-a făcut!

— N-a făcut-o el! spuse Alexis. Noah zice că n-a făcut-o, iar eu îl cred.

— Bineînțeles că zice asta. Chiar crezi c-o să recunoască? Unul de teapa lui?

Deși Alexis avea inima frântă de jale, sări în apărarea lui:

— Noah este un om bun! Nu știi nimic despre el!

— E un infractor.

Alexis se întoarce spre Cayden.

— Dar tu cum ești? Ție îți pasă vreun pic de viața care s-au pierdut din cauza companiei tatălui tău? Îți pasă că BosTech a fost responsabilă de moartea a sute de civili?

— Cum îndrăznești?

— Tu ai citit toată știrea măcar?

Își scoase telefonul și îl deschise cu amprenta. Ecranul afișă imediat știrea pe care o căutase pe Google. Și, ca să audă toată lumea, începu să citească cu voce tare:

— „Conform documentelor, directorul executiv al companiei a fost avertizat de cel puțin patru ori de către doi ingineri că sistemul radar este defectuos. De fiecare dată, directorul a omis aceste avertismente din rapoartele trimise reprezentanților de la Pentagon care supervizau proiectul cu dronele.”

Alexis se uită la Elliott.

— Știai că inginerii tăi au încercat să avertizeze compania? Cum ai putut face asta?

— Să nu îndrăznești să vii aici și să-l acuzi pe tata de chestii ilegale când iubitul tău e cel care...

— Eu am fost!

O liniște uluită se lăasă printre membrii grupului atunci când cuvintele lui Elliott se auziră peste ale lor. Se ridică în mijlocul camerei, respirând greu și părând foarte slăbit.

— Ce... ce vrei să spui? întrebă Cayden.

— Eu am trimis presei documentele ala.

Lauren își acoperi gura cu mâna și se prăbuși pe canapea.

— De ce, Elliott? De ce ai face așa ceva?

— Pentru că a trebuit să trăiesc cu vina asta ani la rând. I-am avertizat, dar am stat deoparte și n-am făcut nimic când au mințit Congresul. N-o să mor având asta pe conștiință.

— Tu ai făcut asta? șopti Alexis, legănându-se pe picioare și reușind să se sprijine de blatul de bucătărie.

— El te-a obligat să faci asta? insistă Cayden.

— Nu! Dar dacă te gândești că Noah a avut ceva de-a face cu asta, atunci răspunsul e da. A avut de-a face. El m-a inspirat. Mi-a spus ce i s-a întâmplat tatălui lui. Nu-l învinovățesc că-i urăște pe oamenii ca mine și companiile precum cea la care am lucrat. Mi-a spus că, dacă chiar vreau să-mi câștig iertarea, atunci trebuie să fac mai mult decât s-o cer. Așa că am făcut. Am trimis afurisitele alea de documente. E momentul ca oamenii ăștia să plătească pentru crimele lor.

Alexis nu se putea mișca. Noah avusese dreptate. Nu fusese un capriciu când bifase căsuța testului ADN, cea care permitea ca rezultatele să fie arătate și altora. Își dorese să-și găsească familia. Își dorese să-și găsească tatăl. Dar toate astea erau o șaradă.

Elliott ar fi putut să evite toate astea dacă ar fi fost cinstit, dar el îl lăsase pe Cayden și pe cine știe câți alții să presupună că Noah spărsese rețeaua. Ca să-și diminueze propria vină.

Își forță picioarele să se miște.

— Trebuie să plec!

Candi fugi după ea.

— Alexis, stai!

— Lasă-mă în pace! Ridică mâinile pentru a contracara încercările lor de a o face să rămână și spuse: Îmi

doresc să nu te fi cunoscut niciodată. Îmi doresc să nu vă fi cunoscut pe niciunul dintre voi niciodată.

— Nu, stai! strigă Lauren și sări în picioare. Nu poți pleca! Și cu operația cum rămâne?

Alexis râse fără umor.

— Noah a avut dreptate. Numai de asta vă pasă, nu? De rinichiul meu.

— Nu! Alexis, te rog!

Se răsuci pe călcâie.

— Duceți-vă dracului! Cu toții!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

NOAH TRECU PRIN A DOUA ZI DE PARCĂ ERA DETAȘAT de propriul corp. Încercase să se îngroape în muncă, dar creierul și inima nu i se puteau concentra la absolut nimic. Furia era ca un șmirghel în interiorul lui, frecându-i fiecare nerv până la sânge, până când reuși să-l orbească. La ora patru, renunță. Dar în loc să se ducă la el acasă, se îndreptă spre casa mamei lui. Măcar nu trebuia să mai petreacă o altă noapte stând singur pe terasa din spate cu o sticlă de băutură și cu gândurile care nu voiau să-i dea pace.

Când intră pe stradă, ridică mâna să-i salute pe vecinii mamei lui, domnul și doamna Foster, care înfășurau luminițe de Crăciun pe trunchiul unui arțar care le ocupa aproape toată curtea. Aveau să le aprindă pentru prima oară de Ziua Recunoștinței. Crăciunul venea devreme în cartierul Oaks.

Intră pe alee și fu nevoit să-și înghesuie mașina lângă un sedan familiar. Marsh era acolo. Super!

Bărbatul apărură de după casă chiar când Noah se dădu jos din mașină. Avea o scară pe care o ducea cu ambele mâini și ținea în echilibru pe un braț o centură cu unelte.

Era îmbrăcat cu niște blugi decolorați, cu o cută pe mijloc, care mergea de sus până jos, pentru că omul nu putea să plece din casă fără să calce totul cu o precizie militară.

În timp ce Noah înainta pe trotuar, Marsh sprijini scara în lateralul verandei.

— Ce faci aici? întrebă el, ștergându-și fruntea cu mâna înmănușată.

Noah trebui să-și înghită replica pe care voia să i-o dea: „De când am nevoie de permisiunea ta ca să vin aici?”

— Am venit să vorbesc cu mama. Unde e?

— În casă, cu Zoe. Ajută-mă să pun luminile astea, vrei?

— Trebuie să vorbesc cu mama...

Marsh îl ignoră și făcu un semn vag spre acoperișul garajului.

— Pune scara acolo, iar eu îți dau totul la mână.

— Nu sunt prea sigur că știu ce-am de făcut.

— Ciocan. Cui. E destul de simplu de priceput.

Noah rezistă instinctului natural de a face un gest obscen și, în schimb, se supuse. Luă ciocanul și o pungă cu cuie din mâna întinsă a lui Marsh. Ținându-le pe amândouă cu o mână, se agăță strâns de scară și începu să urce până ajunse la treapta de sus.

— Încep de aici?

— Da! Ar trebui să fie în regulă.

Noah se aplecă un pic într-o parte ca să apese vârful cuiului în lemn și aproape căzu de pe scară, încercând să-l bată.

Marsh pufni batjocoritor de jos.

— Hristoase, cine te-a învățat să folosești un ciocan?

Noah răspunse aplicând o nouă lovitură zdravănă cuiului.

— Păi, după cum bine știi, tata a murit când eram mic, așa că...

— O să îndoi cuiul dacă lovești așa.

Noah bătu cuiul din nou, și ironia sorții făcu ca acesta să se îndoaie, în vreme ce partea plată se blocă în lemn.

— La naiba, știam eu! mormăi Marsh. Dă-te jos de acolo! Noah coborî.

— Dă-mi alea! se răsti Marsh, înșfăcând ciocanul. Nu ți-aș fi cerut ajutorul dacă aș fi știut că habar n-ai ce faci.

— Nu mă pricep la tâmpeniile astea! De obicei, angajez pe cineva.

— Un bărbat ar trebui să știe să-și atârne luminițele de Crăciun la el acasă.

— Aici nu e casa mea! E casa mamei mele! Eu, când am nevoie de ceva la mine acasă, angajez pe cineva.

Marsh se uită urât la el.

— Măcar poți să ții scara și să-mi dai chestii?

— Toți absolvenții de MIT pot face asta.

Fața lui Marsh se făcu de culoarea sosului de merișoare.

— Poate vrei să-ți controlezi atitudinea aia, băiete.

— Sunt adult, nu băiat!

— Pe mine m-ai fi putut păcăli!

Ușa de la intrare se deschise, iar mama ieși afară cu un zâmbet surprins și cu o cutie de carton ponosită pe care scria cu markerul EXTERIOARE CRĂCIUN.

— Noah! Ce faci aici? Credeam că trebuia să plecați azi pentru operație.

Noah urcă treptele verandei ca să-i ia cutia din mâini. Se aplecă și o sărută pe creștet.

— Bună, mamă! Se uită în interiorul cutiei la amestecul de luminițe și ghirlande, apoi întrebă: Astea-s pentru veranda din față?

— Da, i le scosesem lui Marsh. Ce se petrece? Unde e Alexis?

— Nu, ea e, ăă... Noah scoase un oftat chinuit și minți: Operația a fost amânată. Anunță-ne când e gata cina!

Mama intră în casă, aruncându-i o ultimă privire peste umăr. Noah puse cutia jos și se întoarse la baza scării. Lucrăra în tăcere vreo cincisprezece minute, vorbind doar atunci când Marsh mormăia un ordin.

În cele din urmă, reușiră să bată cuiele pe toată lungimea garajului. Marsh coborî pe scară, iar Noah se dădu la o parte ca să-i facă loc.

— Trebuie să înveți să faci rahaturi din astea, Noah! zise Marsh și dădu din cap spre cutia de pe verandă. Adu-mi luminile alea!

Noah călcă apăsas spre verandă, dar emoțiile înăbușite îl copleșiră. Se întoarse.

— E ceva ce fac care să fie placul tău?

Marsh privi în jos de pe scară, cu sprâncenele unite a confuzie.

— Despre ce naiba vorbești?

— Nu-mi investesc banii cum crezi tu c-ar trebui. N-am relații cu femeile așa cum crezi tu c-ar trebui. Și să fiu al naibii, nici măcar nu bat cuie așa cum vrei tu. Deci, chiar mă roade o curiozitate sinceră: e ceva din tot ce fac care se ridică la nivelul standardelor tale?

Marsh se întinse după cutia cu luminițe.

— Nu la nivelul standardelor mele trebuie să te ridici.

— N-am nevoie de porcăria asta!

Noah se răsuci pe călcăie și se duse spre ușă, dar mâna îi înțepeni deasupra clanței când auzi următoarele cuvinte ale lui Marsh:

— Am văzut știrile. Tu ai făcut-o?

După atâta timp, n-ar fi trebuit să-l doară că Marsh se îndoia de el, dar așa se întâmpla. Îl durea ca dracu'.

Aproape la fel de mult cât îl duruse când Alexis se îndoise de el. Se întoarse cu fălcile încleștate.

— Am venit să vorbesc cu mama, nu ca să fiu interogat.

Marsh cobori de pe scară și veni spre el cu pasul greu și cu chipul obosit. Brusc, începu să arate foarte bătrân. Luminile de la verandă îi făceau părul grizonant să pară aproape alb și îi adânceau ridurile de pe frunte. Brusc, Noah își dădu seama că așa ar fi arătat tatăl lui acum.

Marsh făcu semn spre unul dintre cele două fotolii de lemn de pe terasă.

— Stai jos!

Noah își târâi picioarele într-acolo, de parcă era un copil care tocmai fusese trimis în camera lui. Iar faptul că Marsh încă-l mai putea face să se simtă așa nu făcu decât să-i alimenteze și mai mult focul interior. Se trânti pe un fotoliu. Marsh rămase la baza scărilor, cu picioarele depărtate și cu o atitudine semeață. Tatăl lui stătea așa. Era ceva specific militarilor, o chestie de bărbăție, de știu cum să ocup cât mai mult spațiu posibil.

— Ți-am pus o întrebare, băiete! Tu ai făcut-o?

— Nu, în puii mei, n-am făcut-o eu! zise Noah și se ridică în picioare. Dar știi ce? Mai bine o făceam. Pentru că oricum toată lumea mă bănuiește, așa că era grozav dacă aș fi avut satisfacția de a fi doborât încă o companie cu sânge pe mâini.

Marsh clătină din cap.

— N-ai învățat nicio lecție, nu-i așa? zise în timp ce îl examina pe Noah din cap până în picioare, cu tristețe. Uită-te la tine! Pumni încleștați. Fălci încleștate.

— Pentru că mă calci pe nervi.

— Nu! Pentru că încă ești un puști ofuscat cu un calculator și cu dorință de răzbunare.

Lui Noah îi pocniră încheieturile degetelor din cauza forței cu care își încheștă pumnii.

— Ce dracu' mai vrei de la mine? M-am dus la facultate, am fost consultant pentru afurisitul de FBI și acum fac milioane. Nu-i destul pentru tine?

Marsh ridică din sprâncene.

— Crezi că ai succes? N-ai! Poate că ai apucat pe calea cea dreaptă, dar ești la fel de furios și de nesăbuit ca atunci. Și până când nu depășești asta, toate celelalte – banii, companiile, prietenii tăi celebri – sunt doar chestii de fațadă.

Noah se apropie de el, cuprins de nevoia de a lovi ceva, orice.

— Ai dreptate! N-am trecut peste furia aia. Și sper să n-o fac niciodată. Pentru că ziua în care voi înceta să mai fiu furios că tata a fost omorât în timp ce escrocii responsabili pentru asta s-au îmbogățit va fi ziua în care o să-mi dau ultima suflare.

— Și precis pentru atitudinea asta ar fi trebuit să te las să putrezești în închisoare, așa cum am vrut.

Oxigenul ieși din plămânii lui Noah cu un șuierat puternic.

— Și am vrut s-o fac, continuă Marsh. Din punctul meu de vedere, erai un plod nerecunoscător. Să încerci să dobori țara pentru care a murit luptând tatăl tău era o pată pe numele lui. Dacă ar fi fost după mine, s-ar fi ajuns la proces și ai fi suportat consecințele.

Noah simți cum trădarea îi arde gâtul pe interior.

— Și ce te-a făcut să te răzgândești?

— I-am făcut tatălui tău o promisiune! spuse Marsh cu vocea răgușită. Mi-a murit în poală și m-a făcut să-i promit că o să am grijă de tine, că o să te cresc să ajungi

bărbat. Marsh strânse din buze, apoi continuă: N-ai idee ce înseamnă responsabilitatea, Noah! Și nici nu o să ai până când nu o să-ți dai seama că ești singurul lucru care stă între viață și moarte pentru altă ființă umană. Și nici până când nu o să pricepi că altcineva a făcut alegerea asta pentru tine și ți-a lăsat ceva în urmă.

Noah coborî scările călcând apăsător până când ajunse la câțiva centimetri de fața lui Marsh.

— Asta suntem noi pentru tine? Rahatul care a fost rămas în urmă? Povara grea a responsabilității pe umerii tăi? Tata n-ar fi vrut asta. N-ar fi vrut ca mama să nu-și refacă viața pentru că e prizonieră într-a ta, târâtă în jos de propria ta vină. N-ar fi vrut ca eu să-mi trăiesc toată viața încercând să reproduc cine știe ce versiune de masculinitate la care niciun bărbat în viață n-ar putea să ajungă. Singura pată pe numele tatălui meu ești tu.

Pumnul veni de nicăieri. Durerea explodează în obrazul lui Noah și îi radie pe toată suprafața feței. Gustul metalic al sângelui îi umplu gura când se împletici și căzu la pământ.

Marsh se aplecă asupra lui, gâfâind, cu pumnii încleștați.

— Doamne, Dumnezeuule! Noah!

Ușa de la verandă se trânti în urma mamei lui, când aceasta coborî treptele în fugă. Se ghemui pe pământ lângă el, cu chipul îngrijorat aproape de al lui.

Noah duse mâna la nas și apoi îndepărtă degetele pline de sânge.

— Sunt bine, mamă.

— Ce naiba se petrece aici? Mama se ridică în picioare și se uită urât la Marsh, apostrofându-l: Ce naiba e în neregulă cu tine?

— Băiatul ăla e un mincinos lipsit de respect.

— Băiatul ăla e fiul meu!

Mâna lui Marsh începu să tremure.

— Îl cocoleșezi. Întotdeauna ai făcut-o.

— Și tu mereu l-ai tratat ca pe un ratat bun de nimic.

— L-am tratat ca pe un fiu.

Spre uluirea lui Noah, mama se băgă în fața lui Marsh.

— Nu ești tatăl lui!

— Serios? Pentru că am petrecut mai mult timp crescându-l decât oricine altcineva. Mai mult decât tine.

— Hei! Noah se ridică instabil pe picioare și zise: Poți să-mi zici mie ce vrei, dar ei să nu-i vorbești așa!

Ușa se izbi din nou, iar Zoe alergă afară.

— Ce naiba se întâmplă?

Măinile mamei îi tremurau pe lângă corp.

— Vreau să pleci, Marsh!

— Poftim? Tu vorbești serios?

— Da! Vreau să pleci! Acum!

— Sarah, te rog!

Vocea lui Marsh își pierduse asprimea. Era un bărbat care, brusc, se confrunta cu pierderea a ceva ce conta pentru el, iar Noah recunoștea prea bine semnele. Aproape că empatiză cu el.

— Nu îi vei mai vorbi niciodată așa fiului meu, spuse mama. Ar fi trebuit să intervin cu mult timp în urmă. Pleacă!

Fața lui Marsh se ofili. Se îndepărtă, mergând cu spatele, în timp ce-și căuta cheile de la mașină în buzunar. Noah, Zoe și mama priviră în tăcere cum se urcă în mașină și dă în marșarier.

— Ce naiba a fost asta? insistă Zoe, venind în urma lor. Chiar te-a pocnit?

— Hai înăuntru! spuse mama lui, trăgându-l de cot. Noah o desprinsese ușor.

— Trebuie să plec.

— Nu! Nu până când nu mă uit la lovitură, iar tu nu-mi spui ce naiba se petrece.

Noah o urmă pe mama înăuntru, până în bucătărie, unde îi spuse să se așeze pe unul dintre scaunele de la insulă. Se auzi o sonerie, iar Zoe aproape sări până la tavan.

— E gata lasagna! spuse ea. O scot eu!

Mama se duse la chiuvetă și umezi un teanc de prosoape de hârtie, apoi se întoarse la el. Îi tamponă sângele de sub nas.

— Sunt bine, mamă!

— Lasă-mă să mă ocup de tine!

El cedă și își lăsă capul ușor pe spate ca să poată șterge mai bine sângele.

— Ai mai fost pocnit vreodată? întrebă Zoe, de la cuptor.

— Nu așa! Nu!

— Mă întreb dacă ar trebui să mergem la camera de gardă, spuse mama.

— Sunt bine.

— Nu pot să cred că te-a lovit, îi spuse cu voce tremurată. Ce s-a întâmplat?

— Doar o grămadă de chestii care fierbeau de ceva timp.

— Ce fel de chestii?

Noah ridică un colț al gurii.

— Genul de chestii pe care n-ar fi trebuit să le las să fiarbă.

Ea îi aruncă o privire frustrată înainte să se ducă înapoi la chiuvetă. Aruncă prosoapele de hârtie însângerate la gunoi și apoi se spală pe mâini. Dar, în loc să se întoarcă, se apucă de marginea chiuvetei.

— Zoe, ne poți lăsa singuri un minut?

Fata îi aruncă o privire furișă lui Noah, apoi ieși rapid din bucătărie. Noah n-avea nicio îndoială că stătea pe undeva să tragă cu urechea.

Mama se întoarse.

— E îndrăgostit de mine.

Noah simți acele cuvinte ca pe o altă lovitură cu pumnul în față.

— Ți-a spus el asta?

— Cu mulți ani în urmă, când nu eram pregătită pentru o nouă relație. Mi se părea că îl trădez pe tatăl tău.

— Ești... împreună cu el?

Mama lui ridică din umeri cu un oftat profund.

— E prea târziu pentru asta acum. A trecut prea mult timp.

— Dar tu-l iubești?

— A fost alături de mine în atât de multe feluri! Dar felul în care te tratează, eu... Cred că asta m-a reținut, de fapt. Apoi ai părut să fii în regulă cu el, așa că n-am vrut să mă bag, mai ales după ce ți-ai schimbat viața. N-am știut câtă tensiune era, de fapt, între voi.

— N-am vrut să-ți spun.

— De ce?

— N-am vrut să te împovărez.

— Ești fiul meu! Nimic nu e povară când vine vorba de tine.

Mda, ce aiureli! Noah chiar fusese o povară pentru mai bine de cinci ani după ce murise tatăl lui. Se ridică de pe scaun și se duse la ea. Se îmbrățișară unul pe altul.

— Îmi pare rău! spuse el, cu vocea răgușită.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

Ea îl strânse de talie cu brațele.

— N-ai de ce să-ți ceri scuze.

— Te-am făcut să treci prin iad.

— Tu treceai prin iad. Mama se trase în spate și se uită la el, apoi zise: Dar acum a trecut totul.

Tresări când atinse cu vârfurile degetelor locul în care pumnul lui Marsh îi atinsese fața.

— Trebuie să punem gheață pe asta!

— Sunt bine, mamă! o asigură, apoi se desprinsese din brațele ei și se sprijini din nou de blat. Mi-e foame, dar în rest sunt bine.

— Ar fi trebuit s-o aduci pe Alexis. De ce a fost reprogramată operația?

Lui Noah i se opri aerul în plămâni. Încercă să-și ascundă reacția, dar prea târziu. Nu putea ascunde prea multe de mama lui.

Ea își înclină capul, îngrijorată.

— E totul în regulă cu Alexis?

— Da! minți el, sărutând-o din nou pe creștet.

Noah se duse la dulap să scoată niște farfurii.

— Poți veni înapoi acum, Zoe! strigă el.

Zoe se împletici înăuntru de parcă ar fi stat în pragul ușii în tot acest timp. Când Noah plecă, în sfârșit, două ore mai târziu, obrazul nu-i mai pulsa, dar sângerarea din inimă tot nu se opri.

Trase pe aleea lui și se uită la casa întunecată. Putea să dea în marșarier și să se ducă drept acasă la Alexis ca s-o implore să-l ierte.

Dar n-o făcu. Pentru că voia să se distanțeze.

Noah intră înăuntru, înșfăcă o sticlă nedesfăcută de whisky și o luă cu el pe canapea.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

— O, DOAMNE, CE FACI AICI?

Jessica se holbă la Alexis când aceasta intră în sala mare unde se desfășura ședința comisiei de urbanistică de parcă tocmai ar fi zburat acolo cu aripi de zână.

Alexis se așeză lângă Jessica.

— Am venit pentru ședință.

— Corect. Dar... de ce? Jessică se întoarse să se uite spre intrarea în sală, apoi întrebă: E și Noah cu tine? V-ați hotărât să vă opriți aici în drum spre operație?

— Operația a picat. Noah nu e... aici.

Vocea îi tremură pe un val de emoție afurisită cu care nu voia să aibă nimic de-a face, așa că înghiți ca să-l alunge.

— În concluzie, m-am gândit să vin la ședință în persoană și să ascult rahaturile debitate de Karen.

Jessica o apucă pe Alexis de braț.

— Bine, ce naiba se petrece? Cum adică operația a picat? De când? Și de ce „nu e aici” sună ca și cum tu și cu Noah v-ați despărțit?

— Cred că ne-am despărțit, da!

Vai, Doamne! Aerul îi părăsi plămânii. Tot nu i se părea real. Se dusesse la culcare cu o seară în urmă, sperând că

se va trezi și va descoperi că totul nu fusese decât un vis urât. Dar fusese real.

— Alexis, trebuie să-mi spui mai mult de atât.

— Nu pot! Nu în momentul ăsta.

Vocea îi tremură.

Jessica o strânse ușurel de braț.

— Nu trebuie să fii aici!

— Ba trebuie!

Pentru că nu avea unde altundeva să se ducă. Toată viața ei era o barcă abandonată în mijlocul unei furtuni pe mare. Toate ancorele pe care se bazase s-o mențină stabilă în ultimul an dispăruseră. Fuseseră tăiate.

Nu mai avea decât afacerea. Așa că era acolo!

În partea din față a sălii, o masă de mahon în formă de semicerc indica locul unde aveau să se așeze membrii comisiei. Zona dedicată publicului era aproape goală, cu excepția unui grup mic de oameni care păreau angajați ai primăriei și a unui cap blond din primul rând.

Karen!

De parcă i-ar fi simțit privirea, Karen se răsuci în scaun și privi în spate. Mai întâi făcu ochii mari, în mod evident surprinsă că Alexis se hotărâse până la urmă să participe la ședință. Dar își reveni repede și strâmbă din buze, apoi îi arătă din nou lui Alexis ceafa.

O ușă din spatele mesei se deschise, iar membrii comisiei începură să intre, ținând în echilibru dosare pline până la refuz, pahare de cafea și telefoane mobile. În fața fiecărui scaun se afla o plăcuță cu numele membrului care urma să se așeze pe el.

Locurile goale din sală se umplură pe măsură ce tot mai mulți oameni intrară. Alexis se uită la ceas și începu

să-și miște genunchiul în același timp cu secundarul. Un tic nervos, fără îndoială.

Jessica o luă de mână.

— Ține minte! spuse ea cu o voce mai matură decât anii pe care îi avea. N-am făcut nimic rău.

Vocea președintei comisiei le întrerupse când aceasta declară ședința deschisă. Primele zece minute fură dedicate chestiunilor clasice de organizare și unui lucru rămas nerezolvat de luna trecută. Alexis începu din nou să-și bătăie genunchiul când președinta anunță ordinea de zi și recită pe un ton neutru detaliile plângerile împotriva cafenelei ToeBeans.

— Am primit corespondența scrisă a domnișoarei Carlisle cu privire la plângere, spuse președinta. Dar îi vom permite să facă și o declarație și să răspundă la întrebări, dacă dorește. Vom începe însă cu un comentariu public. E cineva care dorește să se adreseze comisiei pe acest subiect?

Karen țâșni în picioare.

— Mulțumesc membrilor comisiei! spuse ea la microfonul de la pupitru. Mă numesc Karen Murray și sunt proprietara magazinului de antichități Long Time Gone, care se află vizavi de ToeBeans Cat Café.

Alexis se uită la Jessica și amândouă își dădură ochii peste cap. Karen își folosea vocea de „sunt doar un cetățean îngrijorat”.

— Bineînțeles că am fost încântată când domnișoara Carlisle a cumpărat și renovat spațiul pentru cafeneaua ei. M-am gândit că e o completare încântătoare pentru deosebitul nostru cartier de afaceri.

Jessica aproape se înecă. Cu siguranță Karen dădea un spectacol demn de Oscar.

— Așa că vă rog să înțelegeți că îngrijorarea pe care o exprim azi și în reclamația pe care am făcut-o este doar pentru că îmi doresc să protejez și să păstrez mediul pe care am muncit cu toții atât de greu să-l dezvoltăm în zona noastră. Legile de urbanistică au fost adoptate cu un scop și, indiferent cât de convingătoare ar fi motivele, nu putem permite cuiva să le încalce. Există suficiente locuri cu structură urbanistică mai potrivită unde doamna Carlisle își poate ține clasele de yoga și micile ei grupuri de sprijin.

„Micile grupuri de sprijin!” Tensiunea arterială a lui Alexis urcă până la tavan, auzind felul în care Karen bagateliza conexiunile importante și vindecarea care aveau loc zilnic la cafenea.

— Domnișoara Carlisle a primit deja o derogare care să-i permită să țină evenimentele de adoptare a pisicilor, lucru la care nu m-am opus în acel moment, deși mi-a fost teamă că o creștere a traficului va duce la apariția unei probleme cu parcare pentru celelalte afaceri. Dar acum s-a mers prea departe, mă tem. Tot ce vă rog este să respectați regulile urbanistice și să-i comunicați domnișoarei Carlisle să înceteze să-și mai folosească cafenea pentru a salva lumea și să facă doar ceea ce ar trebui să facă — să servească mâncare. Mulțumesc!

Karen refuză să se uite la Alexis când se întoarse la locul ei.

Președinta îi mulțumi lui Karen pentru comentarii, iar apoi se întoarse la Alexis.

— Domnișoară Carlisle, nu vă așteptam astăzi, dar, dacă tot sunteți aici, vreți să vă adresați și verbal comisiiei, pe lângă corespondența scrisă?

Alexis clătină din cap. Jessica îi strânse ușor mâna.

— Ești sigură?

Alexis simți cum o arde privirea încărcată de ură a lui Karen din primul rând.

Nu! Nu din nou! Nu avea să renunțe la bătălia asta! Se ridică.

— Stați! Da, am ceva de spus!

Cu inima bubuindu-i în piept, Alexis trecu pe lângă Karen, care avea o expresie uluită, și merse la pupitru, unde ajustă microfonul pentru înălțimea ei.

— Mulțumesc!

Înghiți și încercă să-și ascundă mâinile tremurând pe pupitru.

— Domnișoara Murray are dreptate în privința majorității lucrurilor pe care le-a spus. Este adevărat că la cafeneaua mea au început să se adune victimele violenței sexuale și hărțuirii. Este adevărat că au fost zile în care clientele mele au venit dimineața și au plecat abia după-amiaza, dar asta nu face localul meu cu nimic mai diferit de oricare alt local din oraș unde studenții stau ore întregi și își fac temele sau unde se întâlnesc cluburile de carte pentru a-și dezbate cele mai recente lecturi.

Alexis își umezi cu limba buzele uscate.

— Am argumentat punctele legate de urbanistică în corespondența mea scrisă. Nu cred că încalc în vreun fel avizele și nici nu cred că doar cafeneaua mea e vinovată pentru lipsa locurilor de parcare, lipsă care a fost mereu o problemă în cartierul nostru. Dar voi reaminti public ceea ce am declarat și în răspunsul scris și anume că voi căuta alte posibilități care să-mi permită să continui să găzduiesc clasele de yoga, dacă comisia consideră că, într-adevăr, în prezent încalc avizul de urbanistică.

Karen pufni în spatele ei.

Alexis își privi mâinile. Se putea opri acum. Abordase chestiunea principală din plângerea lui Karen. Putea face ce făcea de obicei și să ignore restul.

— Domnișoară Carlisle, asta a fost tot ce ați avut de spus? o întrebă președinta.

Oare era?

— Domnișoară Carlisle?

Nu! Nu era tot ce avea de spus. Pentru că nu-și spusese povestea cu adevărat și, dacă n-o făcea, oamenii precum Karen Murray aveau să continue s-o spună pe-a lor. Și dacă nu continua să se lupte, bătălia nu avea să se termine niciodată.

Alexis își umezi din nou buzele și ridică privirea.

— Nu, mai am ceva de spus, dacă îmi dați voie!

Președinta încuviință.

— Vă rog, continuați!

— Povestea asta nu e despre nicio încălcare a avizelor urbanistice. Inima îi bubuia așa de tare, că simțea cum i se cutremură coastele, însă găsi puterea să continue: Știm cu toții asta. Dacă ar fi fost așa, domnișoara Murray ar fi depus de mult o plângere contra merceriei doamnei Bashar, pentru întâlnirile săptămânale ale clubului ei de tricotat pentru văduve. Plângerea asta este despre mine și, ca să fiu mai precisă, despre antipatia domnișoarei Murray la adresa mea.

— Ia stai puțin! zise Karen și se ridică în picioare.

— Domnișoară Murray! spuse președinta. Vă rog să vă așezați la loc!

— Dar asta e o minciună! Minte cu privire la mine!

Alexis încercă să nu-și dea ochii peste cap.

— Domnișoară Murray! se răsti președinta. Sunteți deplasată! Ați avut ocazia să vorbiți!

Alexis continuă.

— În anul care a urmat după ce am mers mai departe cu acuzațiile la adresa lui Royce Preston, domnișoara Murray a găsit motive aproape săptămânal pentru a se plânge de ceva legat de cafeneaua mea. Starea plantelor din față. Pisica mea. S-a plâns chiar și că luminițele atârinate în vitrină sunt prea puternice. Am fost răbdătoare. Mai răbdătoare decât ar fi fost alți oameni, pentru că nu credeam că are vreo importanță ce cred despre mine oameni ca ea. Dar îmi dau seama acum că, dimpotrivă, contează. Contează pentru că atitudini ca a ei le permit oamenilor ca Royce Preston să scape nepedepsiți pentru delictele lor mult prea mult timp. Contează pentru că acum încearcă să le facă rău oamenilor la care țin foarte mult — femei care au fost deja victimizate. Și dacă i se permite unei persoane precum domnișoara Murray să folosească reglementările urbanistice pentru a duce la capăt un soi de răzbunare personală, atunci legile n-au niciun sens.

O întrerupsese o rundă de aplauze; iar Alexis se uită peste umăr. Dar nu era doar Jessica aceea care aplauda. I se alăturaseră și străini.

— Eu n-am cerut nimic din toate astea, spuse Alexis. N-am invitat femeile să vină la mine să-mi împărtășească poveștile lor sau să înceapă să se adune la cafenea pentru a găsi sprijin și putere în alte victime, asemenea lor. Dar s-a întâmplat, și sunt recunoscătoare pentru asta. Ele m-au vindecat pe mine, iar eu voi face din asta o misiune a mea, să mă asigur că aceste femei au parte de un mediu sigur. Și dacă asta încalcă reglementările urbanistice ale acestui oraș, atunci orașul trebuie să schimbe reglementările urbanistice. Pentru că eu am încetat să mai sper că pot schimba ce se află în inima domnișoarei Murray.

Când Alexis se îndepărtă de pupitru, în sală izbucniră aplauze furtunoase. Alexis se uită în ochii lui Karen și zâmbi. Nu de ciudă. Nu dintr-o politete forțată. Ci pentru că nu-i mai păsa deloc ce credea Karen.

Președinta bătu cu ciocănelul în masă și rugă publicul să facă liniște. Alexis simți cum îi tremură picioarele în timp ce mergea înapoi spre Jessica, care o trase la pieptul ei într-o îmbrățișare strânsă.

Lacrimile amenințau să țâșnească în orice clipă.

— Trebuie să plec! șopti ea.

— Nu vrei să rămâi să vezi ce decide comisia? întrebă Jessica.

Alexis clătină din cap. Făcuse ce dorise să facă. Spusese ce dorise să spună.

Acum însă avea nevoie să vorbească cu altcineva:

Iarba de la cimitir era moale sub tălpile ei.

Umedă și îmbibată de apă. Fiecare pas se adâncea mai mult decât precedentul.

Buchetul de flori cumpărat de la benzinărie i se păru mai greu în mână încleștată, iar petalele sale deja se ofileau și cădeau pe jos. Trecuseră câteva săptămâni de când nu mai vizitase mormântul mamei. Urna de lângă piatra funerară încă mai avea în ea rămășițele uscate și maronii ale mușcatelor de vară. Neglijate de absența ei.

Alexis puse buchetul pe mormânt, iar culorile vibrante ale florilor formau un contrast puternic cu granitul negru pe care era inscripționat numele mamei. Se prăbuși pe banca de beton pe care o donaseră clienții cafenelei, pentru a avea unde să stea atunci când venea la cimitir. De obicei, o încălzea să stea acolo și să vorbească cu mama ei. Dar azi frigul i se furișă prin haine și îi răci tot corpul.

Alexis își strânse mai bine haina pe trup și se uită la mormânt.

Nici măcar nu știuse ce avea să spună până când nu deschise gura:

— De... de ce nu i-ai spus lui Elliott de mine? șopti ea. Vocea îi sună slabă. Demnă de milă.

— În toți anii ăia, ai fi putut să-mi spui adevărul. L-aș fi acceptat.

Mintea ei își imaginează răspunsul mamei. *Pentru că așa a fost mai bine.*

— Mai bine pentru cine? Pentru mine? Pentru tine? Ții minte cât de greu ne-a fost?

Dar am trecut prin toate împreună.

— Dar ar fi putut fi mai ușor! El avea bani.

Și banii nu înseamnă totul. Noi ne-am avut una pe alta.

— Ai mai fi fost în viață. Dacă am fi avut mai mulți bani, n-ar fi trebuit să muncești atât de mult și poate...

Știi că nu e adevărat. Am avut cancer. Aș fi murit și eu, și fără sprijinul lui financiar.

— Dar...

Se întrerupse când mama preluă controlul asupra discuției lor imaginare.

Spune ce vrei să spui cu adevărat, Alexis! Spune-mi ce te deranjează cu adevărat!

— Sunt furioasă pe tine, mamă!

Vocea îi tremură sub greutatea trădării și da, a furiei. Furia care supurase prea mult timp, care fusese ignorată și evitată. Furia care fusese dezlănțuită cu o seară în urmă acasă la Elliott și care arsese toată noaptea și toată dimineața, furie care erupsese în flăcări puternice la ședința comisiei de urbanistică. Furie care amenința acum s-o consume pe de-a întregul.

— M-ai lăsat singură, mamă! Și poate că nu trebuia să fii singură. Cum ai putut face asta?

O mașină care se apropia ilumină cu farurile piatra funerară. Alexis își trase nasul și se șterse pe față, sperând că automobilul se va îndepărta, dar nu se întâmplă asta. Auzi scârțâitul înăbușit al cauciucurilor care se apropiu. Mașina se opri, iar farurile se stinseră. Bineînțeles! Bineînțeles că mai venise cineva fix în același moment ca să viziteze un mormânt în aceeași secțiune de cimitir ca al mamei ei. Pentru că nu putea avea un moment de intimitate nici măcar într-un cimitir.

În spatele ei, o portieră se deschise și se închise cu un pocnet delicat.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fii aici.

Alexis se răsuci pe bancă, cu inima în gât. Elliott stătea la șase metri de ea, cu mâinile îndesate în buzunarele unei gece de iarnă.

Alexis se întoarse cu spatele la el.

— Ce vrei?

— Mi-am făcut griji cu privire la tine! Candi și cu mine am tot încercat să dăm de tine.

— N-am vrut să vorbesc cu voi.

— Înțeleg!

— Atunci o să înțelegi când îți voi spune să te urci în mașină și să pleci.

Elliott veni mai aproape și făcu semn înspre bancă.

— Pot?

— Nu!

Totuși, Alexis se dădu mai într-o parte ca să-i facă loc. Avea să se întrebe mai târziu de ce.

Elliott își puse mâinile pe genunchi și se uită lung la piatra funerară.

— Am venit o dată aici anul trecut.

Auzind asta, Alexis se uită înspre el.

— De ce?

— Aveam niște lucruri pe care voiam să i le spun.

Alexis scrâșni din dinți.

— Ar fi trebuit să i le spui când mai trăia.

— Știu. El se uită atent la ea, în timp ce adăugă: Vrei să știi ce i-am spus?

— Nu chiar.

— I-am spus că mi-e dor de ea.

Alexis se ridică.

— Hristoase, nu-mi vinde iar gogoșile astea!

— I-am spus că a crescut o tânără minunată și că îmi doresc să fi fost și eu prezent.

Alexis își îmbrățișă trunchiul și se uită lung la piatra de mormânt. Simți cum îi tremură buza și îl detestă pentru asta.

— Ai avut trei ani să mă contactezi. De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că am fost un laș și mi-a fost rușine.

Alexis pufni batjocoritor.

— Presupun că pot să-ți dau puncte în plus pentru onestitate și pentru că știi cum ești, de fapt.

El nu-i răspunse.

— Nu e drept, spuse Alexis, uitându-se la numele gravat în piatră.

— Nu, nu este!

— Numai pe ea o aveam!

— Știu!

— Nu vreau să știu lucrurile pe care le știu acum. Nu vreau să stau aici, în felul ăsta, furioasă pe ea din cauza ta. Pricepi asta? Se răsuci ca să se uite la el și îi reproșă:

M-ai făcut să fiu furioasă pe propria mea mamă. Mi-ai furat ceva. Ceva atât de prețios! Mi-ai furat liniștea!

Alexis simți cum se sufocă, iar vocea i se frânse. Măinile lui Elliott tresăriră ca și cum ar fi vrut să se întindă spre ea, s-o consoleze, dar înțelepciunea îi spuse să-și țină palmele pe genunchi în continuare. Ea își trase nasul din nou.

— Iar acum, din cauza ta, l-am pierdut și pe Noah. M-ai făcut să mă îndoiesc de el și l-am rănit atât de rău!

— Îmi pare rău, Alexis!

— Nu mai spune asta! La naiba, nu te mai tot scuza atât!

Alexis își încleștă și mai tare brațele în jurul trunchiului, o barieră împotriva valului zdrobitor de emoții. De mânie.

— Ce faci aici cu adevărat? Ce vrei?

El se ridică în picioare.

— O șansă să îndrept lucrurile. O șansă să-ți fiu tată.

— N-am nevoie să-mi fii tu tată.

Se apropie de el, furioasă. Cu furia pe care încercase s-o îngroape atâta timp.

— M-ai auzit? N-am nevoie să-mi fii tu tată! Du-te naibii, n-am nevoie de tine! N-am avut niciodată nevoie de tine!

Îl împunse în piept. O dată. De două ori. El suportă atacul fără să tresară, iar asta o enervă și mai tare. Voia ca el să tresară. Să se chircească. Îl voia în genunchi. Voia ca el să sufere așa cum suferea ea, să afle cum e să simți golul din piept care te eviscerează.

— Ea a fost tot ce mi-a trebuit. Tu ai fost un donator de spermă care n-a existat niciodată. Mă auzi? Îl lovi în piept din nou. M-am descurcat fără tine!

— Îmi pare rău...

— Nu. Mai. Spune. Asta!

Îl lovi în piept cu fiecare cuvânt rostit.

— N-am nevoie de scuzele și de regretele tale!

— Atunci spune-mi ce ai nevoie, Alexis! zise Elliot și o prinse de brațe. Spune-mi și o s-o fac!

— Vreau să-i ceri iertare ei!

Se smulse din strânsoarea lui și arătă spre piatra de mormânt.

— Vreau să stai aici și să-i spui că îți pare rău că i-ai frânt inima. Că ai folosit-o ca pe o idilă de o vară care n-a însemnat nimic pentru tine și apoi ai plecat. Vreau să-i ceri iertare pentru visele pe care le-avea și la care a trebuit să renunțe. Pentru că ai făcut-o să aibă câte două sau trei slujbe ca să aibă grijă de mine. Vreau să-i ceri iertare pentru că ai lăsat-o să moară fără ca măcar să știe că ai ținut la ea.

— Nu pot! spuse el, cu vocea răgușită. Nu pot face asta, pentru că ea nu mai este. E moartă, Alexis, și dacă tu crezi că asta nu mă sfâșie pe dinăuntru, să știu că nu voi putea niciodată să-i spun lucrurile astea, atunci te înșeli! Tot ce pot face e să mă asigur că tu nu te vei mai simți niciodată singură.

— Atunci ia-mi afulisitul de rinichi, dobitocule! Pentru că dacă n-o faci, o să mori, iar eu o să ajung să stau în fața altei pietre de mormânt, și dacă crezi că acum sunt furi-oasă, stai să vezi după ce-o să mori!

— Și tocmai de aceea nu pot merge până la capăt cu asta. Vreau ca tu să faci parte din viața mea din proprie voință și pentru că vrei să faci parte. Dar dacă faci asta acum, întotdeauna te vei întreba dacă îți sunt tată doar

din obligație sau recunoștință, și nu pentru că vreau să fiu alături de tine. Îi ridică bărbia cu un deget și adăugă: Și vreau să fiu alături de tine! Vreau să fii fiica mea!

Un zăgaz se rupse în interiorul ei. Îngrozită, Alexis își ascunse fața în mâini. Suspinele se transformară într-un torent de sunete urâte, respirație cu nasul infundat și icnete furioase și întretăiate. El reacționează imediat. O cuprinse cu brațele și o ținu strâns. Pentru prima dată, tatăl își ținu fiica, și era o senzație pe cât de ciudată și stânjenitoare, pe atât de vindecătoare și de nouă. Era cald și mirosea ca o pătură proaspăt scoasă din uscător. Alexis își îndepărtă mâinile de pe față și le lăsă să cadă pe lângă corp. Nu îi întoarse îmbrățișarea, dar nici n-o respinse. Dacă l-ar fi îmbrățișat, ar fi simțit că e ceva greșit, ca și cum și-ar fi trădat mama, și nu era pregătită să meargă așa de departe încă.

Probabil că Elliot îi simți opoziția, pentru că făcu un pas în spate. Alexis deveni fascinată de iarba de la picioarele ei în timp ce-și ștergea din nou obraji.

— Pot să te întreb ceva? întrebă el, băgându-și mâinile la loc în buzunare.

Alexis ridică din umeri.

— Ce-i cu Noah?

Inima ei lovită mai încasă o lovitură.

— Ce-i cu el?

— Cum stau lucrurile între voi doi?

Ea ridică privirea.

— Mă tem că subiectul ăsta nu intră în fișa postului tău.

— Înțeleg! Dar pot să te întreb altceva?

Ea ridică din umeri din nou.

— Îl iubești?

Alexis se îmbujoră toată. Conversația devenea din ce în ce mai stânjenitoare.

— Nu trebuie să răspunzi, adăugă el repede. Dar îmi permiți să-ți ofer niște sfaturi nesolicitate? Ca din partea cuiva care e căsătorit de multă vreme?

Alexis respinse imboldul de a-i spune să se ducă naibii, dar numai pentru că chiar voia un sfat, și asta o călca pe nervi.

Lucru care i se părea oarcum corect. Să fie nervoasă, adică. Doamne, era așa de dată peste cap!

— Oamenii greșesc! Mult! Cheia unei relații de durată este capacitatea de a ierta din nou și din nou.

Alexis simți cum i se pune un nod în gât.

Lovi iarba umedă cu vârful cizmelor.

— Eu nu... Nu cred că știu ce înseamnă iertarea. Am crezut că știu. Am crezut că înseamnă să fii calm și să nu simți niciodată furie. Dar nu... nu cred că asta înseamnă iertarea. Cred că doar am evitat sentimentele negative o vreme. Și nu e același lucru, nu?

Elliott răspunse cu un zâmbet în voce.

— De data asta, îmi ceri sfatul?

— Nu dacă o să faci mare tam-tam din asta.

El chicoti.

— Nu, nu e același lucru. Trebuie să-ți dai voie să simți toate sentimentele negative. Furia are și ea rolul ei. Ne protejează de oamenii care vor să profite de noi. Dar, în cele din urmă, trebuie să-ți dai voie să încetezi să-i mai urăști pe cei care te-au rănit. Iertarea înseamnă să recunoști că ești o persoană diferită din cauza durerii, dar că și ei sunt diferiți pentru că ți-au provocat durerea respectivă.

Cred că înseamnă să decizi că oamenii noi care ai devenit sunt oameni mai buni și că împreună sunteți valoroși.

Din depărtare se auzi un tunet, urmat de o intensificare a vântului. Se apropia o furtună. Alexis se întoarse din nou cu fața la piatra de mormânt.

— Îmi pare rău că v-am îngrijorat pe tine și pe Candi!

— Îmi pare rău că ți-am furat liniștea!

— Asta înseamnă că suntem chit?

El veni lângă ea.

— Nici pe aproape. Am o viață întreagă de compensat.

— Atunci acceptă rinichiul meu și dovedește-mi!

— Bine jucat!

Se simțea afecțiune în voce lui, iar căldura i se furișă iute pe sub piele și se înfășură în jurul locului gol din pieptul ei.

Ea îndrăzni să îl privească.

— Cred că te iert.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Voi încerca să fiu demn de iertarea ta.

— Atunci ne vedem mâine-dimineață la spital?

El zâmbi cu blândețe.

— Ne vedem mâine.

Îl urmări cu privirea până la mașină. Elliott se întoarse chiar înainte să urce.

— Și după ziua de mâine?

— Poate! șopti ea.

El clipi.

— Pot trăi cu poate.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

NOAH ÎȘI DĂDU SEAMA CĂ AVEA NECAZURI ÎN SECUNDA în care fu trezit brusc din somn și – la dracu', habar n-avea ce oră e – descoperi patru perechi furioase de ochi care se uita la el.

Mack, Colton, Malcolm și Rusul erau adunați în jurul canapelei lui ca o linie ofensivă. Mack își pocni o încheietură.

— Trezirea, sculă de măgar ce ești!

Ah, rahat! Noah închise ochii și îi acoperi cu brațul. Îi bubuia capul.

— Ce zi este?

— Hristoase! spuse Colton, cu un ton încărcat de dezgust. Tu vorbești serios? De cât timp bei așa ca un ratat?

— Nu de suficient timp!

— E joi seara! spuse Malcom, apucându-l pe Noah de braț și ridicându-l împotriva voinței sale. Și tu ai o grămadă de explicații de dat.

— Lăsați-mă în pace!

Noah se smulse din mâna lui Malcolm și se prăbuși la loc pe canapea.

— Nu până când nu-mi spui de ce Liv a primit un mesaj panicat de la Jessica, în care zicea că Alexis i-a spus că operația a picat și că voi doi v-ați despărțit.

„Voi doi v-ați despărțit.” Deci era real! Nu vreun vis oribil. Chiar îi spusese toate acele lucruri oribile lui Alexis, iar ea îi repetase că vrea să se distanțeze, și acum le spunea oamenilor că se despărțiseră. Dar ce altceva să creadă? Îi frânsese inima cu lipsa ei de încredere în el, dar și el i-o frânsese pe a ei, pentru că nu-i acceptase scuzele. Și acum erau, în mod oficial, despărțiți.

— Și la față ce naiba ai mai pățit? îl întreabă Colton, aplecându-se deasupra lui.

Noah îi arată degetul mijlociu.

— Serios, omule! spuse Mack. Ridică-te! Nu te putem ajuta dacă faci așa!

— N-am nevoie de ajutorul vostru!

Băieții pufniră la unison și se uitară unii la alții. Noah încercă să înghită, dar se trezi că nu avea ce. Doamne, se simțea ca naiba!

— N-ai terminat cartea, nu-i așa? întreabă Rusul.

— Hai, să-mi bag picioarele!

Noah încercă să se întoarcă cu spatele la ei, dar o mână puternică îl apucă de umăr și îl ținu pe loc. Noah o plesni ca să se elibereze.

— Nu vorbesc despre porcăria aia de carte! În caz că n-ați observat, nu mi-a adus decât necazuri.

— Bine! spuse Mack pe un ton mult prea relaxat. Atunci vorbește-ne despre asta!

Noah întredeschise un ochi. Îi luă un moment să-și limpezească privirea, dar, când o făcu, se repezi așa de repede la obiectul respectiv, că se ridică complet de pe canapea.

— Dă-mi-o înapoi! se răsti el, încercând să stea drept pe niște picioare care abia funcționau.

Mack se dădu înapoi.

— Nu până nu vorbești cu noi!

— Dă-mi înapoi afurisita aia de scrisoare! mârâi el.
Nu mă joc aici, Mack!

N-o mai arătase nimănui niciodată, nici măcar lui Alexis.

— De ce? întrebă Mack. E ceva important? Sigur este, pentru că am găsit-o pe pieptul tău când erai leșinat.

Noah își încheștă pumnii.

— Dă-mi. Afurisita de scrisoare. Mack!

Mack o ridică astfel încât Noah să nu ajungă la ea.

— Ce s-a întâmplat cu Alexis?

— Faci mișto de mine acum? Dă-mi nenorocita de scrisoare!

— Malcolm! spuse Mack. De ce crezi că Noah a apelat la asta după ce, aparent, a dat-o în bară cu femeia pe care o iubește?

— Nu știi! răspunse Malcolm, sprijinindu-se de cadrul ușii livingului. Poate pentru că deține cheia întregii sale vieți și știe motivele pentru care o tot îndepărtează.

— N-am îndepărtat-o eu! țipă Noah. Ea...

Vocea îi pieri, și se prăbuși la loc pe canapea. Nu mai avea energie pentru o luptă. Era plin de *la dracu' cu toate* și de whisky.

— Ea ce? spuse Colton, așezându-se lângă el.

Noah își apăsă podurile palmelor pe ochi și apoi își propti coatele pe genunchi.

— Știi cum se numesc scrisorile alea? întrebă el, uitându-se la Mack.

Mack clătină din cap.

— Scrisori „În caz că mor”. Le scriu în caz că nu se mai întorc. Cât de tâmpită e faza asta?

Mack nu răspunse, probabil pentru că știa că Noah nu se aștepta ca el să o facă. În schimb, îi dădu scrisoarea înapoi lui Noah și se așeză pe podea în fața lui.

— Au găsit asta printre lucrurile tatălui meu după ce a fost omorât, spuse Noah, despăturind scrisoarea de-a lungul indoiturilor uzate. Ne-a scris câte una fiecăruia.

Băieții rămaseră tăcuți în timp ce Noah recitea în gând cuvintele pe care le învățase pe de rost cu mult timp în urmă.

Fiule,

Dacă citești asta înseamnă că mi-am încălcat promisiunea. Nu mă mai întorc! Îmi pare mai rău decât ți-ai putea imagina vreodată!

Te iubesc așa de mult! Cuvintele astea nici măcar nu par suficiente. Ziua în care te-ai născut mi-a schimbat viața. Am crezut că știu ce înseamnă să fii bărbat, dar asta s-a schimbat în ziua în care asistenta mi te-a pus în brațe. Mi-a trecut toată viața pe dinaintea ochilor atunci când m-am uitat într-ai tăi. Eram soldat, dar, în acel moment, eram mai speriat și mai intimidat de un bebeluș de trei kilograme decât fusesem vreodată de dușman. Oare eram suficient? Oare aveam să mă descurc cu îndatorirea de a crește un copil? Oare eram suficient de bărbat să te cresc ca să ajungi și tu bărbat?

Mi-aș dori să fiu acolo și să aflu răspunsurile la întrebările astea. Mi-aș dori să văd ce reușești să faci cu creierul ăla tehnic al tău. Mi-aș dori să fiu acolo să-mi pun brațul în jurul tău când vei avea inima frântă pentru prima oară (și se va întâmpla, dar vei supraviețui), să te bat pe spate când o să-ți întâlnești în sfârșit aleasa (și asta se va întâmpla). Mi-aș dori să te văd devenind tată. Știu că vei fi un tată bun. Mi-aș dori să fiu bunic. Sunt sută la sută sigur că aș fi unul bun.

Există lecții pe care n-am avut ocazia să ți le predau, așa că o să încerc să ți le transmit acum, cât de bine pot.

La atitudine pentru ceva în care crezi.

Viața e un dar, o oportunitate. N-o irosi stând pe margine! Fii suficient de curajos să lupți pentru ceea ce vrei! Fă ceva cu creierul ăla genial al tău!

Nu e nicio rușine să eșuezi! Decât dacă nu te ridici la loc, nu înveți din greșelile tale și nu continui să încerci!

Îmi pare rău să te părăsesc, fiule! Îmi pare rău că mi-am încălcat promisiunea! Dar trebuie să fii puternic. Mama ta are nevoie de tine la fel de mult cât ai tu nevoie de ea.

Fii fericit, Noah! Fii în pace! Fii bărbatul care știu că poți fi!

Îți va fi greu. O să simți o mulțime de emoții – furie, tristețe, trădare, frică. Dar îți promit – și asta e o promisiune pe care n-o voi încălca – că va veni o zi în care te vei simți împăcat din nou. Când nu te va mai durea să te gândești la mine. Când te vei gândi la tatăl tău și vei zâmbi, amintindu-ți de momentele bune pe care le-am avut, când îți vei aminti de mine fără toate acele emoții negative.

Vreau să știi că eu sunt bine și că așa vei fi și tu. Cândva, vei fi și tu!

Te iubesc,

Tata

Mack se aplecă în față din poziția în care stătea, cu picioarele încrucișate.

— Spune-ne ce s-a întâmplat!

Noah știa că nu întreabă despre tatăl său, așa că făcu tot posibilul să explice totul: documentele dezvăluite, suspiciunea lui Alexis că el fusese cel care le făcuse publice, cum își ceruse scuze, iar el refuzase să accepte. Le spuse și despre cearta cu Marsh.

Pentru prima oară, băieții ascultară fără să-l întrerupă. Fără să facă glume. Și chiar când termină, rămaseră tăcuți pentru un moment neobișnuit de lung și de respectuos.

— Nu-mi pot imagina prin ce ai trecut în viață și ce lucruri a trebuit să înduri! spuse Mack. Ai ajuns atât de departe și ai obținut atât de multe, așa că trebuie să fi fost foarte greu când te-a acuzat!

Noah se făcă stânjenit pe canapea.

— Dar nu te-a acuzat doar că ai făcut publice documentele, nu-i așa? spuse Malcolm din locul lui din cadrul ușii. Te-a acuzat și că nu ești suficient de bun. Că nu te ridici la înălțimea așteptărilor tatălui tău.

Adrenalina se împrăstie prin venele lui Noah pe un val de durere.

— N-are legătura una cu alta.

Colton îl înghionti ușor.

— Și atunci de ce ai scos scrisoarea asta în timp ce-ți înecai supărarea cu privire la ea?

— Și de ce ai avut în sfârșit confruntarea cu Marsh pe care ar fi trebuit s-o ai cu ani în urmă, numai după ce Alexis ți-a frânt inima?

Noah simți cum i se umflă ceva în piept, o senzație sufocantă care îl forță să tragă o gură mare de aer.

— N-au nimic de-a face una cu alta.

Rusul se așeză lângă el, pe partea liberă de canapea, și își petrecu brațul pe după umărul lui.

— A mai încălcat o promisiune, nu-i așa?

Noah își dresă glasul.

— Cine?

— Tatăl tău, spuse Rusul. Ți-a promis ceva în scrisoare.

Noah ar fi trebuit să fie ofensat de faptul că băieții o citiseră, dar nu-și putu aduna suficientă energie.

— Ți-a promis că îți vei găsi liniștea cândva, spuse Colton. Dar n-ai găsit-o, nu-i așa?

„Până când nu depășești furia aia.” Cuvintele lui Marsh îi reveniră în minte, nesolicitate și nedorite. Și la fel de nedorit, veni și propriul lui răspuns: *Ai dreptate. N-am trecut niciodată peste furia aia. Și sper să n-o fac niciodată.*

Dar era o minciună. Se săturase să fie furios. Se săturase să poarte un război pe care nu-l ceruse, un război în care fusese târât fără permisiunea lui, un război care îl costase totul. Inclusiv pe Alexis.

— Nul șopti Noah, iar cuvântul acela se strecură pe lângă alte mii de cuvinte pe care tânjea să le spună, cuvinte care stătuseră înăuntrul lui mult prea mult timp. Nu mi-am găsit-o.

— Probabil că ți s-a părut o trădare faptul că Alexis a crezut că ai făcut publice documentele acelea.

Noah încuviință, cu gâtul uscat.

— Trădarea ne poate face să comitem multe tâmpenii uneori, spuse Mack. Ne orbește rațiunea și logica. Ne silește să facem lucruri despre care știm că sunt greșite. Lucruri care ne vor răni mai tare în cele din urmă.

— Cum ar fi s-o îndepărtăm pe femeia pe care o iubim când aceasta încearcă să-și ceară scuze pentru propriile greșeli, spuse Colton.

— Sau cum ar fi să ne folosim creierul inteligent ca să comitem infracțiuni, adăugă Malcom încet.

Rusul îl strânse de umăr.

— Pe cine ești furios cu adevărat, Noah?

— Pe el.

Cuvântul țâșni din pieptul lui Noah, sfărâmând și sfărâșind lucruri în cale așa cum numai o asemenea revelație

nedorită o putea face. Doamne, fusese furios pe tatăl lui! În tot acest timp. Și nu fusese în stare să-și dea seama sau s-o recunoască până acum. Până când furia aceea îl costase aproape totul.

Rusul îl trase pe Noah mai aproape, iar Noah n-ar fi putut să se opună nici dacă ar fi încercat. Și nu doar pentru că Rusul era construit ca un tanc de luptă, ci pentru că Noah era slăbit și beat, după ce scosese din el un adevăr care supurase acolo atâta vreme.

— Sunt așa de furios pe el! șopti Noah pe un ton răgușit. Sunt furios că a rămas în armată. S-ar fi putut pensiona. El a făcut alegerea de a rămâne, de a mai fi trimis la război. Ne-a părăsit. M-a părăsit pe mine. Aveam nevoie de el. Și el a plecat.

— Și-a încălcat promisiunea, spuse Colton încet.

— Așa că și tu ți-ai încălcat-o pe a ta.

Malcolm o spuse pe un ton scăzut, dar afirmația explodă în creierul lui Noah. Pentru că tot universul lui deveni, dintr-odată, limpede. Pur și simplu, i se ridicase un văl de pe ochi.

— N-am devenit hacker ca să-mi apăr tatăl, reuși el să ingaime. Am făcut-o ca să mă răzbun pe el.

— Și iată adevărul, spuse Colton, bătându-l ușurel pe Noah pe spate.

Noah încercă să-și înăbușe suspinele care erau disperate să iasă, dar nu reuși. Așa că făcu următorul cel mai bun lucru. Își întoarse fața spre pieptul uriaș al Rusului și le lăsă să iasă.

— E în regulă, omule! spuse Colton. Plângi! Scoate totul afară! Plângi până când simți că e în regulă!

„Până când simți că e în regulă.”

Doamne, cât de mult își dorea să fie în regulă! Nu bine. Nu grozav. Nici măcar fericit. Pentru prima oară de când apăruse preotul acela cu vestile la ușa lui, era pregătit să fie doar în regulă.

Ușa de la intrare se dădu brusc de perete, iar Noah tresări. Se îndreptă de spate, ștergându-se pe față și rugându-se la toate cele sfinte să fie Alexis, pentru că, Doamne, avea atâtea să-i spună! După ce o săruta de mama focului și o implora să-l ierte, desigur.

Dar femeia care apăru în cadrul ușii nu era Alexis. Noah rămase cu gura căscată.

— Mamă?

— Bun, spuse ea, cu mâinile în șolduri. Nu ești mort. Mack tresări.

— Scuze, doamnă Logan! Ar fi trebuit să vă dăm mesaj din nou și să vă spunem că încă mai respiră.

Noah se holbă la el.

— Ai sunat-o pe *mama*?

— Frate, arătai jalnic rău! Ne-a fost teamă că n-o să ne descărcăm singuri.

— Și ați avut dreptate, spuse mama lui. O să-l rog pe unul dintre voi să se ducă la mașină și să aducă mâncarea pe care am pregătit-o și bagajul meu.

— Bagaj?

Noah își trecu mâinile pe față.

— Mamă, sunt bine! Băieții sunt niște dobitoci! Nu trebuia să vii!

— O aduc eu, doamnă Logan, spuse Colton.

Îi făcu cu ochiul în stilul lui fermecător, dar nu avu niciun efect asupra ei. În schimb, doamna Logan își dădu ochii peste cap.

— Pe restul o să vă rog să dispăreți câteva minute. Trebuie să discut cu fiul meu între patru ochi.

Nimic nu putea face un bărbat de orice vârstă să se miște mai repede decât acel ton al unei mame. Băieții eliberară livingul în fix cinci secunde.

— Ți-ai pus gheață pe obraz? îl întrebă, traversând camera ca să ajungă în fața lui, dar nu-i dădu timp să răspundă. Bineînțeles că n-ai făcut-o.

— Sunt bine, mamă!

— Uite ce-o să facem! spuse ea, trecând peste cuvintele lui de parcă nici nu le-ar fi rostit. O să te spălăm, o să băgăm niște mâncare în tine și apoi o să-mi spui adevărul despre Alexis! Și apoi să ne gândim cum facem să reparăm totul! ●

Ar fi mințit dacă ar fi spus că pieptul nu i se inunda cu ușurarea caldă dată de cuvintele ei, de prezența și de încrederea ei totală că putea fi salvat. Uneori, un bărbat avea nevoie de mama lui, iar acesta era unul dintre momentele cu pricina. Dar asta nu-l făcea să se simtă mai puțin stânjenit.

Ea zâmbi și îi cuprinse obrajii cu palmele.

— Semenii așa de mult cu el, să știi!

— Cu cine?

Dacă spunea Marsh, avea de gând să se arunce în fața unei mașini.

— Cu tatăl tău, îi răspunse mama și îi netezi părul încălzit. Așa de dur pe dinafară, dar pe dinăuntru, moale și dulce.

Se auzi un hohot de râs de pe hol, urmat de sunetul unui pumn pocnind un braț. Urmă imediat de un răspuns cu un accent pronunțat: „Au, de ce mă lovești?”

Noah își ciupi baza nasului.

— Era atât de mândru de tine! continuă ea. Se uita la tine cum îți făceai temele și clătina din cap. Mereu spunea: „Cum a reușit un tip ca mine să creeze un creier ca ăla?” Erai lumina ochilor lui.

În pieptul lui Noah începu să se adune din nou o presiune.

— Mamă, eu... Mi-e dor de el!

Chipul ei se îmblânzi cu un zâmbet care aducea a regret, dar și a speranță.

— Știu că ți-e dor!

— Mă tem că îl uit!

— Of, Noah...

— Nu-mi aduc aminte ce am făcut în ziua dinaintea plecării lui. Nu-mi aduc aminte ce ne-am spus unul altuia când a plecat. Nu-mi aduc aminte... În unele zile nici măcar nu-mi mai aduc aminte sunetul vocii lui. Am irosit atâta timp fiind furios și fără să-mi gestionez toată mânia, că am început să uit lucrurile bune, lucrurile care contează.

— N-ai uitat nimic. Totul e încă acolo, spuse mama și își puse mâna pe inima lui. Doar că trebuie să dai la o parte lucrurile rele ca să le lași pe cele bune să iasă la iveală.

De data asta, zgomotul de pe hol indica destul de clar că cineva își trăgea nasul.

Mama lui zâmbi.

— Ai niște prieteni foarte buni!

— Au momentele lor, dar în clipa asta îmi vine să-i rănesc pe toți.

Mama îl bătu ușurel pe piept.

— Hai să băgăm niște mâncare în tine ca să absoarbă tot alcoolul!

Se uită în urma ei în timp ce mergea spre hol.

— Mamă?

Ea se întoarce.

— Legat de Marsh.

— Ce-i cu el?

— Ar trebui să-l suni. A fost destul de distrus când l-ai dat afară.

Mama își înclină capul, curioasă.

— Îi iei apărarea?

— Cred că am început să-l înțeleg, în sfârșit.

Brusc, înțeluse mai multe. Cât de tare se înșelase când citise cartea aia afurisită. În tot acel timp, nu-l simpatizase pe AJ pentru că Noah crezuse că seamănă prea mult cu Elliott. Un ticălos egoist care își abandonase copilul. Dar înțelusesese greșit povestea. Elliott nu era AJ. Noah era AJ. Un bărbat speriat și distrus, care era așa de îngrozit că poate pierde lucrurile care contează pentru el, că se războia și îndepărta pe toată lumea de lângă el. Încercase să-și răscumpere greșelile trecutului cu bani, plătind ipoteeci și taxe de facultate pentru că nu știa alt mod de a-și cere iertare.

Era Beefcake, mușcând și zgâriind de frică. Îndepărtând oamenii de el înainte să-l abandoneze ei pe el.

Mama se uită la el cu o asemenea intensitate, că Noah începu să se foiască.

— Vrea să fie un om bun, spuse el. Dar nu știe decât un singur mod de a face lucrurile. Are nevoie de ajutor să se schimbe, dar eu cred că poate.

— Faptul că te-a lovit e de neiertat.

— Nu trebuie să fie.

Ea zâmbi.

— Faci pe petitorul cumva?

— Vreau să fiți fericiți amândoi.

— Hai s-o luăm pe rând! spuse ea. Să ne ocupăm de tine mai întâi, iar mâine-dimineață te poți duce la Alexis să-i spui lucrurile pe care ai nevoie să i le spui. Apoi poate o să-l sun pe Marsh.

— Așa facem!

Următoarea dată când se trezi era patru dimineața, iar băieții și mama lui se uitau la el cu priviri panicate.

El se ridică în șezut.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Frate, o s-o facă! spuse Mack. Trebuie să mergem!

— Despre ce vorbiți? Cine o să facă ce?

— Alexis, spuse Colton, mai grav decât îl văzuse Noah vreodată. O să facă operația.

Mama îi trânti pe pat un téanc de haine.

— Îmbracă-te! Dacă conduci repede, poți ajunge acolo la timp s-o vezi înainte să intre.

Noah îl apucă pe Colton de pieptul cămășii.

— Spune-mi că poți conduce repede!

CAPITOLUL TREIZECI

ÎN SALON ERA FRIG.

Alexis își legă la umăr panglicile subțiri ale cămășii de spital și ținu restul închis cu mâinile. Materialul era aspru și curat. Își îndesă propriile haine în punga de plastic pe care i-o dăduse asistenta, apoi se urcă în pat și își trase pătura peste picioarele goale.

Se auzi o bătaie în ușă, urmată de vocea întrebătoare a lui Candi.

— Pot intra?

— E deschis! strigă Alexis.

Candi purta unul dintre hanoracele acelea mult prea mari cu sigla universității și o pereche de colanți negri. Avea ochii oboșiți și părul legat într-o coadă ciufulită.

Alexis și Candi vorbiră în același timp.

— Ești pregătită?

— Elliott e pregătit?

Alexis râse.

— Spune tu prima!

Candi se apropie de pat.

— Voiam doar să mă asigur că ești bine.

— Sunt pregătită. Elliott?

— Pare în regulă. Ne tot face să râdem pentru că suntem toți agitați.

Alexis se întinse după mâna ei.

— Totul va fi bine!

Ochii lui Candi se umplură de lacrimi atunci când o lăsă pe Alexis să-și împletească degetele cu ale ei.

— Hei! o strânse ușor Alexis. Nu plângem!

Candi zâmbi și ridică din umeri.

— Nu mă pot abține. Îmi pare rău! Tata și sora mea vor intra în operație împreună.

Alexis așteptă să simtă ranchiuna pe care o simțea de obicei când auzea cuvântul *soră*, dar aceasta nu apărură.

— Suntem pe mâini bune! O să se termine cât ai zice pește!

În pragul ușii apărură și Cayden, foarte agitat și emoționat.

— Pot să... ăăă.. să intru?

Candi se încordă, iar privirea îi fugi undeva, între el și Alexis.

— Sigur! spuse Alexis.

El înghiți în sec.

— Îmi pare rău pentru cum te-am tratat! Pentru tot!

Alexis își lăsă capul pe o parte.

— Și te simți prost pentru că aș putea muri, încercând să salvez viața tatălui nostru?

El se albi.

Alexis râse.

— Doar fac mișto de tine.

Cayden se făcu roșu ca racul.

— Meritam asta!

Alexis nu-l contrazise pentru că, mda, o merita! Avea să dureze mai mult timp să-l ierte pe el decât pe Elliott.

pentru că măcar Elliott era dispus să-și asume propriile greșeli. Cayden băgă mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie împăturită. I-o dădu lui Alexis.

Alexis o despătură. Era o mângăleală cu niște linii ondulate, roșii, galbene și albastre. Sus, cineva scrisese „Pentru mătușa Alexis”.

— E un curcubeu! explică Cayden. Pot să ți-l țin eu, dacă vrei.

— Nu! spuse ea repede. Vreau să-l păstrez.

— Când se va termina totul, sper că vom putea...

— Poate...

Alexis îl întrerupse pentru că îi era teamă de ce ar fi putut face emoțiile ei dacă ar fi terminat propoziția.

El încuviință cu o mișcare din cap.

— Eu, ăăă, mă întorc la mama. E destul de afectată.

— Ne vedem pe partea cealaltă!

El clipi din nou și apoi ieși din salon.

— Se străduie, spuse Candi.

— Știu! Și eu la fel!

Candi făcu din nou gestul acela neliniștit cu rosul buzelor.

— Deci, Noah...

Alexis simți o nouă lovitură în piept. Clătină din cap, dar fu nevoită să tragă aer în piept și să-l lase să iasă afară înainte să vorbească.

— Nu cred că o să mă ierte că m-am îndoit de el.

— Dar te iubește...

Alexis simți usturimea lacrimilor în ochi.

— L-am rănit prea tare.

— Nu cred asta! spuse Candi, punându-și mâna pe brațul lui Alexis. Îți promit! Va fi aici!

Noah se gândise că cel mai groaznic moment din viața lui fusese acela când Alexis ieșise pe ușa casei lui, dar exista unul care îl eclipsa. Era pe punctul de a intra în operație, iar telefonul ei era închis și, dacă nu vorbea cu ea, urma să intre în operație fără să audă toate lucrurile pe care i le-ar fi spus dacă n-ar fi fost un ticălos așa de egoist.

— Condu mai repede! mârâi la Colton pentru a zecea mia oară de când plecaseră de acasă.

Mai aveau vreo cincisprezece minute până la centrul de transplant și, dacă operația respecta programul inițial, atunci urma să intre la pregătirea preoperatorie în curând.

Și odată ce intra, nu mai putea s-o vadă până după aceea.

Gândul că Alexis avea să intre în operație fără să știe cât de mult o iubea îl făcea să-i vină să vomite. Sau poate că șofatul lui Colton era cel care îi agita rămășițele cinei lichide din seara precedentă. Se apucă de mânerul *vai de mine* de deasupra portierei pasagerului și se ținu strâns în timp ce Colton vira, scârțâind, de pe o bandă pe alta pentru a ocoli traficul.

Rusul scoase un geamăt de pe bancheta din spate.

— Am rău de mașină.

— Deschide o fereastră! spuse Mack lângă el. Inspiră și expiră pe nas!

— Dacă vomită în mașina mea, vă omor pe toți! spuse Colton.

Se băgă agresiv pe o bandă și apoi viră la loc. O dubiță îi claxonă prelung.

— Nimic din toate astea n-o să mai aibă sens dacă murim cu toții înainte să ajungem acolo! mormăi Mack.

Noah închise ochii.

— Doar du-mă acolo!

O asistentă intră în salon și se prezentă. Trecu prin protocolul standard de siguranță – verifică numele lui Alexis și data nașterii, o întrebă de ce e acolo și toate acele lucruri menite să prevină ca persoana greșită să rămână fără organul greșit sau ceva de genul ăsta. Asistenta îi spuse că avea să intre curând la pregătirea preoperatorie împreună cu Elliott.

Candi își mușcă buza, cu mâinile înnodate în față. Alexis își deschise brațele, iar Candi expiră ușurată când se aplecă în îmbrățișare.

— Mulțumesc, Alexis! N-o să pot niciodată să te răsplătesc pentru asta.

— Ia-mi ceva frumos de Crăciun!

Râsul surprins al lui Candi împrăstie tensiunea din salon. O mai strânse o dată în brațe și apoi se pregăti să plece.

— Ne vedem când mă trezesc!

Un infirmier împinse patul cu roțile al lui Alexis pe un coridor lung și printr-un set de uși automate. Apoi pe un alt coridor scurt, cotiră pe după un colț și apoi dădură cu spatele într-o încăpere de două ori mai mare decât cea în care fusese până atunci.

Elliott era deja acolo. Patul era pe jumătate ridicat, iar Elliott avea brațul întins în timp ce o asistentă îi verifica tensiunea arterială. Nu se bărbierise, și favoriții săi grizonanți îl făceau să pară mai bătrân decât era.

Zâmbi când o văzu.

— Iată-te!

— Ți-era teamă că nu voi veni?

— Nicio clipă! zise și întinse mâna.

Alexis se uită lung la ea un moment, fără cuvinte și cu o emoție pe care nu se așteptase s-o simtă. Se întinse și ea și îl lăsă să-i cuprindă degetele cu ale lui.

Colton opri mașina scârțâind în fața intrării spitalului.

— Dă-te jos, mă duc să parchez!

Noah coborî și o luă la goană înainte ca Mack și Rusul să apuce să-și trântescă portierele.

— Nu putem alerга într-un spital! spuse Mack, prinzându-l din urmă înainte să se deschidă ușile culisante duble.

Noah îi arătă degetul mijlociu peste umăr.

— Oamenii aleargă prin spitale tot timpul. Există urgențe.

Pașii Rusului sunau ca niște salve de tun pe podea.

— Și acesta este un gest măreț! Întotdeauna alergăm la un gest măreț.

Tenișii lui Noah derapară pe podeaua umedă când ajunseră la capătul unui coridor și coti după un colț. Se izbi de un perete, zgâlțâind poza unui tip care donase o căruță de bani ca să se boteze aripa cu numele lui. Mack îl apucă pe Noah și îl trase în picioare, apoi îl orientă în direcția corectă.

O infirmieră care împingea un cărucior cu prosoape murdare țipă și sări din drumul lor.

— Hei! N-aveți voie să alergați aici!

— E un gest măreț! spuse Rusul, gâfâind. Trebuie să alergăm pentru un gest măreț.

— Trebuie să ajungem la etajul al patrulea, spuse Noah, fugind pe lângă lift pentru că ar fi durat prea mult.

Mack se văicări când își dădu seama că o luau pe scări.

— Frate, pe bune?

Noah urcă scările câte două trepte de-odată. În spaatele lui, auzi pe cineva căzând și apoi Rusul înjură în limba lui maternă. Mack șuiera, încercând să țină pasul.

Pe palierul de la etajul al patrulea, Noah împinse ușa și se împletici pe coridorul intens luminat.

Își puse palmele pe biroul asistentei și încercă să-și tragă sufletul.

— Alexis Carlisle, găfâi el.

Asistenta tastă ceva în calculator, iar Noah își mușcă limba ca să nu înjure. Știu dinainte ca ea să ridice privirea că ajunsese prea târziu.

— Îmi pare rău! A intrat la pregătirea preoperatorie. Nu mai primește vizitatori.

Lui Noah i se înmuiară genunchii.

— Nu! Nu înțelegeți! Trebuie s-o văd!

Mack îl ajunse din urmă, transpirat și fără suflu.

— E adevărat! șuieră el. A dat-o în bară rău de tot, pentru că e un prostănac, și trebuie să-i spună că-i pare rău.

Asistenta rămase cu gura deschisă.

— Păi imi pare rău să aud asta, dar nu te pot lăsa s-o vezi! Arată spre o sală mare de așteptare de lângă biroul asistentelor și adăugă: Poți să iei loc, iar noi o să îți oferim informații în mod regulat.

Mack îl apucă pe Noah de cot și îl trase de la birou.

— Haide! Hai să stăm jos!

Se auzi soneria liftului și, când ușile se deschiseră, Colton ieși afară cu un sandvici de înghețată în mână.

Nonșalant, se apropie de grup.

— Frate, au un automat de înghețată! Clipi când îi văzu pe ceilalți holbându-se la el în tăcere și întrebă: Ce e? Am ajuns prea târziu?

Noah își încleștă pumnii pe lângă corp.

— Mda, am ajuns prea târziu!

— Ce nașpa! Ar fi trebuit să luăm elicopterul meu.

Clipi încă o dată când nimeni nu spuse nimic.

— Și acum ce mai e?

— Ai acces la un elicopter?

Noah abia își mai recunoștea propria voce.

— Da, spuse Colton.

— Și, în puii mei, abia acum îmi spui asta?

— Tu m-ai rugat să conduc.

Probabil că expresia lui Noah devenise criminală, pentru că Mack păși imediat în fața lui.

— De ce nu te duci să-ți mănânci înghețata acolo, îi spuse lui Colton, arătând spre colțul cel mai îndepărtat al sălii. Sau mai bine, du-te să-i iei și Rusului niște înghețată.

Fața Rusului se luminează.

— Înghețată!

Mack îl împinse pe Noah spre un scaun liber și apoi se așeză lângă el.

Noah își sprijini coatele pe genunchi și-și ascunse fața în mâni.

— Nu pot să cred că am întârziat.

— E în regulă, omule! zise Mack și îl bătu ușurel pe spate.

— Nu e în regulă! Ar fi trebuit să fiu aici. A fost singură. I-am promis că nu va trebui să treacă prin toate astea singură și n-am putut să-mi țin nici promisiunea asta.

— Noah?

Ridică capul. Membrii familiei Vanderpool — mai puțin Elliott — tocmai intraseră în sala de așteptare. Candi veni spre el, zâmbind mai vesel decât ar fi trebuit să zâmbească oricine la ora aia și cu siguranță nu înainte ca un membru al familiei să intre în sala de operație.

— Ai venit! spuse ea repede. Știam că ai să vii! I-am spus că o să fii aici.

El se ridică în picioare.

— Ai văzut-o?

— Chiar înainte s-o ducă la pregătirea preoperatorie.

— Cum era? Era bine? Era speriată?

— Era bine! Dar știi că va fi și mai bine când se va trezi și te va găsi aici.

— Vreau să mă vadă acum, mormăi el, trecându-și mâinile prin părul încâlcit.

Și apoi își aduse aminte propriile cuvinte când îl invadă o amintire anume: „Vreau să mă vezi pe mine.”

— Ai pățit ceva? întrebă Candi.

Clătină din cap și se uită în jos, la Mack.

— Trebuie să găsesc un frizer!

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

CINEVA O ATINGEA

Asta n-avea niciun sens, pentru că Alexis înota. Plutea într-o apă densă, întunecată și caldă care clipea peste fiecare membru și îi amorțea simțurile în cel mai reconfortant și liniștitor mod.

Dar cineva era acolo. Îi atingea mâna și îi vorbea cu blândețe.

Alexis auzi un geamăt și apoi apa dispăru brusc. Deschise un ochi, apoi pe celălalt și se trezi azvârlită din liniștea caldă și întunecoasă într-o strălucire rece și puternică. Miji ochii și întoarse capul.

O asistentă cu un zâmbet larg și cu părul grizonant stătea lângă patul ei, făcând ceva la o perfuzie. Pe ecusonul ei scria NINA B. Femeia privi în jos și îi zâmbi.

— Bună, Alexis! Eu sunt Nina și o să am grijă de tine cât vei fi la terapie intensivă. Cum stai cu durerea?

Alexis își înfipse palmele în saltea și încercă să se ridice mai sus pe perne. Tăietura din lateral o făcu să se strâmbe. Nina tătâi și îi spuse să stea liniștită.

— E prea curând pentru asta, scumpo! Apăsă un buton de pe brațul patului lui Alexis ca să ridice un pic mai sus partea din față și o întrebă: E mai bine așa?

Alexis dădu din cap și încercă să înghită. O durea. Rău.

— S-a...

Înghiți din nou. Dacă cineva i-ar fi spus că cea mai rea parte a faptului că dona un organ era faptul că o s-o doară gâtul, n-ar fi crezut-o niciodată, dar, efectiv, gâtul o ardea.

— S-a terminat?

Nina zâmbi din nou.

— S-a terminat! Pe o scară de la unu la zece, cât de rea e durerea?

Alexis încercă să se concentreze. O dureau multe chestii, dar era prea năucită ca să știe unde, ce și cât de rău.

— Șase, șapte. Nu știu!

— O să ne ocupăm de asta! o asigură Nina.

— Elliott? întrebă pe un ton răgușit.

— E bine! Totul a mers bine.

Tresări când simți o durere puternică în stomac.

— Bine, scumpo, spuse Nina. Ți-am mai pus niște analgezice în perfuzie.

— Noah..., șopti Alexis.

Apa caldă și întunecoasă o inundă din nou. Dar fix înainte să se scufunde de tot, auzi vocea Ninei.

— E aici și te iubește!

Următoarea dată când se trezi, era singură, într-un salon privat. Umbre lungi se întindeau pe perete, iar razele soarelui care apunea îi scăldau pătura albă într-o lumină portocalie.

Focul din gât se mai domolise și fusese înlocuit de o cramă puternică în stomac. Dar amândouă erau nimic comparativ cu durerea din inimă. „E aici și te iubește.”

Mesajul Ninei fusese un vis. Imaginația ei. Ceva ce-și dorea să se întâmple.

Alexis își lăsă pleoapele să se închidă, dar nu din cauza analgezicelor, ci a regretului.

Deschise ochii din nou când auzi apa trăgându-se la o toaletă. Întoarse capul în direcția băii chiar când se deschise ușa și, în lumina becului, văzu silueta unui bărbat. Miji ochii și încercă, dar eșuă, să se ridice. Cine naiba...

El se opri în loc.

— Rahat! Îmi pare rău! Te-am... Te-am trezit?

Monitorul cardiac înregistrează o pauză în bătăile inimii.

— Noah?

Bărbatul ieși din umbre, iar Alexis icni. Chiar era Noah.

Dar nu chiar.

Barba dispăruse, scoțând la iveală un zâmbet tineresc și o piele moale ca de bebeluș. Și părul lui lung era acum tuns scurt și aranjat. Dar ochii îi erau la fel – calzi și blânzi – când se opri la marginea patului și se uită la ea.

O lacrimă i se rostogoli lui Alexis până la tâmplă.

— O, Doamne!

Zâmbetul lui îngheță.

— Așa de rău arăt?

— Nu! se înecă ea. Ai avut dreptate! Chiar e prea multă frumusețe masculină!

Un suspin înăbușit reuși să-i scape, apoi își cuprinse abdomenul cu mâinile când asaltul emoțiilor îi afectă inciziile proaspete.

— La naiba! exclamă Noah și păru panicat. Te-am rănit? Să aduc asistenta?

Alexis întinse mâna și îl apucă de braț.

— Nu! Nu pleca nicăieri! O să cred că visez.

Noah se aplecă peste brațul patului și își atinse fruntea de a ei.

— N-am vrut să te supăr. Voiam doar să vezi cum arăt cu adevărat în timp ce mă umilesc cerându-ți iertare.

Un râset slab îi scăpă lui Alexis din gâtul uscat, apoi râsetul se transformă repede într-o tuse care îi provocă un alt junghi ascuțit de durere în stomac. Alexis tresări.

— Nu mă face să râd!

— Nici nu încercam.

Noah se ridică și se întinse după paharul de unică folosință cu capac de pe noptiera de lângă pat. Îi duse paiul la buze.

— Poftim! Asistenta a spus că vei avea nevoie.

Ea trase cu paiul din băutura rece, oftând.

— Mulțumesc! zise și clipi, nedumerită. Ce-ai pățit la obraz?

— E o poveste lungă pe care o s-o păstrez pentru altă dată.

Noah puse paharul la loc pe masă și apoi o atinse cu degetul, trasând o linie delicată de la ureche până la bărbie.

— Cum te simți? o întrebă.

— Mai bine acum, că știu că ești aici cu adevărat și nu am halucinații.

Noah strânse ușor din ochi.

— Îmi pare rău, Lexa! Am încercat să ajung mai devreme. Plănuisem un gest măreț, adică să vin aici și să-ți spun cât de rău îmi pare înainte să intri în operație, dar n-am reușit. I se puse un nod în gât, dar Noah se chină să vorbească în ciuda lui: N-am știut... N-am crezut

că o să mergi mai departe cu operația. Ar fi trebuit să fii aici cu tine.

— Ești aici acum!

Buzele lui Noah se transformară într-o linie subțire.

— Nu e suficient.

Alexis își întoarse fața în mâna lui și îi sărută vârful degetului mare.

— Pentru mine este.

— Îmi întrerupi umilitul.

Îl privi drept în ochi.

— Nu-i nevoie să te umilești și nici nu vreau s-o faci. Vreau să mă săruți!

Noah coborî brațul patului și se așeză cu grijă lângă ea. Întinse un braț peste corpul ei și se sprijini cu palma de saltea.

— Trebuie să spun asta mai întâi.

Alexis oftă și se așeză mai bine pe perna de sub cap.

— Chiar nu trebuie!

— Lucrurile pe care ți le-am spus au fost răutăcioase și de neiertat.

— Uiți ce am spus eu înainte de asta?

— Nu contează! Tu ai încercat să te scuzi, iar eu ți-am aruncat totul în față. Și când am făcut asta, nu doar că te-am trădat pe tine, dar am trădat prietenia noastră.

Cuvintele lui erau ca o andrea înfiptă în membrana subțire care mai rămăsese în jurul stabilității ei emoționale. Lacrimile îi încetășară privirea.

Noah se strâmbă.

— Am lăsat furia să mă orbească și să nu văd faptul că sufereai și aveai nevoie de mine. Așa că te-am rănit mai rău.

Ea îi cuprinse obrazul neted și curat cu palma.

— Bine, ce trebuie să spun ca să te fac să taci și să mă săruți?

El clipi.

— Vorbesc serios, Lexa!

— Și eu la fel. E limpede că n-o să încetezi cu toate scuzele astea inutile până când nu spun ceva drept răspuns...

El reuși să pară ofensat.

— Inutile? Practic, te-am dat afară din casă!

— Pentru că te-am acuzat de ceva ce n-ai făcut.

— Dar aveai toate motivele să crezi că o făcusem!

— Tu chiar o să te contrazici cu mine acum? Tocmai mi-a fost scos cu aspiratorul un organ printr-o gaură mai mică decât buricul.

Noah se făcu cenușiu la față.

— Dacă vrei să fii supărat cu privire la ceva, ia în considerare faptul că nu putem face sex de împăcare pentru cel puțin șase săptămâni. Așa că ai face bine să mă săruți înainte ca asistenta să-mi dea iar analgezice care să mă adoarmă.

Contururile netede ale feței sale se îmblânziră.

— Doamne, te iubesc!

— Știu! Și eu te iubesc! Te-am iubit din prima zi în care te-am întâlnit și te voi iubi până când voi muri. Ești cel mai bun prieten al meu Noah Logan! Pentru totdeauna!

El renunță s-o mai contrazică, își aplecă capul și îi acoperi buzele cu ale lui. Mai întâi cu blândețe. Buzele lui umede și moi peste buzele ei uscate și aspre. Apoi se auzi un geamăt din pieptul lui, iar Alexis îl cuprinse cu brațele pe după ceafă ca să-l îmbrățișeze, să-l aline, să-l ierte.

El se trase înapoi și zăbovi peste gura ei.

— Îmi pare rău, Lexa! Îmi pare așa de rău!

— Șșș!

Alexis îi trase fața în scobitura gâtului ei. Noah se arcui peste ea, cu grijă, ca să nu-i apese pe abdomenul sensibil.

— Totul e bine acum! Operația s-a terminat, tu ești aici și asta e tot ce contează!

O bătaie în ușă îl făcu să se ridice, dar rămase pe marginea patului cu un braț peste ea.

— Intră! răspunse Noah, cu vocea neobișnuit de răgușită.

Se auziră pași șovăitori scârțâind pe linoleum. Candi apăru un moment mai târziu. Rămase la distanță de pat, zâmbind în timp ce privea de la Alexis la Noah și înapoi.

— Ți-am spus eu că te iubește.

— Cum se simte Elliott? întrebă Alexis.

— Deocamdată bine! Și el întreabă de tine.

— Spune-i că o să vin să-l văd mâine.

Candi dădu din cap și adoptă expresia aceea ezitantă și sfioasă pe care Alexis o recunoștea deja.

— Ce este? întrebă ea.

— Ăăă, mama ar vrea să vină să te vadă. E în regulă?

— Sigur, ăăă... bine! Alexis se uită la Noah și apoi îl rugă: Mă ajută să ridic patul puțin?

Noah găsi telecomanda atașată de pat și apăsă butonul care ridica partea din față într-o poziție de semi-șezut. Un moment mai târziu, Lauren intră, arătând mai nearanjată și mai răvășită decât o văzuse Alexis vreodată. Pe fața nemachiată se citeau urmele lipsei de somn și ale îngrijorării. Părul ei, de obicei aranjat într-un bob lung până la umeri, era acum răsucit în creștet într-un coc dezordonat.

Avea zâmbetul forțat, dar nu în felul în care se aștepta Alexis. Era un zâmbet precaut, nu unul lipsit de sinceritate.

— Cum te simți?

— Nu prea rău! Obosită!

Lauren se apropie, moment în care Alexis observă că femeia avea ceva în mână. O cutie mică și roșie.

— Am un cadou pentru tine.

Alexis schimbă o privire surprinsă cu Noah înainte să se uite din nou la Lauren.

— Nu trebuia să te deranjezi.

Lauren îi întinse cutia, iar Alexis o acceptă cu degete tremurânde. Cu Noah lângă ea, ridică ușor capacul și apoi clipi, ținându-și respirația. Pe o pernuță de catifea se afla un inel — un smarald mare, înconjurat de mai multe diamante mici și strălucitoare.

— Lauren, asta e..., începu Alexis, ridicând privirea. Nu știu ce să spun! E prea mult! Nu pot accepta asta.

— I-a aparținut mamei lui Elliott. Bunicii tale. Lauren se uită la Candi, apoi adăugă: Vrem să-l ai tu.

Alexis clătină din cap.

— Apreciez gestul, dar e vorba de o moștenire de familie. Candi ar trebui să-l primească.

— Ar trebui să-l primească cineva din familie, iar tu ești parte din familie, spuse Candi.

Lacrimile îi întepeară ochii din nou, iar Alexis căută alinarea mâinii lui Noah. El îi cuprinsese degetele și i le strânse ușor.

— Eu... Mulțumesc!

Lauren își cuprinsese trunchiul cu brațele,

— Nimic din ce aș putea spune nu va fi vreodată destul ca să înțelegi cât de rău îmi pare pentru tot și cât

de recunoscătoare sunt că, în ciuda tuturor lucrurilor, ai făcut asta pentru el! Pentru noi!

— Lauren...

— Ar fi necinstit din partea mea să spun că, de acum înainte, va fi bine și normal. Nu pot promite asta. Încă... încă încerc să accept toate astea, la fel ca și tine, presupun.

Alexis simți empatie și, de data asta, n-o mai detestă. Făcea parte din cine era și întotdeauna avea să fie așa.

— Cred că nu ți-a fost ușor să afli despre mine așa cum ai aflat.

Lauren zâmbi drept răspuns.

— Nu știu ce se întâmplă acum sau dacă vrei să se întâmple ceva. Dar sper că ne vei da o șansă!

Rosti ultimele cuvinte pe un ton slab și nesigur, de parcă îi era teamă de răspunsul lui Alexis. Aceasta se uită în sus, la Noah. Zâmbetul lui era reconfortant, puternic, și o vindecă pe deplin. Indiferent ce avea să se întâmple, Noah urma să fie alături de ea. Întotdeauna avea să fie alături de ea. Și puteau trece împreună prin orice.

— Bine, păi..., spuse Lauren. Ar trebui să... Mă duc înapoi la Elliott și vă las singuri!

Pantofii ei scârțăiră când se întoarse să plece, cu Candi lângă ea.

— Lauren?

Femeia se opri și se întoarse spre ea.

— Mi-ar plăcea asta! spuse Alexis. Mi-ar plăcea să ne dăm tuturor o șansă!

Lauren dădu din cap, cu un zâmbet sincer și recunoscător.

— Mă bucur!

După ce pleacă, Noah se întoarce în scaunul de lângă pat și spuse:

— A fost un gest drăguț!

Alexis puse inelul pe noptieră și se așază mai bine pe pernă.

— A fost, dar vreau să știi că *tu* ești familia mea. Își înăbuși un căscat când oboseala o cuprinsese din nou și adăugă: Și răspunsul meu este da.

El îi mângâie buza de jos cu degetul mare.

— Da la ce?

— Da, o să mă mărit cu tine!

El râse răgușit.

— Te-am cerut de nevastă? Nu-mi aduc aminte!

— O s-o faci. Și răspunsul meu va fi da.

El își coborî capul și îi șopti aproape de buze.

— N-ar trebui să iei decizii majore când ești în convalescență. N-ai citit ce scria cu litere mici pe documente?

— Atunci întreabă-mă după ce trece efectul medicamentelor. O să răspund la fel. Îl trase mai aproape și îl sărută, apoi adăugă: Dar promit că n-o să te oblig să alegi florile!

— De ce nu? Am devenit foarte bun la asta.

Alexis își lăasă mâna să alunece în jos peste pieptul lui și se opri chiar deasupra taliei blugilor.

El acoase un geamăt.

— Șase săptămâni, serios?

Ea oftă și închise ochii.

— Exageram ca să te fac să mă săruți!

Noah chicoti în felul acela al lui, răgușit și plin de căldură. Ea simți apăsarea păturii pe care i-o trase mai sus ca să-i acopere trunchiul și apoi auzi o vibrație scăzută când

el lăsă din nou patul la orizontală. Voia să deschidă ochii, dar nu putea. Apa caldă și întunecoasă era prea tentantă.

Noah o sărută pe frunte.

— Culcă-te! O să fiu aici când o să te trezești.

Alexis îngână un „mulțumesc” șoptit, iar întunericul o trase în adâncuri.

Dar, chiar înainte să adoarmă de tot, buzele lui le atingă din nou pe ale ei.

— La ce sunt buni prietenii?

EPILOG

— AI PROMIS CĂ NU RĂZI!

Alexis se uită la el de la masa pe care își pusese capul din pură disperare, cu doar câteva minute înainte. Cu siguranță îi plesnise vreo incizie. Noah își așează mâinile pe spătarul scaunului ei și o blocă atunci când se aplecă s-o sărute.

— Ar fi trebuit să mă avertizezi! îi șopti ea aproape de buze. Habar n-aveam ce promiteam!

Mack și cavalerii lui tocmai terminaseră numărul de dans-surpriză, cu tot cu dat din șolduri, aruncatul sacourilor peste cap și o plesnitură peste fund.

— Mă bucur că te-ai simțit bine, dar eu, unul, n-am de testat niciodată ceva atât de tare în toată viața mea.

— Te-ai distrat! Recunoaște!

— M-am distrat să te fac pe tine să râzi.

O sărută din nou, zăbovind suficient de mult ca să înceapă să-și dorească să se termine petrecerea mai repede. Era pentru prima oară după operație când puteau să facă dragoste.

Noah își trase un scaun gol aproape de-al ei. Se așează și o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Te simți bine? întrebă el, mângâindu-i părul cu vârful nasului.

Tonul lui blând însemna că de data asta vorbea serios. De săptămâni întregi se agita în jurul ei de parcă era din porțelan. Nici măcar n-o lăsa să-și care propria cană cu cafea dimineața și aproape că-l doborâse pe Mack la cina de repetiție pentru nuntă când acesta încercase s-o ridice într-o îmbrățișare de urs.

— Mă simt foarte bine! murmură Alexis, îngropându-și nasul în scobitura gâtului lui.

Pielea lui emana căldură și mirosea un pic înțepător din pricina efortului fizic, dar era ceva atât de specific lui Noah! Își trecu vârfurile degetelor peste curba dură și netedă a maxilarului lui. Încă mai încerca să se obișnuiască cu versiunea bărbierită complet a bărbatului pe care îl iubea.

Cu un oftat mulțumit, își sprijini capul de umărul lui.

— Nu pot să cred că Mack a reușit să facă asta! Chiar ar trebui să se ocupe de organizat nunți.

— Doamne, să nu-i spui și lui așa ceva! O să ne oblighe să facem echipă.

— Dar ați făcut o treabă așa de grozavă! N-am mai văzut niciodată o petrecere de nuntă atât de frumoasă!

— A noastră va fi și mai frumoasă!

Alexis se lăsă pe spate ca să se uite la el.

— Noah Logan, tocmai m-ai cerut de nevastă?

— Tu să-mi spui! îi răspunse și îi făcu cu ochiul.

— Cred că ai făcut-o. Și răspunsul, așa cum știi, este da.

O sărută pe buzele țuguiate. Alexis zâmbi pentru că știa că, într-o bună zi, Noah avea s-o ceară pe bune, iar ea avea să spună da pe bune și aveau să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți.

Un sunet dezgustat îi despărți.

— Doamne, sunteți la fel de dezgustători ca ei!

Sonia se prăbuși pe un scaun la masă și făcu un semn din mână spre Liv și Mack, care erau așa de captivați unul de altul pe ringul de dans, că nici dacă ar fi dispărut totul în jurul lor, n-ar fi remarcat.

Deodată, Colton, care avea obrajii un pic aprinși, veni în fugă spre ei și se aplecă, sprijinindu-se cu palmele pe masă.

— Sfinte Sisoie, fraților! N-o să vă vină să credeți.

Probabil că era vorba de ceva superimportant, pentru că era prima dată când plecase de lângă Gretchen toată seara. Ceva sigur se petrecea între ei, iar Alexis plănuia să afle toată povestea de la Gretchen cât mai curând posibil.

— Ce n-o să ne vină să credem? întrebă Noah.

— E reală!

Alexis se încruntă.

— Cine e reală?

— Soția Rusului!

Noah se ridică și se uită peste umărul lui Colton.

— Sfinte Sisoie!

Alexis se uită pe după el și îi urmări privirea. O femeie înaltă, imposibil de frumoasă, stătea la intrarea în sala de petrecere. Lângă ea, arătând atât șocat, cât și demn de milă, era Rusul.

— Credeam că nu poate veni la nuntă, spuse Noah.

— Mie mi se pare că nu se aștepta să vină, spuse Alexis.

De parcă ar fi primit un semn, femeia se întoarse pe niște tocuri periculos de înalte și se îndreptă spre ieșire. Rusul fugi după ea.

— O-o! murmură Noah. Asta nu arată bine!

— Poate ar trebui să mergem după ei, spuse Colton. Noah clătină din cap.

— Lasă-i în pace! Ceva e clar în neregulă.

— Vai, sper că nu! spuse Alexis, sprijinindu-se de masă. E un bărbat cu o inimă așa de tandră! L-ar distruge să aibă probleme în căsnicie.

Colton rânji la Noah și plecă de la masă. Noah se întoarse în scaunul lui, iar Alexis își sprijini din nou capul de el.

— Cât ar trebui să mai stăm?

— Dacă asta e o propunere să plecăm ca să pot, în sfârșit, să dau rochia aia jos de pe tine, atunci răspunsul e acum!

Ea râse și își frecă ușor vârful nasului de maxilarul lui.

— Abia aștepti asta, nu-i așa?

Degetele lungi ale lui Noah alunecară pe sub rochia ei.

— Și tu ar trebui să simți la fel. Am pregătit niște chestii distractive pentru tine în seara asta!

— Chestii distractive pe care le-am mai făcut?

Rămase brusc fără aer.

Noah îi prinse lobul urechii cu buzele.

— Și unele pe care nu le-am mai făcut.

Alexis își înclină capul și oftă când el o sărută după ureche.

— Și de unde ai învățat tu chestiile astea distractive noi?

El îi întoarse fața spre a lui. Și chiar înainte să-și coboare gura spre ea, murmură:

— De la Clubul de Carte Secret al Domnilor, scumpo!

MULȚUMIRI

ACESTA A FOST UN PROIECT FOARTE PERSONAL PENTRU mine pentru că spune o poveste pe care o cunosc foarte bine. La scurt timp după ce m-am căsătorit, soțul meu i-a donat un rinichi surorii sale, într-un proces de donație de urgență, superrapid. La doar două luni după ce a aflat că e singurul donator compatibil din punct de vedere genetic din familia lui, operația a fost efectuată cu succes la Clinica Mayo din Rochester, Minnesota.

Așa că primele mele mulțumiri merg către doctorii, asistentele și întreaga echipă de transplant care l-au îngrijit atunci – și către toți profesioniștii din domeniul sănătății care continuă să se ocupe și în ziua de azi de donatorii și beneficiarii transplantelor. Fiecare experiență de donare este unică. Și, deși a trebuit să mă folosesc de câteva licențe creative în cazul unor detalii din experiența lui Alexis cu donarea, ca să plasez povestea într-un anumit interval, tema principală a romanului se bazează pe o experiență la prima mână și pe un fapt cât se poate de simplu: transplantul de la donatori în viață poate salva vieți. Pentru mai multe informații, inclusiv cum să deveniți donatori de rinichi și despre

procesul de donare, accesați site-ul Fundației Naționale pentru Transplantul de Rinichi, www.kidney.org.

Ca întotdeauna, un mare mulțumesc agentei mele, Tara Gelsomino, pentru răbdarea și încurajările ei, precum și pentru încrederea totală în băieții din Clubul de Carte Secret al Domnilor. La fel de multă recunoștință am și pentru editoarea mea, Kristine E. Swartz, care știe cum să liniștească un scriitor prea stresat. Și pentru întreagă echipă de marketing, de publicitate și de vânzări de la Berkley Romance – sunteți cei mai tari de pe piață!

Le mulțumesc prietenelor mele, Meika, Christina, Alyssa, Victoria, precum și tuturor femeilor de la iubitul meu Binderhaus. N-aș fi putut face asta fără voi.

Și, în cele din urmă, familiei mele. Mulțumesc că m-ați suportat! Voi sunteți motivul pentru care fac asta!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Departamentul de Vânzări

Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010617
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20

Depozit

Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0768.053.416

E-mail: vanzari@edituracorint.ro

Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 24

Tiparul executat la:

EVEREST
:TIPOGRAFIA

LYSSA KAY ADAMS

a citit primul ei roman de dragoste la o vârstă fragedă, când a sterpelit unul din colecția bunicii. După o lungă carieră de jurnalist, în care a trebuit să scrie prea multe finaluri triste, a hotărât să se întoarcă la poveștile în care eroii trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți. Describe ca fiind „amuzante, adorabile și emoționante”, cărțile Lysssei prezintă femei care au întotdeauna ultimul cuvânt, bărbați cărora nu le este frică să plângă, dar și câini. Lyssa locuiește în Michigan, alături de soțul ei, care este jurnalist sportiv, de fiica ei amuzantă și un maltez răsfățat căruia îi place să fie legănat ca să doarmă. Când nu scrie, gătește, își duce fiica de la un eveniment sportiv la altul sau își alintă câinele.

UN HACKER ACTIVIST ȘI PROPRIETARA UNEI
CAFENELE CU PISICI DESCOPERĂ ÎMPREUNĂ UNDE
SE TERMINĂ PRIETENIA ȘI ÎNCEPE
DRAGOSTEA ÎN ACEASTĂ POVESTE DE
IUBIRE CU ACCENTE COMICE DE LA
AUTOAREA BESTSELLERULUI
DRAGOSTE SUB ACOPERIRE.

Alexis Carlisle și ToeBeans, cafeneaua ei cu pisici, au devenit celebre după ce tânăra a recunoscut în mod public că a fost hărțuită sexual de un bucătar-vedetă. Când este abordată de o clientă nouă, ultimul lucru la care se așteaptă Alexis este ca femeia cu pricina să pretindă că îi este soră. Nesigură ce ar trebui să facă, tânăra apelează la ajutorul singurului bărbat în care are încredere: prietenul ei cel mai bun, Noah Logan.

Un veritabil geniu informatic, Noah și-a lăsat în urmă trecutul turbulent de hacker pentru a deveni expert în securitate cibernetică, punându-și astfel remarcabilul talent doar în slujba binelui. Noah însă are un secret: este îndrăgostit nebunește de Alexis. Când aceasta îi solicită ajutorul, tânărul se întreabă dacă se va ivi vreodată momentul să îi mărturisească ce simte cu adevărat pentru ea.

Prietenii lui Noah din Clubul de Carte Secret al Doamnelor sunt mai mult decât dornici să îi pună la dispoziție neprețuitele lor „manuale” pentru a-l ajuta să treacă de la ipostaza de amic la cea de iubit pentru Alexis. Condiția este ca el să se hotărască dacă adevărul merită riscul de a pierde cea mai grozavă relație de prietenie pe care a avut-o vreodată.

„Sensibilă, realistă și incredibil de amuzantă!”

The Bursting Bookshelf

ÎN CURÂND ȘI PE **NETFLIX**

DE ACEEAȘI AUTOARE:

LEDA BAZAAR

ISBN: 978-606-088-182-7

9 786060 881827

www.editoriacorint.ro